

emirdağ

ÜCRETSİZDİR

EMİRDAĞLILAR KÜLTÜR EĞİTİM VAKFI YAYIN ORGANIDIR

SAYI 31 MAYIS 2016

*Çocukluğum
Emirdağ*

**EMİRDAĞ'DA
ASKER UĞURLAMA**

TÜRKMEN KÖYÜ

GÖÇ ve MEDENİYET
MÜZESİ

**Emirdağ
Türkü Hazinesi**

**CANAVAR
KİMİ YEDİ?**

BAYRAK YARIŞI

panolamedya.com

KOÇAK GOLD*

DIVA

JIVAL

Label
JEWELLERY

Fagold

FAVORIT

ATASAY

EMİRDAĞ

0 274 442 56 94

Uzun Çarşı No:6

ESKİŞEHİR

0 222 220 99 69

Kuyumcular Çarşısı No 15\1

SEZERLERİNŞAAT

EROL SEZER VE OĞULLARI

CemSEZER

05322422441

cem@sezerlerinsaat.com

CeylanSEZER

05325853375

ceylan@sezerlerinsaat.com

T. 0 222 230 20 99 - 233 29 16 F. 0 222 230 20 99

Atatürk Bulvarı (Hasan Polatkan) Arkeoloji Müzesi Karşısı No: 129/1 Deniz Apt.

emirdağ

EMİRDAĞLILAR KÜLTÜR EĞİTİM VAKFI YAYIN ORGANIDIR

Yayın Sahibi
EVAK Emirdağlılar Kültür Eğitim Vakfı
Yönetim Kurulu Başkanı
H. Murat KAHYA

Genel Yayın Yönetmeni
Mesut ACET

Yazı İşleri Müdürü
Özcan TÜRKMEN

Yayın Kurulu
Mesut ACET, Elif BAĞCI, Sibel ERENOĞLU, Muharrem KUBAT,
Ali İhsan SARIÇOBAN, Özcan TÜRKMEN

Reklam Sorumlusu
Lütfi ACET

EMİRDAĞ/Özgür KAPLAN
Yenidoğan Mahallesi Yavuz Sk.No
4 Kat 2 EMİRDAĞ (0544 633 78 73)

AFYONKARAHİSAR Cevdet SEZGİN
Esentepe Mah. Şair Ali Keskintürk
Caddesi Anı Apt. No.16
AFYONKARAHİSAR
(0507 2320617)

BURSA Beyhan ARICI
İhsaniye Mah. 2. Dilek Sok. Yılvar 1
Sitesi D Blok D:16 Nilüfer / BURSA
(0505 9353441)

İZMİR İbrahim TOPÇU
2108/10 sk. No 7f k.4 d.17 Bayraklı
/ İZMİR
(0533 478 65 52)

ANKARA A. Muhsin TÜRKMEN
İlk Adım mahallesi Namdar Sok.
19/3 Dikmen / ANKARA
(0542 5262951)

ANTALYA A. KÖKTEN KESKİN
Kemer Mah. 1627 sok. Çiğdem
Apt. Kat 1 Daire 1 Side / Manavgat
/ ANTALYA
(0542 672 85 46)

DANİMARKA İsmail ALTINTAŞ
Primulavej 10 5.000 Odense C /
DANİMARKA
(0045 26829032)

BELÇİKA Burhanettin KORKMAZER
Rue de formanoir 15. Anderlecht
Brüksel / BELÇİKA
(00 32. 477 76 02 03)

FRANSA Veyssel AYDOĞAN
EUROJOINT 214-216 avenue
generale degaulle 69530 Brignais
FRANSA (0033629181734)

HOLLANDA Akın DÖNMEZ
Bertha Von Suftnerstraat 45
2037 Harlem / HOLLANDA
(0031655753053)

ADRES
Hoşnudiye Mah. İsmet İnönü Cad. Kazım Önal İş Merkezi Kat 6
Daire:43/46 Tepebaşı / Eskişehir

İLETİŞİM
Tel:0 222 233 74 74
Faks: 0 222 234 32 32
Web : www.emirdagvakfi.com
E-Mail: emirdagvakfi@gmail.com

BASKI YERİ

EVAK Emirdağ Dergisi ve eklerinde yayımlanan yazı, haber ve fotoğrafların her türlü telif hakkı EVAK Emirdağ Kültür ve Eğitim Vakfı'na aittir. İzin alınmadan, kaynak gösterilirse dahi iktibas edilemez.

Yazıların fikir sorumluluğu yazarlarına aittir.

6

Sen Ben Yok Biz Var

9

Vakıfta Devir Teslim

24

Haberler

28

Davulga Türküleri

52

Yok Olan Kültürümüz

58

Hamur Yoğurmak

86

Bayrak Yarışı

İÇİNDEKİLER

10

Kaymakam Ağca

16

Değerlerimiz ve Biz

18

Göç ve Medeniyet Müzesi

32

Emirdağ Türkü Hazinesi

42

Cırgından Emirdağ'a

48

Türkmen Köyü

66

Çocukluğum Emirdağ

76

Emirdağda Çocuk ve Genç Oyunları

82

Bu Adam Benim Babam

90

Emirdağda Asker Uğurlama

92

Küçük Yaşta Anadan ve Sıladan Ayrılık

94

Canavar Kimi Yedi

H. Murat KAHYA
Vakfı Başkanı

SEN BEN YOK BİZ VAR

Çok değerli hemşehrilerim,

27.03.2016 tarihindeki genel kurulda ile beni ve ekibimi Emirdağlılar Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfımızın yönetimine layık gördünüz. Teveccühünüze layık olmaya gayret edeceğiz. Hepinize sonsuz teşekkürlerimizi arz ediyorum.

Yola çıkarken hünkâr Hacı Bektaşî Veli'nin "İri olalım, diri olalım, bir olalım." felsefesini kendimize rehber edindik. Daima "Sen Ben Yok Biz Var" dedik.

Vakfımızı daha geniş kitlelere yayarak her kesimde temsil edilmeyi hedefledik.

Kenetlenme, bir olma, birlikte olma zamanı. Hısım akrabayız, konu komşuyuz, eş dostuz...

Bir tek ferdi bile dışarda bırakma lüksümüz yok. Hepinizi seviyoruz. Sizleri sevdiğimiz için buradayız. Bu sevgiyi hepimiz için yüreğimizde kartopu gibi büyötmeye söz veriyoruz.

Emirdağ'da, Eskişehir'de, Afyon'da, yurt içinde ve yurt dışında yaşayan tüm Emirdağlıları yanımızda hissederek kültürümüzü yaşatacak, her hemşehrimize ulaşacağız. Sizlerden aldığımız destekle dünyanın neresinde bir hemşerimiz varsa oralara kadar uzanıp vakfımızın varlığını göstermeye hazır olacağız.

Vakıf senedimiz uyarınca Onur Kurulumuzu ve Danışma Kurulumuzu en kısa sürede oluşturup aktif hale getireceğiz. Ortak akılla hareket etmeye çalışacağız.

Vakfımızın kurucularını, geçmiş dönemde görev yapan başkanlarımızı, rahmetli başkanlarımızın

eşi veya çocuklarını Onur Kurulumuza davet edeceğiz. Başta Emirdağ Kaymakamımız, Belediye Başkanımız, Sanayi ve Ticaret Odası Başkanımız olmak üzere Vakfımızın amaçları doğrultusunda vakfa yarar sağlayacak kişiler, Onur Kurulumuzda görev yapacaklar.

Vakıf hizmetleri için eğitim, bilimsel çalışma, kültür, sanat, endüstri, ticaret ve sosyal hizmet dallarında öne çıkmış kişiler arasından oluşturacağımız Danışma Kurulunu çalıştıracacağız.

Kadın Komisyonu, Gençlik Komisyonu, Mahalleler Komisyonu, Eğitim Komisyonu, Kültür ve Sanat Komisyonu, İşadamları Komisyonu ve Meslek Komisyonu gibi kurul/komisyonları kurarak hizmet ağını genişletip her hemşerimize ulaşacağız.

Vakfımıza bugüne kadar emeği geçen herkesi şükran ve minnetle anıyor ve görevi devraldığım Başkanımız Op. Dr. Sayın Orhan Özkır'a bugüne kadar yaptığı fedakâr çalışmaları için özellikle teşekkür ediyorum.

Bayrak yarışında ekibimle hizmet çitasını daha da yükselteceğiz.

Emirdağlılar arasındaki sosyal ve kültürel alandaki kaynaşmayı sağlama faaliyetlerine ağırlık vereceğiz.

Emirdağ kültürünü yaşamak, genç kuşaklara aktarmak için gerekli tedbiri alacağız; bu konudaki faaliyetlere imkân ve fırsat hazırlayacağız.

Çalışmalarımızda her Emirdağlının bize yardım edeceği, destek vereceği inancıyla hepimizi muhabbetle selamlıyorum.

Y NET M KURULU ASIL

H. Murat Kahya-Başkan (İş Adamı)
Op.Dr. Bilen  zel-Başkan Yrd. (KBB Uzmanı)
Ayhan Türkseven-Başkan Yrd. (Eēitimci)
Mesut Acet-Başkan Yrd. (Elektrik-Elektronik Müh. / E.Alb.)
Habib Umutoēlu-Başkan Yrd. (İşadmi / E.Asb.)
Hulusi Ayrancı-Genel Sekreter (Eczacı)
Serkan Er-Muhasip (Biyolog/ evre Müh.)
Prof. Dr. Necdet Saēlam- ye (Akademisyen)
İzzet Aslan- ye (Avukat)
Sibel Erenoēlu- ye (Gazeteci)
Murat Kökten- ye (İşadamı)
Mustafa Karakuş- ye (İşadamı)
Lütfi Acet- ye (Maden Mühendisi)

Y NET M KURULU YEDEK

Dr.Mesut D nmaz (Aile Hekimi)
Metin  eki  (İş Adamı)
 aēlayan Koca (İş Adamı)
Rabia Barış (şair)
Onur Avcı (Esnaf)
Emin Fıccı (İnşaat Müh.)
Arzu Sever Cumalı (Diř Hekimi)
Bülent  ıraklı (Sanatçı)
Ahmet Altınbaş (İş Adamı)
Seyhan Civelek (Esnaf)
Ceylan Yavuz (Eēitimci)
Ali İhsan Sarıçoban (Gazeteci)
Gürbüz Seven (Eēitimci)

DENET M KURULU ASIL

Orbay Divrikli (İş Adamı)
Hüseyin şahbaz (İş Adamı)
Mehmet Karatay (Esnaf)

DENET M KURULU YEDEK

Adnan Biçer (E. Asb.)
Soner  am (İş Adamı)
Gürbüz Atma  (Orman Müh.)

Vakfımıza emeiēi geçen herkese, Eski Yönetim Kurulumuza
minnet ve şükranlarımızı sunuyoruz.
Yeni yönetim kuruluna başarı dileklerimizi iletiyoruz.
Emirdaē Dergisi Yayın Kurulu

VAKIFTA DEVİR TESLİM

Vakfımızın Hasan Murat Kahya başkanlığında yeni seçilen yönetimi, İsmet İnönü caddesindeki binamızda eski yönetimden görevi devraldı. Eski yönetime yapmış olduğu hizmetlerden dolayı teşekkür eden başkan Kahya, 2005 yılından bugüne kadar vakıf başkanlığını yürüten Op. Dr. Orhan Özkır'a yapmış olduğu hizmetlerin anısına bir şükran plaketi takdim etti.

Yeni yönetime başarılar dileyen Özkır, yapılacak tüm hizmetlerde üzerine düşen görev olduğu takdirde vakfın hizmetinde olacaklarını belirterek bu şükran plaketi vakfımıza üstün hizmetleri dokunan merhum Ceylan Keskin abimizin anısına alıyorum dedi.

TÜRKÜLERİMİ DEN

Çiçekli bahçıya inemeyenler
Bahçanın gülünü deremeyenler
Her gün kötüyünen hayat geçirir
Gözel sevmesini bilemeyenler
[Emirdağ / Anonim]

Emirdağları'nın ardı garm'ola
Salını salını gelen yarm'ola
Annaç çıkıp soraca(ğ)ım yârimden
Acep benden başka yâri varm'ola
[Emirdağ / Anonim]

Deli miyim divane mi hele ben
Bi(r) yâr uçu dolaşırım çöle ben
Bana sevdiğinden ayrıl diyo(r)lar
Deli gibi sevdim ayrılamam ben
[Emirdağ / Anonim]

Löküs olsam ga(h)venize şevk versem
Hakim olsam ben bu işe hak versem
Nazlı yârim dar sokakdan gelinci
Hoş geldin sevdi(ğ)im anam yok desem
[Emirdağ / Anonim]

Yeşili geyinmiş alın üsdüne
Tereyağı dökmüş balın üsdüne
Buralardan geçdiğini bileydim
Gülyağı dökerdim yolun üsdüne
[Emirdağ / Anonim]

KAYMAKAM AĞCA

“Gök Kubbede Hoş Seda Bırakma Gayretindeyim”

M. ACET : Sayın Kaymakamım, Emirdağ’a geldiğiniz günden beri projelerinizi takip ediyoruz. Özellikle Emirdağ’ın kültürel hayatında iz bırakacak o kadar güzel faaliyetler yapmışsınız ki projelerinizi ben kağıda döktüm; saymakla bitiremiyorum. Mesela bunlardan birtanesi kaybolmakta olan kültürümüzü canlandırmak için hükümet konağının bahçesine yaptırmış olduğunuz topakev ve burda kadınlarımızın el emeğinin değerlendirilmesi ve canlandırması... Yine yakın köylerimizdeki köy konaklarının canlandırılması ve bu köy konaklarının sünnet, düğün gibi etkinliklerde kullanılmasına yönelik çalışmalarınız ve uzun süredir devam eden Emirdağ’ın Gururları Projesinde Emirdağ’ın tanınmış bürokrat, işadamı ve akademisyenlerini Emirdağ’a getirip İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünde öğrencilere örnek olacak şekilde tanıtan faaliyetleriniz....

Emirdağ Tanıtım Pulu bastırıp kültürümüzü yaygınlaştırıcı faaliyetleriniz, ekonomimizi canlandırmak için yaptığınız İlçe Tarım Müdürlüğü ile ortak Lavanta Yetiştiriciliği Projesinden tutun da, İŞKUR’la işbirliği yaparak yapmış olduğunuz gençlerin İş projelerine destek vermek amacı ile Girişimcilik kursları... Uzun süredir devam eden yaşlı ve bakıma muhtaç olan insanlara evlerine kadar yemek gönderilmesi gibi ben saymakla bitiremiyorum. Bu faaliyetlerinizi Emirdağda damga vurup isminizi gelecek nesillere aktaracağınız sembol isimlerden olacaksınız. Ben buna inanıyorum. Yine iş adamlarını hayırseverleri faaliyete geçirip, Emirdağına Yüksek Okulu Fakülteye

çevirmek için yapmış olduğunuz faaliyetleride biliyorum. Bu bizim sadece dışarıdan gözlemleyerek bildiklerimiz. Bu faaliyetlerinizi sizin dilinizden öğrenmek istiyorum.

Kaynakam AĞCA: Emirdağ Açısından geldiğimiz dönemde gördüğümüz çok büyük bir potansiyelinin olduğudur. Gerek kültürü ile gerek ekonomik durumu ile bu potansiyeli nasıl harekete geçiririz noktasından harekete geçtik. Kültürü ile sizin de söylediğiniz gibi Topakev mesela önemli bir simge. Saya önemli bir simge. Saya ile ilgili Emirdağ bebeği çalışmamız oldu. Geçtiğimiz sene yaklaşık 20 kursiyer ile İşkur ile ortak kurs açtık. Bu sayede hem ihtiyaç sahibi insanlara bir iş öğretildi hem de Saya Kültürünün gelecek nesillere aktarımı sağlandı. Bu sene de aynı kapsamda yine Halk Eğitim Müdürlüğü ve İşkur protokolü ile yine 20 bayana bu sefer Topakev üretimi başlattık. Topakev bizim açımızdan önemli ve hediyeelik eşya anlamında da pazar payı olabilecek bir potansiyeli değerlendirmiş olduk. Onun dışında da değindiğiniz gibi hükümet konağının bahçesine bir Topakev ve Aleycik yaptırdık. Topakev ile ilgili de bayanların kendi ekonomisine katkı sağlaması için yöresel ürünleri satabileceği bir alan oluşturmuştuk. Ömer Kumarcı’ ya da burdan teşekkürlerimizi iletiyorum. EYAD yönetim kurulu üyesi geçtiğimiz sene hem Aleycik kaplanmasında hem de Topakevin tamamı için kendisi finansör oldu. Kendisine çok teşekkür ediyoruz. Aleycik iskeleti ise orijinal olup Emirdağ esnaflarımızdan Zafer Yıldız’a teşekkürlerimizi

iletıyoruz. Diğer taraftan köy konakları ve köylerde sosyal alanların artırılması hususunda çalışmamız var. Yine EYAD'la beraber, bu yıl 3.sünü yapacağımız sünnet şölenimiz var. Biz özellikle düşündük ki bu şöleni köylerde yapalım ilçe merkezimizde yeterince sosyal aktivitelerimiz var. Köylerimizi de şenlendirmemiz lazım. Çünkü yirmi bine yakın nüfusumuz merkezde, yirmi bin e yakın nüfusumuz ise köylerde ikamet etmektedir. Biliyorsunuz ki yaz döneminde köylerimiz oldukça kalabalıklaşıyor. Yurtdışından ve yurtiçinden çeşitli illerden köyüne gelen hemşerilerimizle, köylerimizin nüfusu artıyor. Dolayısı ile o alanlarda da sosyal ihtiyaçların giderileceği alanlar oluşturma çabamızdayız. Bu sene de Başkonak Köyünde bir park çalışması yapıyoruz. Bu sene de nasip olursa orada sünnet şöleni ile bir çalışma yapacağız. Yine EYAD desteklidir. EYAD' ın Türkiye temsilcisi Necati ŞEVİK birebir ilgileniyor. Hem finansmanı konusunda, hem de yapımı konusunda, EYAD yönetim kurulu üyelerine buradan teşekkür ediyoruz. Emirdağ da çalışmaya başladığımdan beri Sivil Toplum Kuruluşları ile beraber çalışmalar yapmayı planladık. Çünkü STK' ların güçlü olması Emirdağ'ın güçlü olması demektir. Bu kapsamda çalışmalarımızı yürütüyoruz. Daha önce de değindiğiniz yaşlılarla ilgili çalışmamızı burdaki esnaf ile kurduğumuz EKDAD derneği üzerinden yaptık. Orada da yine EYAD gibi çeşitli iş sektörlerindeki hayırseverlemizin yardımları ile finanse ettik. Hayırseverlere teşekkür ediyorum. Tabi bu projelerin sürdürülebilmesi için bu beraberliğin devam etmesi gerekiyor. Benim gördüğüm, Emirdağ da insanlar eğer doğru amaçlar ve doğru hedefler ortaya konulursa ve güven unsuru gerçekleşirse gerçekten projelere

destek veriyorlar ve bizim yaptığımız projelerde de bu anlamda bunu hep ön planda tuttuk. Mesela İstanbul' a bir günlük seyahat yaptık ve meslek Yüksek Okuluna bir laboratuvar sözü aldık Fehmi Denizli' den kendisi de sağolsun 1,5 milyon harcayarak çok kısa sürede böyle bir yatırımı gerçekleştirdi. Bunun anlamı nedir? Ekonomik anlamda özellikle Emirdağ esnafına etkisi olacaktır. Yüksek okulda ne kadar öğrenci sayısı artarsa ne kadar kaliteli hale gelirse o kadar Emirdağ' a yansıması olacaktır. Şimdi Eskişehir'den Hasan Çekiç isminde hayır severimiz İnkılap Ortaokulunun hemen yanına yeni bina yapımı konusunda söz verdi ve protokol imzaladık. Tarihi bina olduğu için Kültür Varlıkları Koruma Kurulundan gerekli izinleri alma aşamasındayız. Tarihi bir bina olduğu için bu prosüdür gerekli ve eski tarihi binasını ise kent kültür merkezi olarak kullanmayı amaçlıyoruz. Emirdağ kültürü çok zengin; dolayısı ile bu kültürü gelecek nesillere aktarabileceğimiz alanlara da ihtiyacımız var. Bu anlamda da eski ortaokul binası 1903'ten kalma olduğu için uygun ve hoş olacaktır. Bunun gibi çalışmalar yürütmeye devam ediyoruz benim 4. senem dolayısıyla tayin olacağım ve ben çalıştığım yerlerde gök kubbede hoş seda bırakma gayretindeyim. Umuyorum ki yaptığımız çalışmalarda bu hoş sedayı bırakmışızdır. Fakat şunu belirtmekte de yarar var, tayin olacağım diye bu çalışmaları bırakmış değiliz. Mümkün olan en hızlı biçimde çalışmalarını devam ettiriyoruz. Yapmayı planladığımız yeni projelerimiz için Eskişehir' deki iş adamlarımızı önümüzdeki hafta bir araya getirip onlardan yardımlarını isteyeceğiz.

M.ACET: Emirdağ kültürünün gelişimi için yapmış olduğunuz diğer çalışmalardan da kısaca bahsedebilir misiniz?

Kaymakam AĞCA: Tabii ki. Kısa zaman önce PTT Genel Müdürlüğü ile bir protokol imzalayarak, 1000 adet pul bastırdık. Bu pullar Emirdağ'ın kültürel ve tarihi değerlerini yansıtmaktadır. Ayrıca geçmiş aylarda yaptığımız bir çalışma ile Emirdağ tarihi ve kültürünü yansıtan, 1000'e yakın eski fotoğraftan oluşan bir arşiv oluşturduk. Önümüzdeki günlerde sırayla Emirdağ, Afyonkarahisar, Eskişehir ve İzmir de bu fotoğraf sergisini hemşerilerimizle beraber açacağız. Diğer bir çalışmamız da Emirdağ Kültürünü sonraki nesillere aktarabilmek için üç kitap hazırlığı içindeyiz. Bunlardan biri bahsettiğimiz 1000'e yakın fotoğraftan seçilerek oluşturulan bir foto-kitap, ikincisi dört öğretmenimiz tarafından tüm Emirdağ taranarak ve Emirdağ ile ilgili daha önce yazılan kitaplardan da yararlanarak hazırlanan bir eser. Üçüncüsü ise Başbakanlık arşiv belgelerini de tarayarak hazırladığımız, Emirdağ Tarihi Kitabımız. Bu kitapları önümüzdeki günlerde Emirdağlı iş adamlarımız ve STK'larımızla beraber onların da katkılarıyla bastırma hedefliyoruz.

M.ACET: Eğitimle ilgili çalışmalarınız hakkında bilgi verirmisiniz?

Kaymakam AĞCA: Geçtiğimiz ay Afyonkarahisar ve Eskişehir'de bir ilki gerçekleştirerek devlet okulları için 3D eğitim salonunu açtık. Hayirsever Nasuh HALAÇ tarafından finanse edilen 52.000 TL maliyetli bu salon aslında 30 kişilik 3 boyutlu bir sinema salonudur. Bu salonda 4.sınıftan 12. Sınıfa kadar ders müfredatına uygun, 863 adet üç boyutlu video ve 460 tane eğitim simülasyonu mevcut. Özellikle fizik, kimya, biyoloji gibi derslerin 3 boyutlu görsel videoları ile öğrencilerimizin daha kolay kavramalarını ve öğrenmelerini amaçladık. Umuyorum ilçemizde eğitim kalitesini ve başarısını arttırmamızda yararlı olacaktır. Bunun yanında eğitim alanında çok sayıda proje yürütüyoruz. Bilinçli tüketici timi, trafik timi, oku kitabını al altınını, ailece okuyoruz gibi çok sayıda proje üretmek öğrencilerimizin sosyal ve kültürel aktivitelerine katkıda bulunduk. Ayrıca uluslararası bir vizyona sahip ilçemize yakışır biçimde, bir "barış korusu" hazırladık. Türkçe başta olmak üzere Fransızca, İngilizce, Flemenkce ve İtalyanca barış ve çocuk şarkıları seslendiren bir çocuk korusu bu. Niyetimiz, önce Emirdağ, Afyon ve Eskişehir de sahne almak, ardından da Belçika, Hollanda ve Fransa'ya bu koroyu göndererek, dünyanın barışa çok ihtiyacı olan bu dönemde Emirdağ'dan evrensel bir barış çağrısı yapmak.

M.ACET: Emirdağ'ın geleceği ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Kaymakam AĞCA: Emirdağ'ın geleceğiyle ilgili Emirdağlılarda bir karamsarlık var. Bu karamsarlığı ben doğru bulmuyorum. Çünkü özellikle son iki yıldır nüfus azalışında, yani göçte bir durma var. Önümüzdeki beş yıllık süreçte de ben, nüfus artışının pozitifte döneceğini düşünüyorum. Çünkü elimizde bununla ilgili önemli veriler var. Organize Sanayi Bölgesi hızla büyüyor ve gelişiyor. Hepinizin bildiği gibi Ülkere bağlı Süper Fresh markası burada üretiliyor. Onun dışında Eczacıbaşı yine Türkiye' de önde gelen büyük holdinglerinden bir tanesi Tepeköy' de bir fabrika açmış durumda. Türkiye de ve Avrupa da metalik magnezyum üreten tek fabrika. Bu da ilerleyen yıllarda hızla büyüyecek bir yatırımın başlangıcıdır. Ayrıca hızlı trenin bir ayağı olan durak noktasının Emirdağ'da olması, ulaşım açısından önemli bir gelişim olacaktır. Bilindiği gibi Ankara ve İzmir arasında bir hızlı tren projesi yürütülmekte ve bu projede önümüzdeki bir kaç yıl içerisinde hizmete geçecektir. Bu hizmet faaliyete geçtikten sonra Emirdağ da bir durağın olması, bizi çevre ilçelerin birkaç adım önüne taşıyacaktır. Diğer yandan çevre yollarımızın tamamının duble yol haline getirilmesi, yine ulaşımı rahatlatan faktörlerden bir tanesidir. Üçüncü olarak da bilindiği gibi bir doğalgaz platformu çalışması yapılarak, doğalgazın ilçemize kazandırılması sağlanmıştır. Tabi burada şunu da belirtmekte fayda var ne zaman doğalgaz ilçemize dönecek, ne zaman halkın kullanımına hazır hale gelecek ve niye gecikti diye sorular geliyor. Bazen böyle büyük yatırımlarda bir kaç yıllık gecikme olabilir. Platformun en önemli kazancı Emirdağ için şudur, bakanlar kurulu kararı çok nettir ki elektrik abone sayısının % 60' ının ön abone olması halinde doğal gaz kazanma hakkı elde ediliyordu. Bunun dışında her hangi bir şekilde doğalgaz dönecek kararı verilmiş, hala da bu karar geçerlidir. Dolayısı ile platform Emirdağ' ın doğalgazı hakkı edebilmesi açısından önemli bir çalışma yaptı. Vatandaşlarımıza platformda yer alan tüm STK' lara

ve siyasi parti temsilcilerine buradan teşekkür ediyoruz. Dört bine yakın insan ön abone oldular. O günün parası ile 429 TL yatırdılar. Önemli olan bu hakkın kazanılması idi ve bu hak bir iki yıl içerisinde, Çay' dan dönecek boru hattının tamamlanması ile beraber ilçemizde doğalgaz kullanıma geçecektir. Bunun beraberinde getireceği nüfus artışı doğaldır. Özellikle kış aylarında Eskişehir' e ve yurtdışına giden kömürle ve kalorifer ile uğraşmak istemeyen yaşlı nüfusun 12 ay boyunca Emirdağ da rahatça yaşaması anlamına gelecektir. Bu da dediğim gibi 5 yıllık süreç içerisinde ilçemizin nüfusunun artacağını gösteren önemli bir veri olarak karşımızda durmaktadır. Bütün bu olumlu gelişmeler nedeniyle, ben Emirdağ' ın geleceğinin önümüzdeki yıllarda çok iyi olacağını kanaatindeyim.

M.ACET: Peki Emirdağ'ın en önemli problemi sizce nedir?

Kaymakam AĞCA: Emirdağ'ın en önemli problemi, birlik ve beraberlik sıkıntısı yaşamasıdır. Ben geldiğimden beri her zaman şunu ifade ediyorum. Emirdağ gerçekten çok güçlü, çok başarılı ve potansiyeli olan bir ilçe. Gerek iş sektöründe, gerek bürokraside, gerekse de akademik kariyer anlamında belirli noktalara ulaşmış, yetişmiş insan gücü olan önemli bir ilçe. Belçika, Hollanda ve Fransa gibi gelişmiş ülkelerde çok sayıda gurbetçi nüfusu olan, Avrupa ya açılmış, sermaye birikimi olan bir ilçedir. Örneğin geçtiğimiz ay 10. banka açılışımızı yaptık. Merkez nüfusu yirmi bin olan bir ilçede genelde beklenen 2 veya 3 adet bankadır. banka sayısının 10 olması Emirdağ'daki sermaye birikiminin de gücünü göstermektedir. Fakat bütün bu öğeleri bir araya getirdiğimizde Emirdağ' ın çok daha başarılı olması gerekir. Potansiyeli yüksek, ancak birlik ve beraberlik yeterli olmadığı için bu potansiyel istenildiği gibi kullanılmıyor. Gerek Emirdağ içinde gerek Eskişehir ve Belçika da bu birlik ve beraberliğin hızlı sağlanması gerekiyor.

İkinci bir sorun da bu kadar büyük sermaye birikimine rağmen ilçeye Emirdağlılar tarafından yatırım yeterli

yapılmıyor. Size çok net rakamlarla bunu ifade edeyim. Bildiğiniz gibi Afyonkarahisar ilinde kırsal kalkınma ajansı bulunmaktadır. Bu ajans turizm, tarım, hayvancılık ve yenilenebilir enerji alanlarında % 50 ile % 75 arasında hibe vermektedir. Bu ajanstan komşu ilçemiz Bolvadin bugüne kadar 24.000.000,00 TL' lik hibe alırken, Emirdağ olarak bizim aldığımız hibe miktarı 8.000.000,00 TL ve bunun yalnızca 2.000.000,00 TL' lik kısmı Emirdağ' ı hemşerilerimiz tarafından yapılan yatırım için alınmış. Geri kalan 6.000.000,00 TL' lik kısmı Emirdağ' ı olmayan iki işadamızın yatırımı. Bu şunu gösteriyor, Emirdağlılar % 75 hibe alarak Emirdağ da yatırım yapmak yerine % 100' ünü kendi ceplerinden ödeyerek Eskişehir de yatırım yapmayı tercih ediyorlar. Buradan bir kez daha tüm işadamlarımızı doğup büyüdükları topraklara, Emirdağ' a yatırım yapmaya ve devlet hibelerinden yararlanmaya çağırıyorum.

M.ACET: Efendim İnşallah siz zaten yaptığınız her işte damgayı vurdunuz biz sizi çok daha iyi makam ve mevkilerde görmeyi ve Emirdağla olan bağlarınızın hiç kaybetmemenizi istiyoruz gönlümüzden geçen de bu daha yapacak çok işimiz var sizlere çok teşekkür ediyoruz kültür evi demişken İnşallah bu kültür evinin önünde mermer diyarı olarak stunlar yaparız o stunların üzerinede Yemen şehitlerimizden başlayıp Çanakkale Şehitleri, Balkan şehitleri, İstiklal Şehitleri hatta gazilerimizin

isimlerini bunlar resmi olarak elimizde mevcut zaten Genel Kurmay ve Milli Savunma Bakanlığımızda mevcut. Emirdağda Şehitlerimizi de bu şekilde yad etmiş oluruz o güzel sütunlarla...

Kaymakam AĞCA: İnşallah bunu hep birlikte yaparız.

M.ACET: Güzel olması dileklerimizle sizin bahsettiğiniz isimlerin hayır sever iş adamlarınızın geneli ya onur kurulu üyesi ya da danışman üyesi, EYAD'ın hem başkanı hem Türkiye temsilcisi, Fehmi Denizli'den Nejat Bilge'ye, Hasan Çekiç'e, hatta Hasan Çekiç Vakfımızın ilk kurucular kurulunda görev alan denetim kurulu üyesidir, bunlar bizim onur kurulu . İnşallah onur kurulu toplantılarımızda sizleride aramızda görmek bizleri sevindirir sizin tavsiyeniz bizler için emir olur.

Kaymakam AĞCA : Teşekkür ediyorum.

M. ACET: Vakıf yönetimi olarakda İnşallah elimizden gelenin fazlasını yapmayı görev biliriz çok teşekkür ederiz verdiğiniz hizmetlere.

Kaymakam AĞCA : Esas ben duyarlılığınıza çok teşekkür eder, birlikteliğimizin daha büyük güzel projeleri beraberinde getirmesini temenni ederim.

TOGETHER WE'RE STRONGER, RATHER THAN ALONE.

Sarıpekmez Grup, 1972 yılından beri birçok alanda kaliteli hizmeti ile gücüne güç katmaya devam ediyor. Ailemiz her geçen gün daha da büyüyor...

Sarıpekmez Group is getting bigger and stronger in many areas since 1972. Our family is growing everyday...

43.yıl

DEĞERLERİMİZ VE BİZ

Özcan TÜRKMEN

Zekâ, hızlı anlama, zihin berraklığı, kolay öğrenme, güzel akletme, hafızada tutma, hatırlama ... gibi lütuflarla bezenmişiz. Hepimiz, bir diğerinden daha

değerliyiz. Bizi birbirimizden daha değerli ve de önemli kılan aşağıdaki özellikleri heceleyelim şöyle bir:

Açgözlülükten uzak kalmak, azimli ve kararlı olmak, bilgiden yana olmak, cehaletten uzak olmak, çevreyi korumak, çözümün parçası olabilmek, doğru olanla yürümek, dürüstlükten ayrılmamak, fedakârlığı elden bırakmamak, fitneden uzak durmak, görev şuurunu kavramış olmak, gurur ve kibirden uzaklaşmak, güzel olanı beğenmek, hatadan dönebilmek, hısım akrabadan ilişkiyi kesmemek, hukuktan ayrılmamak, iyi olanı sevmek, kıymetli olanı yanından ayırmamak, kötü alışkanlıklardan uzak kalmak, kusurları örtmek, muhteris olmamak, olumlu bakabilmek, öfkesini kontrol edebilmek, ön yargıdan uzak durmak, sorumlu olabilmek, üretim tüketim dengesine dikkat edebilmek, yalandan uzaklaşmak, zaman yönetimine dikkat edebilmek...

Eminin bir çırpıda en az bu kadar özellik de siz sayabilirsiniz. Bu özellikler bütününe genel anlamda 'değer(ler)' diyoruz. İnsan kendini bu değerlerle biliyor, değerini bu değerlerle bildi-riyor.

Değerimizden, değerlerimizden haberimiz yok(muş) gibi yaşadığımız da olur arada bir. Arif Ni-hat Asya girer devreye ve uyarır bizi o zaman: **'Sen ne geçebilirsin yâdden, anadan, serden / Senin de destanını okuyalım ezberden / Haberin yok gibidir taşıdığın değerden'**

İnsanı insan yapan, değerleridir. Hiç kimse, değerinin olmadığını düşünmek bile istemez.

Kalbimiz ve beynimiz aynı yolda değilse attığımız adımların hiçbir kıymeti yoktur; yaşamının anlam ve önemi de kalmamıştır. Değerlerimiz, hayatımızda neyin doğru neyin yanlış olduğu hususunda sahip olduğumuz özel inanç sistemleridir. Bütün inanç, tutum ve davranışlar değer ile ilgilidir.

Bizi yönlendirecek, değerlerimizdir. Değerler ideal davranış tarzları ve hayat düşünceleri hakkındaki inançlardır. Değerler, insan davranışlarına rehberlik eder, yön verir.

Hepimizin ortak anlayışı budur kanaatindeyim: Öyle yaşayalım ki az bile yaşamış olsak 'yaşamış' olalım. Yaşamış olmak, kendimizi tanımış olmak demektir. Bu yönüyle

değerler kendimizi tanımanın temel kaynaklarından biridir. Değerler, insanı değerli kılan üstün niteliklerdir, kişiliğimizi, bakış açımızı, davranışlarımızı belirlerler; öğrenilebilen ve öğretilebilen olgulardır, bir tür sosyal kontrol aracıdır. Toplumun dayanak noktalarını oluşturan değerler, hayatımızın her alanındadır. Topluma kültüre anlam veren kriterlerdir.

Her şey bir sebep, sonuç ve amaç içindir. Hayatımız da böyle işte. Bu dünya, hem imtihan yeri hem mahşerdeki hesap gününe hazırlık ... Değerlerin bizdeki tezahürüne göre sosyal hayattaki yerimiz belirlenir, yerimizi biz belirleriz.

İyi terbiye almış olan, toplum kurallarına uygun davranan, davranışları ince ve ölçülü olana 'terbiyeli' deriz. Davranışları ahlak ve namus kurallarına aykırı olan, ahlak kurallarına uygun olmayan kimseye; kötü huylu, geçimsiz birine 'ahlaksız' deriz.

Hayatımız açık bir defterdir. Eğitim, değerler sistemiyle o defteri yazmamıza yardımcı olur. Değerler insanda zaman içinde oluşur. Değer eğitimi ailede başlar. Sosyal hayatta insan(lar), kuşaktan kuşağa aktarılan değerler etrafında bir araya gelir(ler). Kuşaklar arası değer farklılıkları yaşanabilir.

Yetiştirdiğimiz sosyal ve kültürel alan, değerlerimizin de çeşitliliğine işarettir. Değerler olanla değil olması gerekenle ilgilenir. Değerler önemli olanı, değerli olanı, tercih edileni belirlememize yardım eder.

Cömertlik, soğukkanlılık, tevazuu, sabır, adalet, doğruluk, vefakârlık, kanaatkârlık, edeb, hayâ, nezaket, ağırbaşlılık ... kalıcı değerlerimizdir.

Değerler kendimizi tanıma, anlama ve tamamlamamızda çok önemli rol oynar. İnsan, değerine değer katan, değer üreten ve ürettiği değerler çevresinde yaşayan sosyal bir varlıktır.

Kendine ve çevresine değer katmada eksiklik olduğunda bunalım, şiddet, çıkarıcılık vb. arzu edilmeyen hâller ortaya çıkar. İnsan davranışlarının nasıl gerçekleştiğini anlayanın yolu, de-ğerleri anlamaktan geçer.

Değerlerin oluşmasında millet hayatı, aile, akran grupları, çalışma ortamı, eğitim, medya ... direkt etkilidir. Değerler (ahlakî, ailevî, dinî, millî, eğitici, ekonomik, estetik, hukukî, siyasî ...) toplum hayatını düzenler.

İnsanları birbirlerinden ayırmanın en kolay yolu da en temel değerleri hakkında ikileme düşmelerini sağlayacak davranışlarda bulunmaktır.

Çatışan değerlerden bir an önce kurtulabilmemiz umuduyla...

**osman
usta**

SARAÇOĞLU RESIDENCE
ÜÇÜZ KULELER

ACARAĞA
İNŞAAT

BOSCH LG BAYİLİĞİ
Muzaffer YÜKSEL

0554 854 26 00

Uzunçarşı No:34 Emirdağ/AFYONKARAHİSAR

GÖÇ ve MEDENİYET MÜZESİ

Göç ve Medeniyet Müzesi projenizi seçim öncesi vaadinizde duyduğumda epey heyecanlanmıştım. İşin icraat boyutuna dökülmesi heyecanımı/sevincimi daha da artırdı. Geçenlerde Eskişehir'den arkadaşarımla sizi ziyaretimde konuyu yerinde görerek anlatmanız şahsımı ve arkadaşarımla ziyadesiyle memnun etti.

Bizim geldiğimiz gibi Türkiye'nin değişik yerlerinden ve yurt dışından misafirleriniz olduğunu biliyoruz. Diğer projeleriniz de elbette onlarla paylaşıyorsunuz. Ben, bugün, özellikle Z Kütüphane ile Göç ve Medeniyet Müzesi üzerine yoğunlaşmak istiyorum.

Bu cümleden hareketle konu ile ilgili amacınızı kısaca öğrenelim sayın başkanım.

Kaybolan, kaybolmaya yüz tutan gelenek ve göreneklerin somut unsurlarını kayıt altına almak istiyoruz.

Geleceğimizin teminatı çocuklarımıza, gençlerimize Emirdağlılık şuurunu vermek temel amacımız elbette.

Sosyal belediyeciliğin temelinde kültür değerlerimizin korunması, kollanması, gelecek kuşaklara geliştirilerek aktarılması yatıyor.

Atatürk'ün 'Büyük devletler kuran ecdadımız, büyük ve yaygın şümüllü medeniyetlere sahip oldular. Bunu tetkik etmek, Türklüğe ve Cihan'a bildirmek, bizler için bir borçtur.' ifadesinden hareketle hissemize düşen borcu Emirdağ Belediyesi olarak ödeme isteğiniz, bu konudaki şevk ve gayretiniz her türlü takdirin üstündedir. İnşallah birbiri ardına gelen Emirdağlılar azminizden şevk ve heyecan duyacaklar, daha büyük işlere imza atacaklardır.

Türkmen kültürünün tipik nüvesi olan Emirdağ kültürünü yaşamak, yaşatmak, gelecek nesillere koruyarak, geliştirilerek aktarmak, hepimizin aslı görevidir.

Edebiyatçı dostum Muharrem Dayanç, Kendimi kazdım adlı esrinde “Şehirler, medeniyetlerin açık hava müzeleridir.” diyor. Başlı başına tabiat ve tarih müzesi olan Emirdağ, değerleriyle de öne çıkmalı, sosyal etkileşimin ürünü olan kültürümüz tarihi süreç içerisinde değerlendirilip gelecek kuşaklar aktarılmalıdır. Kültür, cemiyetin müşterek malı; kültür, çevremizin insan yapısı olan kısmı; kültür, ferdi şahsiyet yapan şey; kültür, genel olarak inançlar, değer hükümleri, örf ve âdetler, zevkler, kısaca insan tarafından yapılmış her şeydir.

Emirdağ Kültürünü somut olarak bu mekânda kaç bölümde nasıl sergilemek istiyorsunuz sayın başkanım?

Emirdağ Uzman Jandarma Okulu'nun Ankara'ya taşınması sonucu Belediyemize devredilen alanda, Belediyemiz sosyal tesislerindeki binada (yaklaşık 1200 metrekare) Müze ve kütüphane oluşturmak arzusundayız. İlk bölümde milletimizin ilk yazılı eseri sayılabileceğimiz Orhun Abidelerini sembolik olarak müzeye yerleştireceğiz.

İkinci bölümü belgeler ayıracağız. Bir kültürün varlığı, bir milletin varlığını veya bir topluluğun varlığı bir kültürün mevcudiyetini gösteriyor. Emirdağ kültürünün gözler önüne serilmesi, milletimizin kültür hayatındaki yerini ve önemini bir kat daha artıracaktır.

Dilimiz, töremiz, hukukumuz, düşüncemiz ve hâdiseler karşısındaki davranışlarımız ile Emirdağlı oluşumuzu hemen her yerde belli eder ve de bununla gurur duyarız. Duyuş ve düşünüş birliğimizi sağlayan bütün değerleri her durumda yaşarız.

Emirdağlıyı birbirine bağlayan; anlaşmayı, kaynaşmayı, bütünleşmeyi sağlayan değerlerimizin bir bölümünü de olsa bu müzede vermek durumundayız

Emirdağ ile ilgili tarihi vesikaları sergileyeceğiz. Emirdağ'ın yetiştirdiği tarih profesörleri bu konuda bizim en büyük yardımcımız olacaklar. Öğrenebildiğim kadarıyla üniversitelerde doktora öğrencilerine Emirdağ Tarihi ez olarak veriliyor. Bunları değerlendireceğiz; bu konudaki, her tür çalışmaya fırsat, imkân ve destek vereceğiz.

Emir Afşin'in kimliği ile ilgili inceleme ve araştırma çalışmalarına ağırlık vereceğiz.

Atatürk'ün Hatıra Defteri'nden seçilecek Emirdağ ile ilgili bölümleri gün ışığına çıkarmak istiyoruz. Bu konuda çalışan büyüklerimize destek olacağız.

Türk siyasi hayatında aktif rol alan milletvekillerimiz, senatörlerimiz, belediye başkanlarımız... le ilgili bir bölüm açacağız.

Amorum ile ilgili bulgu, belge ve bilgilerin değerlendirileceği ayrı bir bölüm olacak.

“ Kültür, bir toplumun hayat biçiminin bütünüdür ,”

Emirdağ Ağzı'ndan

Malamat etmek/malamat olmak : Rezil olmak/rezil etmek.

[Ne ö(ğ)ünüyo(rsu)n babamevi zengini deyin. Açdırma benim bayramlık a(ğ)zımı. Malamat ederim valla(h)a bak, söyletme beni. En zenginiz maya gazanına süt süzüyo(r)du da zahmarıda ya(ğ) geziyo(r)du. Bunnar mı ö(ğ)ündüklerin senin gıl!]

[Demedikleri galmadı birbirlerine. Malamat oldular. Dir(h)emini yiyen it gudurur emme bunnar bana mısın demiyo(r) anam. Nası(l) adamlar annıyamadım getdi. Arlanmaz bunnar emme... Eni(ğ)i cücü(ğ)ü aynı... Nedici(ğ)in, görgülü guşlar, gördü(ğ)ünü işler işde!]

[Onu bi(r) görüyüm malamat edece(ğ)im. Ne u(ğ)raşıyo(r) bizinen. Açdırmasın bayramlık a(ğ)zımı.]

Şükrü Türkmen - Özcan Türkmen, Emirdağ Ağzı

Göç hayatın vazgeçilmezi, göç ayrılık, göç hasret, göç gurbet, göç özlem, göç yeniden bir hayat, göç yeni bir hayat... demek. Göç ile ilgili bölümü biraz daha açalım sayın başkanım.

Dördüncü bölümde Göç olgusunu sunacağız:

Kültür, bir toplumun hayat biçiminin bütünüdür. Evrensel değer, milli kültürden doğar. Yurt dışındaki gurbetçilerimizin kültürlerinden kopmaması hususunda elimizden gelen tedbirleri almak durumundayız.

Göçerken değerleresahipolan, göçerken deayaktakalmayı başarabilen milletimize, hemşerimize neler verebileceğiz? Onun özlemini azaltacak, hasretini ne azaltacaksa, acısını ne hafifletebilecekse onu/onları sunmaya imkânlarımız ölçüsünde karşılamaya çalışacağız.

Yurt içinde gurbete ve yaylaya göçü bir bölüm, yurtdışına göçü de kendi arasındabirbölümolarak düşünürüz:

Neleri özleyyoruz; nelerle özlem gideriyoruz onları sergileyeceğiz: sembolik düğün, gelin, gelin başı, saya, şalvar, fistan (tarihi süreçte kadın kıyafetlerimiz); çocuk oyunları/oyun araç gereçlerini sergileyeceğiz.

İlçeden/köyden göç ile ilgili elimizdeki fotoğraf vb. sergilenecek.

Aşene, sofa, sergen, kap gacak (tava, tencere, sitil, haşêş taşı vb.) ayrı bir bölümde sergilenecek.

Emirdağ Ağzı'ndan

İnek almiyo(r) dana emmiyo(r) : İstenilse de düzen tesis edilemiyor.

[Gocaman garı utanmiyo(r) da. Durmuş daha o gedeyi goruyo(r). Onu sayan dakan, adam insan yerine goyan mı var goca köyde. Yan deli(ğ)i kepicinen yapılı onun. Kim var yanında, kim hatirini sayıyo(r)? Olannarın hepini unutmuş bizim gotur garı. 'Neler geldi neler geçdi felekden/Gara maya da un oldu eleniyo(r) elekden' hesabı çok şey de(ğ)işdi çok. İnek almiyo(r) dana emmiyo(r) hindi. Yazzık oluyo(r) bize yazzık.]

Şükrü Türkmen - Özcan Türkmen, Emirdağ Ağzı

Yayladan göç, yaylaya göç, yayla hayatı belli bir bölümde canlandırılacak: Yağ peynir tulukları, yün, yapağı, hoşmerim, aleyçik, topakev, ağıl, çiten, yurt, kuytuluk... Yaylaya çıkarken köyde/ evde kalanlar sergilenecek.

Yük, ağık, dokunmuşlar (kilimlerimiz/ seccadelerimiz, heybelerimiz/tüglülerimiz/); ip eğirme çorap örme alet edavatını sergileyeceğiz.

Duvar halıları **'geyikli, kahveci güzeli, kız kaçiran'** adları ile **kerpiç evlerin duvarlarını süslerdi...** Halı karyola takımları çift kişilik divanların üstüne misafirlik olarak seriliverdi. **'Üzümlü'** etamin işlemeleri, etamin buzdolabı süsü işlemeler, **'simitli, kopma gül, gül'** desenli işlemeler, anadan ataya çeyizlik sandık işleri pek dayanamadı; **'iğde çiçeği, kabak çekirdeği, nar çiçeği'** oylar, mekikler görülmez oldu kızlarımızda gelinlerimizde. Bunları ayrı ayrı göstereceğiz inşallah.

Kepenekli çoban, çoban köpeği, koyun ve keçilere takılan çanlar (çan/cura/armuduya/tıkırdak vb.) resmetmek istiyoruz.

Kağrı, öküz arabası, at arabasını müştemilatı ile sergilemek istiyoruz.

Yayladan, yurtlardan, yıldı atlarından görseller kullanmak istiyoruz.

Beşinci bölümde mahalli yemeklerimiz ve özellikle kışlık erzakla ilgili bir bölüm açacağız. Kültürün uluslararası nitelik kazanması uygarlık (medeniyet) tır, diyoruz. Medeniyet yarışında zafer kazanmak durumundayız. Bunun yolunun millikten evrenselliğe geçiş olduğunu da biliyoruz. Emirdağlıların bu konuda size sürekli destek olacağına dair inancım da sonsuz. Gönüm istiyor ki ekonomik durumu yerinde olan Emirdağ sevdalısı hemşehri (leri) m bütününe ya da belli bölümünü adını vermek kaydıyla maddi boyutunu karşılar (lar) inşallah.

Emirdağlılardan, konuya ilgi duyan kişilerden, yurt içi ve yurt dışındaki Emirdağlı STK'lardan yardım ve destek bekliyoruz.

Emirdağ sevdalılarından evinde, elinde, yanında yöresinde etnografik değeri olduğuna inandığı malzemeyi envantere geçmek üzere belediyemize imza karşılığı teslim etmelerini istiyoruz. Malzemenin kimden alındığının, nereye/ kime ait olduğunun belgelenmesine ayrı bir özen gösteriyoruz.

Malzeme, araç gereç ve görseller ile ilgili interaktif bilgilendirme sistemi kurmak istiyoruz.

Kültür ve Turizm bakanlığı/UNESCO ile temasa geçerek somut/soyut kültür varlıklarımızın tescillenmesini arzu ediyoruz.

Emirdağ ile ilgili tiyatro ve sinema eserlerinin sergilenmesini istiyoruz.

Bütün bunların Üniversitelerimizin halk edebiyatı bölümlerine kaynaklık teşkil etmesi çalışmalarına ağırlık vermek istiyoruz.

İnteraktif kütüphanemizin Emirdağ bölümünde Emirdağ ile ilgili olarak basılmış bütün eserlere yer vereceğiz. Konusu Emirdağ olan sahnelenmiş tiyatro eserleri, sinema filmlerini halkın istifadesine sunacağız.

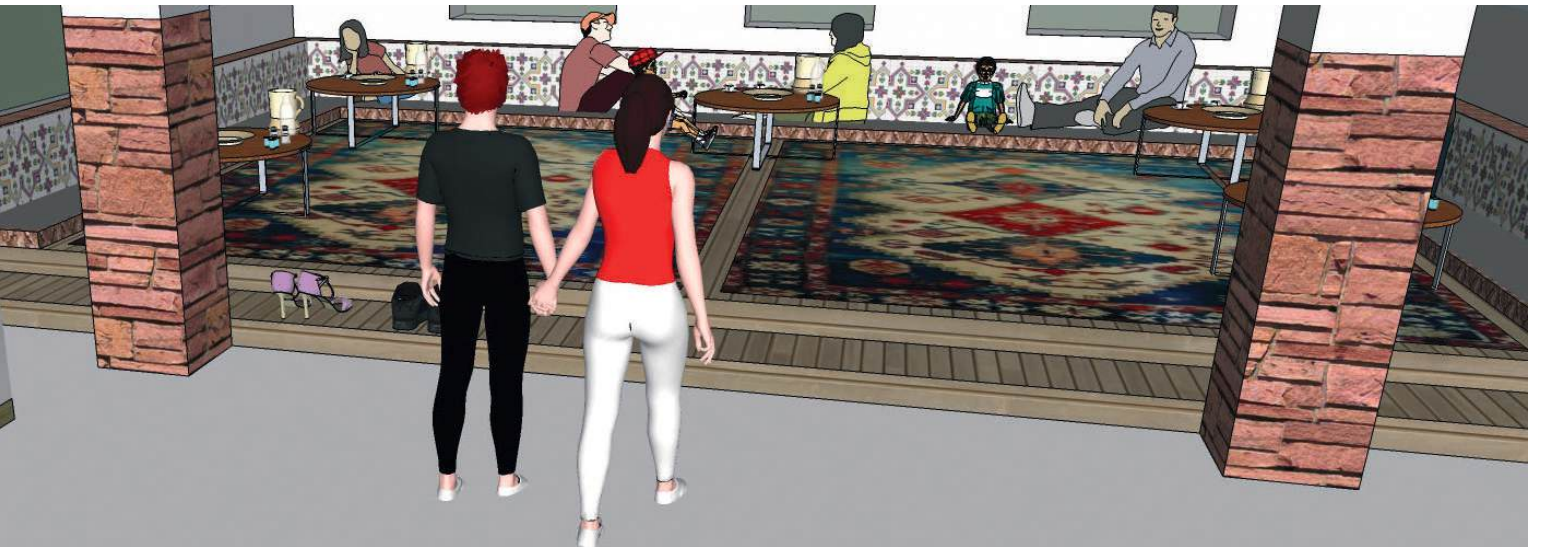
Kütüphanemizin ya da müzemizin belli bölümünü yahut tamamını adını vererek ölümsüzleştirmek isteyen her hemşerime minnettar kalacağız. Bu yarışa Emirdağ sevdalılarını davet ediyorum. İnşallah yükümüzü hafifletirler.

Öğretmenim Prof. Dr. Sayın Sadettin Yıldız'ın 'Milletimizin teknik kadar güzel sese (şiiir, türkü ...) de ihtiyacı var.' ifadesi yıllardır zihnimi çok meşgul eder. Buradan hareketle duygularınızı alabilir miyim?

Somut olmayan kültür değerlerimizden Emirdağ Ağzı'mızı kitap cd vb. materyallerle kalıcı yapmak arzusundayız. TRT repertuarındaki türkülerimiz başta olmak üzere hangi sanatçılarla söylenmişse arşivleyip ilgililerin istifadesine sunmak istiyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Allah yar ve yardımcınız olsun. Eklemek istediğiniz başka bir husus var mı sayın başkanım?

Ziyaretiniz ve sohbetiniz için teşekkür ediyorum. Emirdağ Dergisi aracılığıyla bütün Emirdağlıları selamlıyor, öğretmenim Şükrü Türkmen'in konuyu da çok güzel özetleyen şiiriyle muhabbetlerimi iletiyorum:

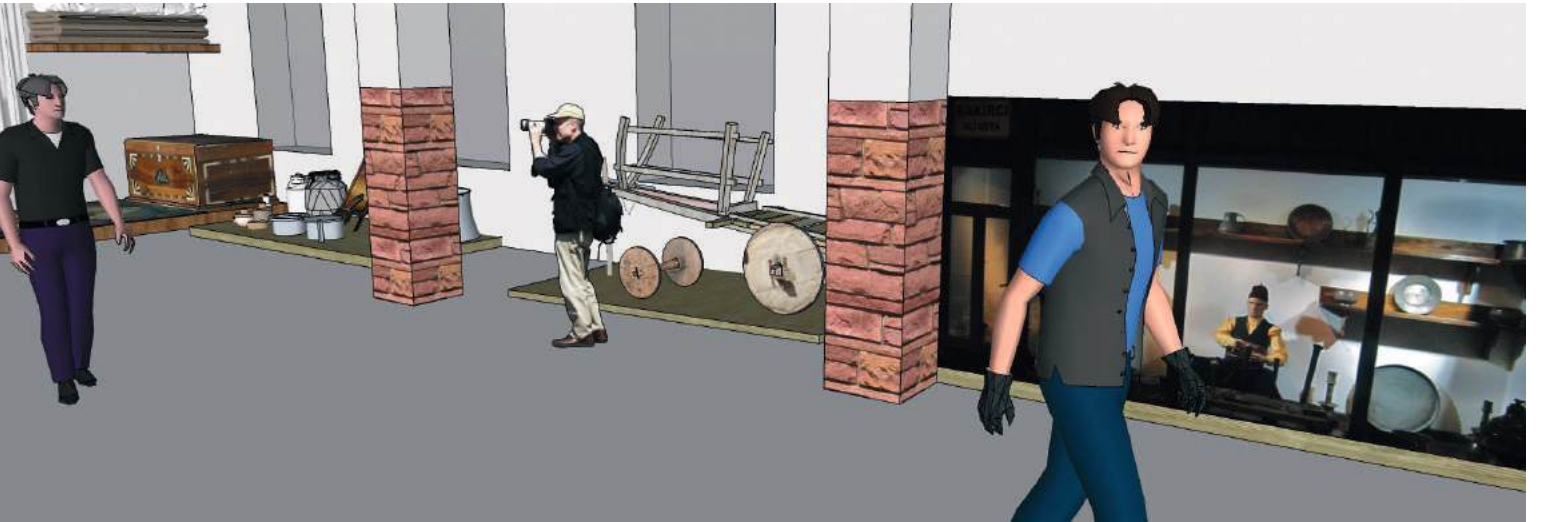

“

İstenen yardıma hemen geliriz
Kurt ile kuzuya denge oluruz
Arayarak ta Fizan'ı buluruz
Avrupa'yı aşar kolumuz bizim

Şükrü Türkmen

”

Röportaj: Özcan Türkmen

ESKİŞEHİR MİLLETVEKİLİ HARUN KARACAN

ESKİŞEHİR MİLLETVEKİLİ PROF. DR. GAYE USLUER & CEMAL OKAN YÜKSEL

AFYONKARAHİSAR MİLLETVEKİLİ ALİ ÖZKAYA

TBMM BŞK. DANIŞMANI CENGİZ SAĞLAM

AFYON KARAHİSAR MİLLETVEKİLİ HATİCE ÖZKAL

İSTANBUL MİLLETVEKİLİ İZZET ULVİ YÖNTER

MHP GENEL BAŞKANI DEVLET BAHÇELİ

ESKİŞEHİR MİLLETVEKİLİ PROF. DR. GAYE USLUER

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI NABİ AVCI

ESKİŞEHİR MİLLETVEKİLİ UTKU ÇAKIRÖZER

CHP GENEL BAŞKANI KEMAL KILIÇDAROĞLU

AFYONKARAHİSAR MİLLETVEKİLİ MEHMET PARSAK

KOKTENLER

İNŞAAT LTD. ŞTİ. www.koktenler.com

Satılık Lüks 1+1 2+1 3+1
Daire ve Apartlar

İNŞAAT MALZEMELERİ SATIŞI

DD DemirDöküm

SÖĞÜTSEN SERAMİK

KÜTAHYA SERAMİK

E.C.A

VitrA®

Polisan

Marshall boya

IZOCAM

FIRAT
PLASTİK, KAÜÇÜK SAN. ve TİC. A.Ş.

İnşaat İrtibat

Şube1 : Tunalı Mh. Sakarya 2. Cd. Sıhhiye Mey. No: 98/G ESKİŞEHİR | Tel: 0.222 322 65 99

Şube2 : Emek Mh. Ertay Cd. No: 95 ESKİŞEHİR | Tel: 0.222 227 11 55

İnşaat Malzemeleri

Merkez: Emek Mh. Ertay Cd. No: 180/B ESKİŞEHİR | Tel: 0.222 2503364 | Fax: 0.222 2504750

Uyarı : Firma ünvanında “KÖKTEN” geçen diğer firmalar ile hiç bir ticari ve kişisel bağlantımız yoktur.

www.koktenler.com

info@koktenler.com

Emine AYRANCI
Ecz. Hulusi AYRANCI

DAVULGA TÜRKÜLERİ

Çocukluğumdan beri büyüklerimden dinlediğim, annem **EMİNE AYRANCI**'dan da sürekli duyduğum kültürümüzün önemli bir parçası **DAVULGA TÜRKÜLERİNİ** sizlerle paylaşıyorum. Türkülerimizin kaybolmaması ve aşağıdaki bölümün araştırmacılara kaynaklık etmesi en büyük arzum.

Türkü tadında bir ömür diliyorum hepinize.

Davulgadiyo(r)lardaşlık de(ğ)el mi
Salla kız saçını gençlik de(ğ)el mi
İstedim de zalim baban vermedi
Babayın istedi(ğ)i başlık de(ğ)el mi

A(ğ)ılören yönün beri bakiyo(r)
Kız senin efkârın beni yakıyo(r)
Utanma benden sen sevgili yârim
Domur domur olmuş terin akiyo(r)

Yüksek yaylalarda var mıdır orman
Çekiyo(ru)m âşıklık galmadı derman
Nazlı yârim seni sevdim seveli
Geçmiyo(r) gönlüme yazılı ferman

Top top olmuş kekilini darama
Beni goyup başkasını arama
Beni gor da başka yâr ararsan
Kırılın golların onu sarama

Çayın kenarında ince gumudum
Daha benim eski yârde umudum
Bahçende ellenmedik gülüdü
Yel mi gün mü vurdu bilemedim

Parma(ğ)ınadakmış al gaşlıyüzzük
Bana haya oldu yâr sana yazzık
Yolcu(y)şan dürüyüm sana azzık
Benim sevdi(ğ)imin çetmisidüzük

Çeşme galabalıkbaşı boş de(ğ)el
Sallama mendili gö(ğ)nüm hoş de(ğ)el
Durdum selamınan yolun üsdüne
Gulüm seniyyinen aram hoş de(ğ)el

Yazda ayların günlerin taze
Sürmeleri çekdin mi sen ale göze
Benden selam söylen sevdi(ğ)im gıza
Vermiş cevabını girelim güze

Havanın yüzünde gara bulutsun
Söyleyin o yâre beni unutsun
Beni unutmuş da yeni yâr dutmuş
Dilerim Allah'dan gözün kör olsun

Yârimin elinde yanan idara
Şeyle kötülere etmem mudara
Seni aldatmışlar deli budala
Damların ardını dolanıp durma

Gayalarıyarsam gazan olur mu
Şu benim derdimi yazan olur mu
İnsemgetsemgarlı da(ğ)ın ardına
Şu benim derdimi sezen olur mu

Yol üsdündetitiyitrenner
Gareser damında boncuk örerler
Ça(ğ)arın o yâri ben görece(ğ)em
Yayladan geliyim gül verece(ğ)em

Garşıma gel tel deli(ğ)e garşıma
Ben de seni niye sevdim boşuna
Anan baban çıkamadı garşıma
İnadımdan varaca(ğ)am gonşuna

Yeşil punarso(ğ)ukdutar suyunu
Ben öğrendim nazlı yârin huyunu
Göremezsem ben deli oluyo(ru)m boyunu
Seni bizim köye kâtip edelim

Sö(ğ)üt deresinde yârin harmanı
Heçdutmuyo(r) dizlerimin dermanı
Anasını dersin gâvır ermeni
Zopayınan kemi(ğ)ini gırmalı

Gel hele de gel hilacı gözelim
Senden ayrılalı a(ğ)lar gezerim
Sen ilikle ben dü(ğ)meni çezerim
Çez gelin dü(ğ)meyin aralarını

Yaylayollarından beri mi geldin
Ötme garip bülbül ba(ğ)rımı deldin
Sen de benim gimî yârden mi ayrıldın
Yârden ayrılanlar gelsin yanıma

Yeşil yazma yuyayuya al olur
Sevdi(ğ)ini alamayan deli olur
E(ğ)er sevdi(ğ)im seni almazsam
Yalan dünya bana zından olur

Yol üsdündegaynar gara garınca
Yeminim bozuldu yâri görünce
Soyunup da gül döse(ğ)e girince
Samannıklar saray oldu o gece

İki geder bir ardımı izlerim
Bö(ğ)ün de(ğ)el bin yıl seni gözlerim
Kebab eder ci(ğ)erimi közlerim
Ölesiyen ben de seni izlerim

CA YAPI

www.cayapi.net

İstiklal Mah. Sökmener Sk. No:14

Vakfımızı Ziyaret Edenler

ÜMRANİYE VE ÇEVRE KÖYLERİ DERNEĞİ

ESKÜDERR

TEPEBAŞI EM. MD. KORKUT AYDIN IN İDEİ ZAYARETİ

EMİRDAĞLI MİLLETVEKİLİMİZ
İZZET ULVİ YÖNTER VAKIF
ÜYELİĞİ BELGESİNİ İMZALADI

İSTANBUL MV İZZET ULVİ YÖNTERİN VAKFI ZİYARETİ

VAKIF BŞK LIĞINA ADAY OLAN OLCAY YILMAZ IN ZİYARETİ

EMİRDAĞ ÇEVRE KÖYLERİ DERNEĞİ

EMİRDAĞ VE ÇEVRE KÖYLERİ DERNEĞİ - ÜMRANIYE VE ÇEVRE KÖYLERİ DERNEĞİ

ESKİŞEHİR ÜLKÜ OCAKLARININ ZİYARETİ

ESKİŞEHİR MHP İL BŞK NINI ZİYARETİ

Emirdağ Türkü Hazinesi keşfini bekliyor

TRT' de 12 Emirdağ Türküsü sizden istek bekliyor

Emirdağ Türküleri dilden dile gönülden gönülle dolaşır. İşte bu dolaşımda yıllarını Emirdağ Kültürüne ve Türkülerine adayan Halil Rifat Aydemir ile röportajımızı yapacağız. Sayın Aydemir, sizi kısa bir tanıtımla Emirdağ Dergisi okurlarına sunmak istiyoruz.

Halil Rifat Aydemir Kimdir?

1952 yılında Emirdağ merkezde dünyaya geldim. Hoşafıoğlu İzzet babam, Çekbeşerlerden Fatma Yüce'nin Dokuz çocuktan sekizincisiyim. Dedem Hoşafıoğlu Hüseyin Osmanlı Dönemi Rüşdiye Mezunuyken, o dönemde Hâkim tartışmadan dolayı memuriyetten ayrılmış, dava vekilliği yapmış. Babamdan dedemin bu tartışmasına istinaden babamın okumasına müsaade etmemiş, 'Git tarla ve hayvan işi uğraş' diyerek babamı rençberliği yöneltmiş. O günden sonra rençber bir babanın oğlu olarak çocukluğumu Emirdağ'da yaşadım. Babam okuyamadığı için çocuklarını okutmak için çabalamıştır. 3 ablam öğretmen okulunu bitirerek öğretmen oldu. Bende ablalarımın müzik aleti olan mandolini gizli gizli alıp çalmaya çalışırdım. Çıkan müzik melodileri benim müzikle tanışmama sebep oldu. Yaşım 12 idi.

Emirdağ Türküleri ile buluşmanızın hikâyesini anlatır mısınız?

Dişçi Ali Şahbaz iş yerinde asılı olan bağlamayı görünce merak ettim, sordum, 'Ali kardeşim bu bağlama neyin nesi?' dedim. 'Bir müşteri dişi taktırdı parasını bulamayınca bağlamayı bıraktı gitti' dedi. İşte o gün benim dönüm noktamdı. 'Al git çalabiliyorsan çal' deyince, dünyalar benim oldu. Ne zaman bir dişe baksam bu anımı unutamam. İlk kulak duyumları ile Emirdağ Türkülerini çalmaya başladım.

Öğretmen okuluna başladınız, müzik ne durumda?

1969 yılında Malatya Akçadağ Öğretmen okuluna babam ve ablalarımın yoğun ilgisi üzerine sınav kazanarak başladım. Dört yıl boyunca öğretmen okulundayken müzikle ilgim nota üzerinde kendimi eğitmeye döndü. Okulda devam ederken müziği folklorla bütünleştirerek yoğun bir okul dönemi geçirdim. Okulun son yıllarında Emirdağ da bir folklor derneği kurmak istiyoruz, fakat bizim durumumuz uygun olmuyor. Ama sağ olsun büyüklerimiz ön ayak oldu ve Rahmetli Çelebi Yüceer başkanlığında ilk kez Emirdağ Folklor ve Yaşatma Derneği adı altında bir dernek kurduk.

Merkezide Sümerbank üstünde ki düğün salonun gelin odasıydı. Bizler okulla beraber derneğimiz aktif olarak çalıştırıyorduk. Ne yazık ki okul bitti, dernek faaliyetleri arkadaşlarım ve ben farklı alanlara dağılınca kapanmak zorunda kaldı.

İlk kez Emirdağ'ın o yıllarda Kültür adına yapılmış, kuruluşlardan biridir.

Türkülerimizin her birinin bir hikâyesi vardır. Sizin kaleme aldığınız bir Türkünüzün hikâyesini özetler misiniz?

Öğretmen olarak öğrencilerimin karşısına çıktım. Geçmişte dernekteyken yapmış olduğumuz derlemeler, âşıkların büyük bölümüyle tanışmış olmamın yararlarını gördüm. Elbette Emirdağ Türkülerinin bir hikâyesi vardır. Ben son dönemlerde kaleme aldığım türkülerimi notaya döktüm. Yar beni adlı türkümü kaleme alırken, her genç Emirdağlı gibi bir genç kıza havas olma vardı. Bu Türkümden benim Havas bir gence kıza kavuşmamanın hüznü ve duygularını anlatıyor. Nasıl ki Al Fadime, Kara Hüseyin, Kıldolak gibi başyapıtlarda olduğu gibi her türkünün kendine has bir hikâyesi vardır. Türküleri yaşatan budur.

Geçmişin hikâyelerini Türkülerimizde buluyoruz, şimdiki zamanda gençlerimizin Türkülere bakışı nedir, Türküleri kaleme alabiliyorlar mı?

Gençler maalesef Türkü Kültüründen uzak, batıya yakın bir kulakla müziğe yaklaşıyorsa Oysa Türk kültürünün Türk Müziğin mihenk taşı Türk Halk Müziği ve Türk müziğidir. Ama rağmen öyle Türkülerimiz var ki, batının ritmine kafa tutar. Kendi Kültürümüzün kaybolmasının başlıca sebebi Kültür Bakanlığının Tarihi nitelikteki yerlerin korunmasına harcadığı zaman ve bütçeyi, yaşayan kültür olan Türk Müziğine vermiş olsa bugün gençleri kaybetmeyiz. Korunması gereken Türküleri, aynı siir alanını koruduğu gibi korusalar, bugün 'Bas bas paraları Leylaya' türküsünü (Yekte anam yekte) ayaklara düşürmeyiz. Yani yetkililer,

“Emirdağ Türkülerinde keşfedilmemiş çok sayıda sandıklarda kalmış eserler var”

Emirdağ Ağzı'ndan

Aklının dibini dökmek : Asıl kişiliğini (bilgisini, görgüsünü, kültürünü) ortaya koyuvermek.

[Garannık gavişmadan gel, deyin tembih etdim bi(r) de. Ay o(ğ)lum! Alıcı(ğ) ın bi(r) sandık lokumunan bi(r) (i)leğen beyaz halva. Yasdı okundu yoksun ortada. Ben sana ne deyim? Oldu, geldin; getirdi(ğ)in ne öyle? Bu yaşın sahabıyım böyle bi(r) şey ne duydum ne de gördüm akıllı damat! O(ğ)lanın do(ğ)umunda beyaz halva gızın do(ğ)umunda sarı halva da(ğ)ıdır. Bu, anadan atıya beyle; bunu sen de gavır gimî biliyo(rsu)n. Do(ğ)an çocuk o(ğ) lan, senin aldı(ğ)ın da sarı halva. Aklının dibini dökmek! Olur mu heç? Her yanın oynuyo(r) len! El, adama güler! Mayhar oluruk köylüye valla(h)a bak! Emme siz dip temelden beylesiniz; yorganınız galın da kokunuz çıkmıyo(r) işde.]

Şükrü Türkmen - Özcan Türkmen, Emirdağ Ağzı

Türkülere zarar verenlere caza verilmeli. Dinlemeden uzak olan bir genç toplum kaleme alamaz. Ama Türküleri güncel tutup yaşatırsanız, rol model gençler Türkü kaleme almaya başlayacaktır.

Emirdağ Türkülerinde keşfedilmemiş çok sayıda sandıklarda kalmış eserler var, bunlar için neler yapıyorsunuz ya da neler yapılmalı?

Bu sorunuza şöyle bir cevap vereceğim. Üç yıl önce Eskişehir'de araştırma yaparken, Hisar Köylü Recai Altınok adlı hemşerimiz çocukluğunda dinlediği kendi köyüne ait bir türkü olduğu söyleyince heyecanladım. Başladı Türkü söylemeye. Bir, iki üçtekrarederken kayda aldık. Türkü orijinal bir söz sıralamasıyla dökülüyordu Recai Altınok'un sözlerinden. Sonra bu hazinedir. Bunu Cemalettin Özen ile birlikte nota aldık. Bugün kaybolmaya yüz tutmuş bir eseri kayda halk yararına kazandırdığımızın mutluluğu anlatılamaz. Neler yapılması gerekli sorusuna bu bir cevap olmalı. Yani eskiden kalan sözler, yazılı küçük notlar, ses kayıtları, yaşayan büyüklerimizin belleğinde kalan türkülerimizi ortaya koymak. Bunun için herkes üzerine düşeni yapabilir. EVAK Emirdağlılar Vakfı bu konuda toplanan eserleri, eser sahipleri ve bunları günümüze taşıyanları ismi ve soyadı ile envantere almaktadır. Bir şekilde ortaya çıkarılması gelecekte gençlerin kaynak olarak kullanması gerekmektedir.

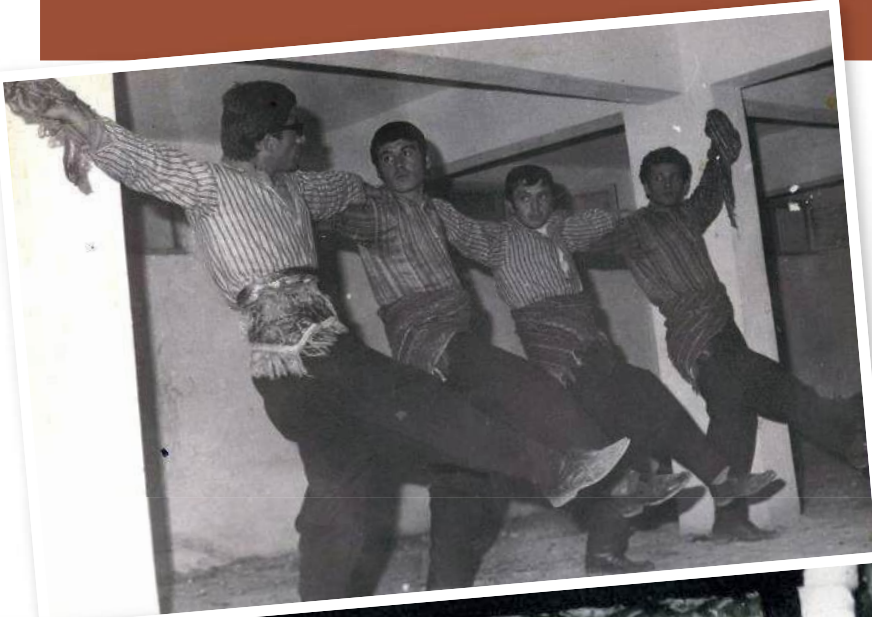
EVAK Korusu adı altında güçlü bir koroyu çalıştırıyorsunuz. Birazda bu önemli çalışmalarınızdan bahsedelim.

Bir önceki sorunuza buna katkı sağlayacaktır. EVAK Korusunun kurulmasının temelinde kaybolmak üzere olan ve bilinmeyen Emirdağ Türkülerini gündeme getirmek, bunlarla ilgili kalıcı çalışmalar yapmak, basılı yayınlar oluşturmak, notaya alınmamış eserleri notaya almak, gizli yetenekli genç ve dinamik insanlarımızı Türküyle buluşturmak olarak hedeflenmiştir. Bu hedefle Sayın Başkan Orhan Özkır ile görüşerek bu yapının Kültürümüze katkı sağlayacağını belirttim, sağ olsun kendisi gerekli olan mekân ve organizasyon çalışmalarını destekleyeceğini söyleyince EVAK KOROSU'nun temeli atıldı. Bugün 4. yılı başarıyla sürdürüyoruz. Koro Eskişehir Emirdağ başta olmak üzere Türkiye'nin birçok yerinden aldığı davetlere

katılarak aktif bir rol alıyor.

Sayın Aydemir, amatör başladığınız müzik hayatınız 50.yılına girdiği şu günlerde yaptığınız önemli ve değerli çalışmaları gözlemliyoruz. Son olarak EVAK okurlarına söylemediklerini duymak isteriz.

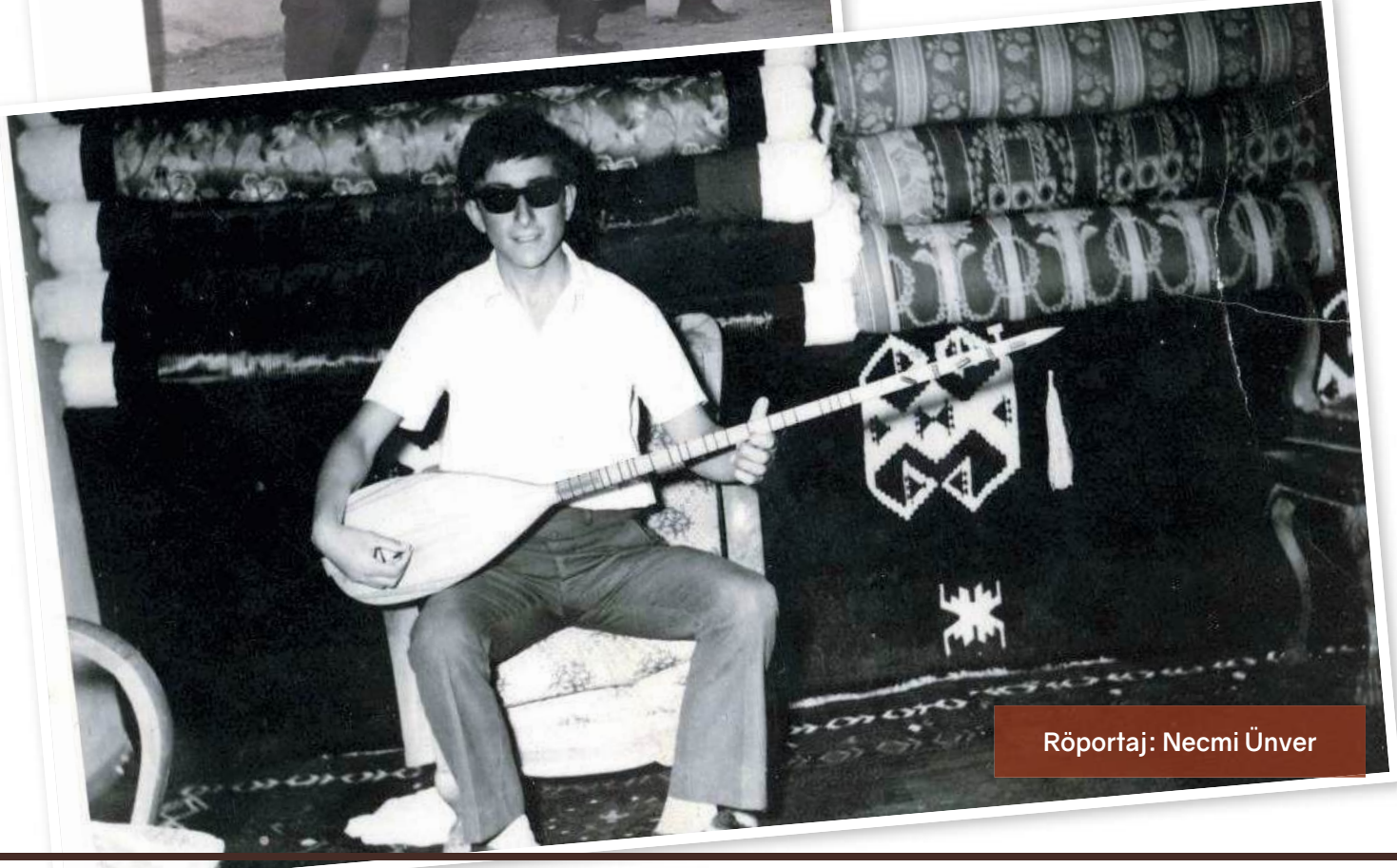
Bu Türkülerimizin yaygınlaştırılabilmesi için, her Emirdağlı TRT'nin repertuvarındaki Türküleri istekte bulundukları sürece ön sıralarda yer alır ve gelecek Türkülerimizindi repertuvara girmesinde yararı olacaktır. 50 yıldır benim şahsen yaptığım ve bundan sonra yapacağım Türkülerin ayakta kalması için. Her kim Türkülere sahip çıkıyorsa, beni istediği zaman bulabilir. Türkü Kültürümüzün yaşanılır olabilmesi için birlikte hareket etmeliyiz. Şahsıma gösterdiğiniz ilgiden dolayı teşekkür ederim.

“

50 yıldır benim şahsen yaptığım ve bundan sonra yapacağım Türkülerin ayakta kalması için çalışmak...

”

Röportaj: Necmi Ünver

"Çağdaş Ulaşımın Öyküsü"

Türkiye'nin Her Yerinden
444 00 47

ANKARA - İSTANBUL - İZMİR
ANTALYA - ALANYA - KEMER
BODRUM - KUŞADASI

Yeni Otogar No:18 Eskişehir

MODİSTA

By BUZLU

Moda Eskişehir` de
Hemşehrilerimize müjdelər olsun...

**MODİSTA
VARANCCI**

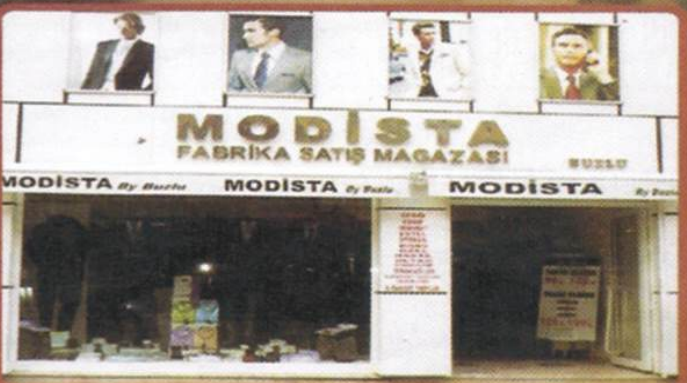

Yıllardır yolculuklarınızda
güvenle tercih ettiğiniz
BUZLU ile
moda yolculuğuna ne dersiniz...

Mağaza: Kurtuluş Mah. Ziyapaşa Cad.
No: 1/E ESKİŞEHİR
Tel: 0(222) 231 23 11

Fabrika: Organize Sanayi Bölgesi
21. Cadde No:7 ESKİŞEHİR
Tel : 0(222) 236 25 00 (pbx)
Faks: 0(222) 236 25 04
www.buzlutekstil.com

ODUNPAZARI BLD. BŞK. KAZIM KURT

TEPEBAŞI BLD. BŞK. AHMET ATAÇ

TEPEBAŞI İLÇE EMNİYET MD. KORKUT AYDIN

ESKİŞEHİR TİCARET ODASI BŞK. METİN GÜLER

ESKİŞEHİR İL EMNİYET MD. MUSTAFA ŞAHİN

ESKİŞEHİR VALİSİ GÜNGÖR AZİM TUNA

ER BACA

Baştan Aşağı
Çözümler

ER İLAÇLAMA

Hızlı ve Etkili
Çözümler

Hayriye Mh. Sakarya Cd. Yurt Sk. No:2/A Tepebaşı/Eskişehir

+90530 282 49 92

info@erilaclama.com

info@erbaca.com

www.erilaclama.com

www.erbaca.com

Ahmet KÖKEN

Bir Hazin Aldanış

Seni ilk kez, arada bir annemin ziyaretine gelen Osman Nuri dedemin titreyen parmakları arasında bana gülümserken gördüm. Dedemin güneş yanığı yüzünde yarım ay gibi halelenen ağarmış sakalını ipeksi bir dokunuşla yalayıp başındaki sekiz köşeli siyah kaskete ilişmeden, tavana doğru esrik çizgiler çekerek yükselen şuh bir beyazlıktın.

Ah! Bir bilsen bu halinle sen, ne gönül çelendin...Oysa ben o yıllarda, senin aşkını kaldıramayacak kadar küçük, ağırlığını taşıyamayacak kadar çelimsizdim.Çelimsiz; fakat mütecessis...

Sonra okullu oldum...Kelimeleri henüz heceleyerek okuyabildiğimi; balıklı kurşun kalemle tekrar tekrar yazılıp silinmekten, önce siyahlaşan sonra yırtılan yazı defterimin sayfalarını hep kopara kopara bitirdiğimi bugün gibi hatırlıyorum.

Cırgın'ın; ağaçlarıyla, kuşlarıyla, sokak kedileriyle artık iyiden iyiye üşümeye başladığı Kasım'ın ilk günleriydi. Ders çıkışında hepimizi okulun bahçesinde toplayan müdür yardımcısı; bir taraftan 10 Kasım'da Atatürk'ü anma programı olacağını, o sabah okula beyaz yakalıklarımızı takmadan yalnızca siyah önlüklerimizle gelmemiz gerektiğini tembihlerken bir taraftan da seni, bizden gizlemeye çalışıyordu. Sen ise müdür yardımcısının, amacına ulaşamayan bu gizleme operasyonuna aldırmadan, korkusuzca ve ısrarla bana göz kırpyordun...

Okul binası yeni yapılmış olmasına rağmen müsamere salonu yoktu. Koridor, tören yeri olarak kullanılacaktı. Okul müdürünün talimatıyla 10 Kasım'dan bir gün önce bütün sınıflarla birlikte koridorun

henüz boyanmamış beton duvarları da siyah-beyaz Atatürk resimleriyle süslenmişti.

Ve sen bu kez, kahreden cazibenle görkemli bir Atatürk resmindeydin... Atatürk'ün savaş yorgunu ellerinde, gözlerini gözlerime dikmiş, bana âdeta:"Gel" diyordun...Derken büyüdüm. Liseli oldum. O yıllar, "Vatan kurtarma" derdine düştüğüm yıllardı. Hey gidi yıllar...

Sen, Sinop cezaevinde bir başka resimdeydin. Bakışlarını bir noktaya mıhlamış; ihtimal şiir düşleyen Nazım'ın dalgali saçlarının arasından "bir kısrağ başı gibi" uzanarak demir parmaklıklardan maltaya kıvrılıyor, oradan da salına salına sonsuz maviliklere süzülüyordun.

Sultanahmet cezaevinin taş duvarları arasında kırıştıran ateş çanağı gözlerini, kanı çekilmiş esmer dudaklarında keyif çatıyordun Üstad Necip Fazıl'ın..."Zindan iki hece, Mehmet'im lâfta" sitemiyle başlayıp "Gün doğmuş gün batmış ebet bizimdir" muştusuyla biten muhteşem mektubun satır aralarına sinmişti kokun. "Sakarya"dan göklere "kıvrım kıvrım" buğuların yükseliyordu. "Muhasebe" ile yanıp kıpkızıl köze dönüyor, "Çile" ile kül olup tefekkür yüklü rüzgârlarla bulutlara savruluyordun...

O günler Aslı'sını özleyen Kerem gibi kavrulduğum günlerdi. Seninle henüz tanışmamıştık. Tanışmaktan korkuyordum aslında. Hemen hemen herkes kötü anlatıyordu seni. Buna rağmen sana yakınlaşmak istiyordum; çünkü delicesine vurgundum o ince, nâzenin endâmına...

Lisenin ikinci sınıfındayken çok seyrek de olsa ders çıkışlarında selâmlaşmaya başladık. Her selâm verişin başımı döndürüyor, her tebessümün ruhumu, bedenimi

derinden sarsıyordu. Beni sersemletip sarhoş ettiğin öylesi zamanlarda senden uzaklaşmak istiyor ve bazen "Bir daha selâmını almasam bari bunun... Yoksa başıma bir felâket getirecek..." diye hayıflanıyordum. Ama selâmına kayıtsız kalma duygusu çok da karşılık bulmuyordu yüreğimde. O yüzden olacak ki selâmlaşmalarımız öğretim yılının sonuna doğru sıklaşmaya başlamıştı.

Son sınıfa eriştiğimde bu aşk vuslata dönmüştü artık. Seninle sarmaş dolaştık... Her gün birkaç kez buluşuyor; fakat bu güvercinler gibi tedirgin buluşmalarımızı herkesten özenle saklamaya çalışıyorduk. Sen başkalarını bana misâl gösterip aşkımızı, saklı gizli yaşamamızın gereksiz olduğunu söylüyordun. Ben ise alabildiğine korkuyordum... En çok da babamdan ve öğretmenlerimden korkuyor, "İkimizi bir arada görürlerse yandıığımızın resmidir." diyordum.

Sen aldırımıyordun...

Gizli birlikteliğimiz aylarca sürmüştü. Bu arada buluşmalarımızın sayısı da günden güne artıyordu. Öylesine bağlamıştın ki beni kendine, sensiz yapamıyordum bir türlü. İçimdeki korku da eskisi gibi çok rahatsız edici değildi artık. Bizim gibi olup da aşklarını herkesin gözü önünde ve özgürce yaşayanlara bakıp onlardan güç alıyorduk.

Hiç unutmam...

Bahar kokularının kuş cıvıltılarına karıştığı ılık bir Mayıs sabahıydı. İlk ders bitmiş, teneffüs zili'nin çalmasıyla birlikte okul binasının arkasında, öğrencilere yasak olan havuzlu bahçenin kuytu bir köşesinde gizlice buluşmuştuk. Akasya ağaçlarından en iri olanının

gövedesini de kendimize siper etmiş, ıslak çimenlerin üzerine yan yana oturmuştuk. Böylece gören olmayacaktı ikimizi de. Sarılmak için acele ediyorduk. Teneffüs kısıydı çünkü. Sen tam kollarını boynuma dolamış, dudaklarını dudaklarıma doğru uzatıyordun ki öğretmenlerin girip çıktığı bahçe kapısının gürültüsüyle kapandığını duyduk. Açıldığını hiç fark etmemiştik demek ki. Öğrencilerin, boyu çok uzun olduğu için "Kavak Ahmet" dedikleri ve aynı zamanda müdür yardımcısı da olan kimya öğretmenimizdi kapıyı örten. Birkaç adım yürüdükten sonra da gözden kaybolmuştu.

Ben bir taraftan "Bu adam bizi mutlaka görmüştür." diye telâşa kapılıyor, bir taraftan da senin yemyeşil, ıslak çimenlerin arasına boylu boyunca uzanmış o aldırılmaz haline bakıp korkuyla karışık gülümsüyordum. Sonunda ikimiz de "Ama görseydi mutlaka yanımıza gelir ve bizi bir iyi benzetirdi." diyerek rahatlatıyorduk kendimizi. Sonra da ikinci derse giriyorduk hiçbir şey olmamış gibi...Hâlbuki asıl kıyamet akşam evde kopacakmış da haberimiz yokmuş. Havuzlu bahçedeki buluşmamız babama yetiştirilmişti bile...

O akşam, yemekten sonra babam beni odasına çağırdı: "Gel bakalım efendi, otur şöyle karşıma." dedi müşfik bir ses tonuyla.

Cırgın'da saygın bir din adamıydı babam. Bana nedense "oğlum, yavrum" demez, hafta adımı bile kullanmaz, "efendi" diye hitap ederdi hep.

Zor durumdaydım. Gözlerimi babamın gözlerinden kaçırıyor, mümkün olduğunca doğal olmaya gayret ediyordum. Tam istediği gibi karşısına oturdum.

Seni kastederek "Bugün yine onunla birlikteymişsin, öyle mi?" dedi.

Kaşları çatıldı birdenbire "Kim söyledi? Kimmiş gören?" dedim. Böyle durumlarda babam çok ketum davranırdı. Oldum olası benimle ilgili kendisine olumsuz

haber getirenleri ele vermek istemezdi. Israrla "Kim?" diye sormama rağmen söylemedi muhbirin kim olduğunu. Sonra sesinin tonunu dalga dalga yükselterek:

"Kimin söylediğini ne yapacaksın! Seni bu konuda daha önce kaç kere ikaz ettiğim halde sen, o pislikle olan beraberliğini inatla sürdürüyorsun, utanmıyor musun?" diye bağıırıyordu. İlk başta göstermeye çalıştığı sun'i, zoraki 'mutedil öfke hâli'nin sınırını çoktan aşmış; makinallı tüfek gibi art arda sıralıyordu:

"Sen ne zaman adam olacaksın?" "Hem ayıp hem günah değil mi?" "Allah'tan korkmuyor musun?" "Sana sınırlı miktarda verebildiğim harçlığı hangi hakla o pislige yediriyorsun?" "Hiç mi vicdanın sızlamıyor?" "Onun zehirli bir yılan olduğunu bilmiyor musun?"

Babamın söylediklerini artık duymuyordum. Karşılık vermenin de bir yararı olmayacağını biliyordum. Öfkeyle fakat pek belli etmeden ayağa kalktım. Açmak için kapının kolunu tuttuğumda: "Nereye gidiyorsun? Gel buraya!" diye bağırmasına aldırılmıyormuş gibi görünerek kapıyı açıp kendimi dışarı attım.

Seninle ilgili babamla aramızda ne zaman bir sorun çıksa bir an önce evi terk etmek ve sana koşmak isterdim. Yine öyle yapmış, oflaya poflaya sana gelmiştim. Böyle durumlarda beni, bir tek sen teselli ediyordun. Belki de o yüzdendi sana olan sarsılmaz bağlılığım.

Babamın kahreden, içimi acıtan sözleri aşkımızı ona inat daha da perçinliyordu sanki... Zaman zaman ona hak vermiyor da değildim hani. Seninle birlikte olmak parasal yönden hayli zorluyordu beni. İşin bu yönünü düşündüğümde, erkek öğrencilere "paşam" diye hitap eden matematik öğretmenimizin yüreğimi sızlatan şu sözünü hatırlarım hep: "Baba parasıyla aşk olmaz paşam!"

Babam da öğretmenlerim de ne derse desin ben, seninle olmaktan mutluydum. Kimseleri taktığım yoktu. Bunu sen öğretmiştin

bana. Artık gören olur falan diye de pek sakınmıyordum. Seninle her mekânda beraber oluyorduk. Kirlara çıkıyor, çarşı pazarda dolaşılıyor, kahvehanelere uğruyor, aşkımızın tadını çıkararak öğretim yılının sona ermesini bekliyorduk.

O günlerde sevimsiz bir olay daha yaşamıştık seninle... Ben edebiyat imtihanından çıkmıştım. Sen kapının önünde beni bekliyordun. Görür görmez boynuma sarılmış, sarılmakla da kalmayıp ateşten bir buse kondurmuşsun titreyen dudağıma. "Eyvah" demiştim ama iş işten geçmişti. "Baba parasıyla aşk olmaz paşam" diyen matematik öğretmenimize yakalanmıştık bu kez de...

Nasıl dayanıbaşımızdabitivermişti hemen. Nasıl da görmemiştik bize doğru geldiğini... Yukarıdan yukarıdan konuşmaya başlamıştı bile. Sana bir şey dediği yoktu, banaydı bütün öfkesi... "Bu" kelimesinin üstüne basa basa haykırıyordu:

"Paşam sen bu okulun avlusunda, bu edepsizliğe, bu ahlâksızlığa nasıl cür'et edebiliyorsun? Bu cesareti nereden ve kimden alıyorsun?"

Seni arıyordu gözlerim...

Böyle durumlarda kayboluverirdin ortalıktan. Sonra merdivenlerin aşağısında iki büküm olmuş bir vaziyette; ama büyük bir kayıtsızlık ve müstehzi bir eda ile matematik öğretmenimizin söylediklerine kulak kabartırken görmüştüm seni. Yine rahattın ve yine bana "Dik durmalısın..." der gibi bakıyordun. Bakışlarının ima ettiği mesajdan aldığım güçle "Bizi rahat bırak hocam!" deyivermiştim. Hâlâ bugün bile hayretle hatırlarım bu cesaretimi... Öğretmenimiz, başkaca hiçbir şey söylemeden öfkeyle imtihan salonuna girmişti. Sen tekrar kalkıp yanıma gelmiş, tekrar kollarını boynuma dolamış ve bana "Aldırma aşkım,

bize ne yapabilir ki..." dercesine dudaklarına ateşli buselerini dokundurmaya kaldığımız yerden devam etmiştim.

Ertesi gün beni idareye çağırmışlar, yazılı savunmamı almışlar; daha sonraki günlerde de disiplin kurulu kararı ile üç gün okuldan uzaklaştırılmış olduğumu bildiren bir tebligatı elime tutuşturmuşlardı. O üç günü seninle dolu dolu yaşadığımı, hayatım boyunca hiç unutamayacaktım...

Derken yüksek tahsil için Eskişehir'e gittim. Okul kantininde toplanır, günlük öğrenci olaylarını değerlendirirdik çaylı sohbetlerde. Sensiz tadı olmazdı bu sohbetlerin. Mitinglerde pankart taşıyıp sloganlar atardık memleket için. Karşıt gruptan öğrenciler okulun girişine barikat kurup bizi içeri sokmazlardı; biz, güya düşen okulu ele geçirmek adına barikatı yarmaya çalışırdık. Polis müdahale ederdi. Can kaygısı taşıdığımız netameli günlerdi o günler... Ve seninle bu hengâmede de hep yan yana hep omuz omuzaydık.

Okul bitti... Yıllarca Anadolu'nun çeşitli yerlerinde yaş ağaçları eğip bükmeye gayret ettim. Beni oralarda da yalnız bırakmadın. Teneffüs zilleri çalar çalmaz biterdin yanı başında. Teftişlerdeki fuzuli sıkıntıları seniyle giderirdim. Gurbet akşamlarının hüznü, efkârı seninle dağılırdı. Düşlerimle baş başa kaldığım uzun kış gecelerinde, biçare yalnızlığımın dayanılmaz ağırlığını bir nefeste kaldırıp atıverirdin üzerimden.

Yıllar sular gibi akıp gitmişti ve emekli olmuşum nihayet...

Vücudumun bütün azaları ağız birliği etmişçesine senden ayrılmam gerektiğini söylüyorlardı artık. Çevremde de, benden başka herkes öğreniyordu senden. Çok erken yaşlandırmıştın beni. Merdivenleri çıkarken, yokuşları tırmanırken nefes nefese kalmamdan anlıyordum bunu. Bütün bunlara rağmen seninle birlikte olmak vazgeçilmezimdi

benim...

Bir tek günüm bile sensiz geçmemişti bunca sene. Yalnızca Ramazan aylarının oruçlu geçmesi gereken saatlerinde ayrı kalıyorduk. İftarda alalecele birkaç lokma atıştırdıktan sonra yine sana koşuyor, sahur vaktine kadar gündüz katlandığımız zorunlu ayrılığın acısını kat kat çıkarıyorduk. Bu birliktelikte senin hiçbir kabahatin yoktu biliyorum. Bütün kusur bendeydi. Âşık olan bendim. Sen yalnızca bu aşka karşılık veriyordun. Ben seni terk etseydim bile sen hiçbir acı çekmeden, hiçbir travma yaşamadan, güle oynaya bir başka sevgili bulabilirdin kendine. Seni, ben bırakmadım. Senden gelen, senden gelecek olan her belâya razıydim...

Emekli olduğumdan bu yana seninle evin balkonunda buluşmaya başlamıştık. Bu günlük buluşmalarımızdan sonuncusu, gecenin hayli ilerlemiş bir saatinde gerçekleşmişti. Her zaman olduğu gibi kısa bir muhabbetten sonra seni balkonda yalnız bırakıp içeri girdim. Pijamamı giyiniş tam yatağıma uzanıyordum ki göğüs kafesimde birdenbire peydahlanan müthiş bir ağrı ile doğruldum, ayağa kalktım. Ellerimle göğsümü tutuyor, sağa sola kıvrılarak eğiliyor, ağrının bir an önce geçmesini bekliyordum. Geçmiyor, aksine daha da şiddetleniyordu. "Hayırdır inşallah" deyip tekrar girdim yatağıma. Yan yatıyorum olmuyor, sırt üstü uzanıyordum yine olmuyor. Sanki göğüs kafesimin üstüne koca bir fil, dört ayağı ile birlikte çıkmış, ter ter tepiniyordu. Dakikalarca sürdü bu işkence. Sonra geçiverdi nasılsa. Rahatlamakla birlikte "Nedir bu?" diye hayli telâşlandım...

Sabah erkenden hastaneye gittim. Gereken test ve tahliller yapıldı. Sonuçları inceleyen doktor kesin ve net konuştu:

"Anjiyo yapmamız gerekiyor."

Kabul ettim... Anjiyo sonunda kalp damarlarımdan ikisinin ileri derecede tıkalı olduğunu söyledi

ve ilâve etti: "Stent takabiliriz ama stentin tıkanma riski var. Kesin çözüm istiyorsan ameliyat şart..." Şu anda ameliyathanede sırtüstü uzanmış yatıyorum... Bütün bedenim çadırımsı, yeşil bir bezle örtülü vaziyette...

Hemşireler özenle beni ameliyata hazırlarken doktor seni sordu

"Onunla kaç yıl birlikte oldun?"
Cevap verdim

"Kırk yıl..."

Doktor "Bunca zaman nasıl tahammül ettin bu belâya?" dedi. Narkozun bütün vücudumu uyuşturmayla başladığını hissediyor gibiydim...

Doktor tekrar sordu

"Hâlâ seviyor musun onu?" "...
seviyor musun onu?"
"...musun onu?"
"...onu?"

Emirdağ Ağzı'ndan

Cök cök atmak :1. Halini bilmeden olu orta konuşmak.

[Ne mesmine almiyo(rsu)n beni. Meymenetsizin biri yidin, yüzüne bakan yo(ğ)udu. Cök cök atıyo(rsu)n hindi. Delbez gimî geziyo(r)dun ortada. Çiri yo(ğ)udu nohudu yo(ğ)udu lafıyın. Gıtır gıtır dolaşıyo(r)dun eyle. Palazlandın de(ğ)el mi? Altından Çapano(ğ)lu çıkaca(ğ)ını unutma. Ne oldum deme; ne olaca(ğ)ım de. Su desdisi su yolunda gırlır unutma ulen!]

2. Kendini olduğundan farklı göstermeye çalışmak.

[Ataş olsan cirmince yer yaka(rısı)n. Kendine gel. Ele güne mayhar olma. Aklıyın dibini de dökme. Otur oturdu(ğ) un yerde. Cök cök atıp gezme orda burada eyle.]

Şükrü Türkmen, Özcan Türkmen, Emirdağ Ağzı

Grand Düğün ve Davet Salonları

Grand Stüdyo

Grand Kırmızı Salon

Orjinal DVD üzeri baskı

Grand Mavi Salon

Kristal Albümümüz.

Albüm ve
Kupa ve Hediyelerimiz

Ertuğrulgazi Mh. Damar sk. No : 35 - ESKİŞEHİR

222 335 55 55
essofoda.org.tr

Şükrü Türkmen

CIRGIN'DAN EMİRDAĞ'A

Tarih bilimcilerinin verdiği bilgilere göre Emirdağ Merkezi'ne yapılan ilk yerleşim III. Ahmet zamanında (1730), **Bozulus Türkmenleri**'nden **Musluca Cemaati**'nin yerleştirilmesiyle olmuştur.

Yerleşim merkezinin adı da **Cırgın**'dır. Cırgın, Karahisar-ı Sahip sancağına bağlı, Bolvadin Muhasaslığı dahilinde **Nevahi-i Barçınlı** (Kemer kaya) kazasına bağlı bir karye (Köy) dir. 1831 tarihi nüfus sayımında **Karahisar-ı Sahip sancağına** bağlı, Bolvadin Muhasaslığı dahilinde Nevahi-i Barçınlı kazasının Cırgınkaryesi'nin 1831 tarihli atık nüfus kaydına göre (Karye-i Cırgın Aşireti Musluca Tabii Nevahi-i Barçınlı) hane sayısı 20 ve erkek nüfus sayısı ise 62 dir.

Cırgın Karyesi (Cırgın Köyü) nüfusu zamanla artmış ve 1850'li yıllarda **"Muslice Nahiyesi"** olarak anılmıştır.

1864 yılında Sultan Abdülaziz tarafından çıkarılan yeni vilayet kanunu ile eyalet sistemine son verilmiş 1867'de **Hüdavendigar vilayetinin** kurulmasıyla ilçe statüsü kazanmıştır. Sultan Abdülaziz'e atfen **"Aziziye"** ismini almıştır.

1870 tarihinde Aziziye, kazadır. Kaymakamı, Sabit Efendi ve Belediye Başkanı ise Abdullah Ağa'dır (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 59)

1870 tarihinde Karahisar Sancağı'nda iki tane Mektep (Rüştiye- Ortaokul) vardır. Birisi Karahisar Mektebi (Rüştiyesi- Ortaokulu), diğeri ise Aziziye Mektebi (Rüştiyesi - Ortaokulu)dir. **Karahisar Mektebi** (Rüştiye - Ortaokul)'nin öğretmen Zeynel Abidin Efendi ve öğrenci sayısı 23 tür. Aziziye Mektebi (Rüştiye - Ortaokul)'nin öğretmen ise Ömer Efendi olup 49 öğrencisi vardır. **Aziziye Mektebi** (Rüştiye - Ortaokul)'nin öğrenci sayısı 1875 tarihinde 20'ye ve 1888 tarihinde de 16'ya düşmüştür. (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 61,99,184).

1888 tarihinde **Karahisar Sancağı**'nda Rüştiye (Ortaokul) sayısı dört olmuştur. 1889 tarihinde, Karahisar Rüştiyesi (Ortaokulu) öğrenci sayısı 357, Bolvadin Rüştiyesi (Ortaokulu) öğrenci sayısı 64, Aziziye Rüştiyesi (Ortaokulu) öğrenci sayısı 26 ve Sandıklı Rüştiyesi (Ortaokulu) öğrenci sayısı ise 53 tür. (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 208).

Aziziye Rüştiyesi (Ortaokulu)'nin öğrenci sayısı yıllara göre değişmekte ve genelde öğrenci sayısında bir düşüş gözükmektedir. Şöyle ki: Öğrenci sayısı 1876-1878 yılları arasında 25; 1892 yılında 26; 1894 yılında 23; 1896 yılında 30; 1897 yılında 25; 1898 yılında 16; 1899 yılında 27; 1900 - 1901 yıllarında 16, 1902 - 1904 yılları arasında 31, 1906 yılında 32'dir. (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 108, 116, 123, 235, 258, 285, 299, 315, 328, 330, 342, 355,

370, 384, 400, 414, 438).

İbtidâi mekteplerde (ilkokullarda) durum şöyledir: 1886 yılında 45 İbtidâide 1125 erkek ve 225 kız toplam 1350; 1890 tarihinde Aziziye merkezindeki bir İbtidâide 80 (70 erkek, 10 kız), köylerdeki 43 İbtidâide 1481 (erkek) olmak üzere toplam 44 İbtidâide 1561; 1896 - 1897 tarihlerinde usul-i Atike 85; 1905 yılında ise 84 İbtidâide 4210 öğrenci vardır (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 162, 208, 234, 286, 299,438).

1870 yılında, Muslice kazasında 456 hane ve erkek nüfus sayısı 1410 iken 1875 yılında Aziziye'nin genel erkek nüfusu 7315; 1879 yılında erkek nüfus 7332; 1885 yılında kadın ve erkek toplamı 16575 (61 tanesi gayrimüslim)'tir. 1888 yılında 11860 erkek, 11876 kadın toplam 23736; 1894 yılında 14200 erkek, 13652 kadın toplam 27852; 1896 yılında 15198 erkek, 14628 kadın toplam 29826; 1897 yılında 15287 erkek, 14729 kadın toplam 30.016; 1899 yılında toplam nüfus 31196, 1900 yılında toplam nüfus 30768, 1901 yılında toplam nüfus 31056, 1903 yılında toplam nüfus 31480, 1906 yılında toplam nüfus 39,952 (114 ü Rum ve 74 ü Ermeni'dir) dir. (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa:62, 101, 134, 154, 187, 260, 286, 300, 330, 343, 356, 386, 439).

1886 yılından 1896 yılı sonuna kadar Aziziye Kazası dâhilinde 390 hanede 1560 muhacir nüfusu iskân edilmiştir.

1907 yılında 70 köy ve 1 nahiyesi vardır.

1875 tarihinde, Aziziye kazasında ise 40 dükkân, 3 kahve, 1 hamam, 1 han, 40 köy, 30 mektep, 15 mescid ve 22 cami; (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 101). 1906 yılında kaza merkezinde 288 hânede 1870 nüfus, 2 mescid, 2 medrese, 4 han, 1 hamam, 7 kahvehâne, 4 fırın, 80 dükkân ve bir rüştiye mektebi vardır. (Vilayet Salnamesinde Afyonkarahisar. Sayfa: 437)

1892 yılında Aziziye Kazası'na bağlı köyler şunlardır:

Karaağaç, Elhan, Ağıcık, Horan, Soğukkuyu, Suvirmez(Suvermez), Dağılkan(Dağılgan), Ekizce, Ferikli(Firikli-Adayazı), Hamzahacılı, Pörnek(Yenikapı), Veysel, Çiflik, Keçeli, Göynüksaray(Güneysaray), Yüreğil, Kulakşam(Kolanşam), Çatalı, Tiz (Tez), Dere (Dereköy), Balçam, Gömü, Eskigözü, Karacalar, Timurcili(Demirçili), Türkmen, Göçü, Çaykışla, Avdan, Bâdemli, Eşrefli, Davulga, Debbağlar, Suğracık(Sığracık), Kurudere,Beğ (Beğköy), Kılınıçlı(Kılıçlı), Kulaklı (Kavlaklı), Gedikavı(Gedikeli), Sarıkavak, Arslanlı, Burun-ı Argaç (Burunarkaç), Bağlıca, Kırkpınar, Dikilikaya ve Alikân(Alikan). Muhacirler için sonradan 4 tane köy daha tesis edilmiştir.

Bu köyler, Ma'mûrat'ül-hamîd, Sâlihler, Seyfiye ve

Burhaniye köyleri olup sayı zamanla değişmiştir. 1907 Yılında Aziziye'ye bağlı köy sayısı 70'tir.

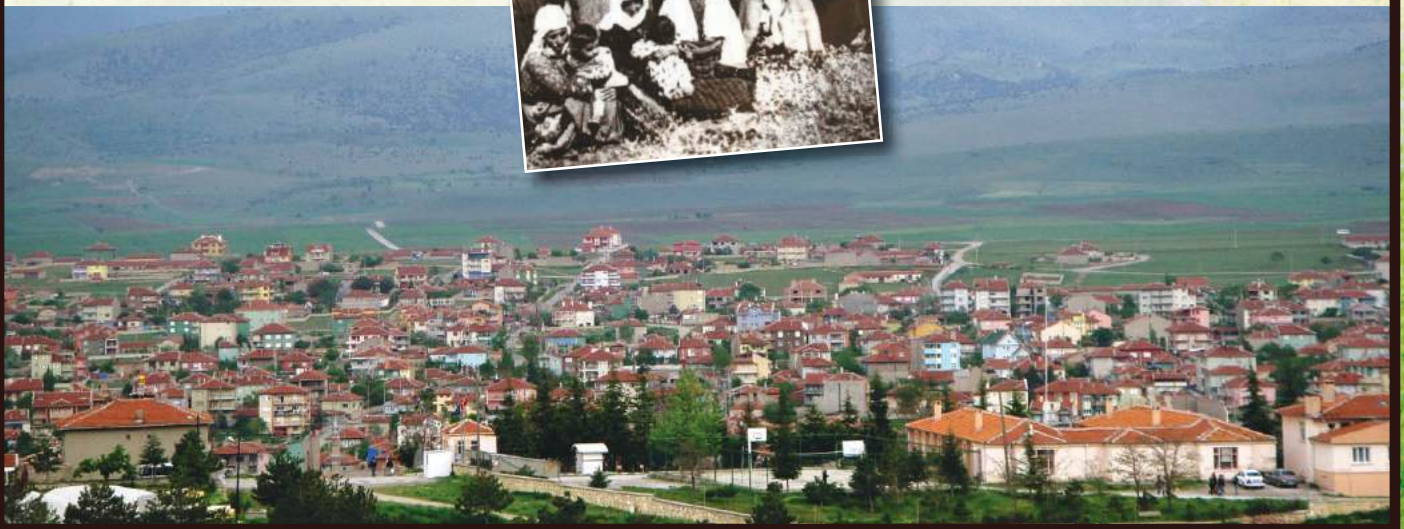
1918'de başlayan 1922'de biten Kurtuluş Savaşında Aziziye stratejik olarak önemli bir yer işgal etmiştir. Bölge, Yunanlılar tarafından 16 Ağustos 1921 tarihinde işgal edilmiş ve 20 Ağustos 1921 tarihinde de işgalden kurtulmuştur.

Bu durum **Genel Kurmay ATESE Başkanlığı'nın** 7 Ekim 2009 tarih ve 7062677 sayılı bilgilendirme yazılarında, Emirdağ'ın "16 Ağustos 1921 tarihinde Yunan birlikleri tarafından işgal

edildiği 20 Ağustos 1921 tarihinde de birliklerimiz tarafından tekrar geri alındığı" şeklinde bildirilmiştir.

09 Aralık 1921'de Atatürk ve erkân-ı harp miralay Arif Bey Emirdağ'a gelmiştir. Daha sonra 9-12 Mart 1922 tarihlerinde Emirdağ'a gelerek üç gün burada kalmış, 26 Mart 1922'de Emirdağ'a tekrar gelerek durum değerlendirmesi yapmıştır.

Önceleri "**Aziziye**" olan ilçemizin adı 01.7.1931 sayılı bakanlar kurulu kararı ile 'Emirdağ' olarak değiştirilmesine rağmen zaman içerisinde 'Emirdağ' olarak tanımlanmıştır.

Bekir Sıtkı SAYIN

DAHA DOĞMADAN KARARAN GÜNEŞÇİKLER

Emirdağ, yeni bir güne daha “merhaba!” derken top sahasına cepmeli, ahşap aşı boyalı evde yeni bir doğumun heyecanı yaşamaktaydı. Fatma kadın, uzun yıllar yaşadığı bebek hasretinden sonra yüce Allah (c.c), ona bir erkek çocuk bağışlamış, şimdi gelecek ikinci bebeğin mutluluğu yaşamaktaydı. Kadıncağız yine sabahlara kadar doğum sancısı çekmiş, beklenen minik misafir daha dünyaya gelmemişti.

Henüz çocuğu yokken çevresinde gördüğü bebeklerle bebek hasreti iyice depreşen Fatma Kadın ve eşi Salih, az mı dualar sunmuştu yüce Rablerine bir çocuk bağışlasın diye...

Vakit öğleye yaklaşırken kadıncağızın doğum sancıları büsbütün artmış adeta bebek, “geliyorum artık!” diyordu. Hemen ilçenin ebelerinden Dursun Bacı'ya haber salınmış “ilçenin ebesi” diyorum; ellili yıllar...

Henüz o yıllarda ilçenin tıbbi imkânları çok kısıtlı, doğumlar genelde evlerde gerçekleştirilmekteydi. Sağlık hizmetlerinde sıkıntılı yıllar, ilçede sadece iki doktor! Hastane hizmetleri de dar ve kısıtlı... Sağlık alanında yaşanan doğru bilinen yanlışlar alabildiğine yaygın! Doğum hadiselelerinde yaşanan bir takım olumsuzluklar... Neticede; ölü doğumlar, doğum sonrası kaybedilen bebekler hiç te az değil!

Bütün bu olumsuzlukların ortamında Fatma kadının huzuru kaçıyor, ruhunu endişeler basıyordu. Hayırlısıyla bu doğum da sağlıklıyla bir gerçekleşseydi!

Nihayet beklenen doğum, kazasız gerçekleşir çok şükür! Fatma kadın, tahmin ettiği gibi bir erkek bebek dünyaya getirmiştir, nur topu gibi bir erkek bebek! Az önce doğum san-

cılarının sardığı vücudunu şimdi tatlı hayaller sarmıştı; şu anda iki oğlu vardı, iki gelin sahibi olacaktı, mutluluktan içi içine sığmıyordu.

Dursun bacı, lohusa şerbetini hazırladıktan ve Fatma kadına içirip onu tebrik ettikten sonra evine yollandı. Doğum sonrası haliyle lohusa dönemine giren Fatma kadın, elini sıcağından soğuğa vurmuyor, sağlığına çok dikkat ediyordu. Bebeği üzerine titizlikle titiriyor adeta onu gözünden esirgiyordu. Büyük oğlu Murat'la bebeğini baş başa bırakmamaya azami gayret gösteriyordu. Allah korusun bebeğe gösterilen aşırı ilgiden kıskançlık krizine girip bebeğe bir zarar verebilir diye.

Konu komşudan, hısım akrabadan birçok kadın ziyarete geliyor, ev dolup dolup boşalıyordu. Gelen ziyaretçi kadınlar, Fatma kadınla mutluluğunu paylaşıyor, ona ufak tefek ihtiyaçlarında, evin işlerinde yardımcı oluyorlardı. Kadınların sergiledikleri bu güzelliklere Fatma kadın, müteşekkirene duygularını arz ediyor, kendisine gösterilen bu iyiliklerin mahcubiyeti ile kızaran yanakları onun güzelliğine güzellik katıyordu. İyiliksever, dost canlısı kadınlar hep bir ağızdan;

- Ne olur Fatma bacım yaptıklarımızdan asla mahcubiyet gösterme, sonra güceniriz ha! Zira sen bütün bu yaptıklarımıza fazlasıyla layıksın! Bak Rabbimiz uzun yıllardan sonra çocuğunu bir iken iki etti. Allah onlara akıl fikir versin, hayırlı evlat eylesin! Güle güle analı babalı büyüt çocuklarını.

-Sağ olun bacılarım, hepinizi canım kadar çok seviyorum. Allah, ev-

ladı olamayanları da evlat sahibi etsin! Çok güzel bir şey evlat sahibi olmak, analık duygusu çok yüce bir duygu çok haz veriyor doğrusu!

Günler geçiyor, artık Fatma kadın çocuklarıyla baş başa kalmış, onların bakımlarıyla uğraşıyordu. Hatta Ali abisi “Bu dönemde bacım yorulmasın, sağlığı bozulmasın!” diye kızı Şahinde'yi yardımcı olarak yollamıştı. Şahinde, halası Fatma kadına ev işlerinde büyük destek oluyor, bütün işlere koşturuyordu. Hatta sürekli halasıgilde kalıyordu.

Günler, haftalar bir yana; aylar ayları süratle kovalarken zaman daha doğrusu ömür hızla akıp gidiyordu. Çocuklarının gösterdiği gelişme ve onların büyümeleri geçen ömrü insana daha güzel anlatıyordu adeta. Minik Hasan geçen zaman zarfında bayağı gelişmiş tam sevilecek çağa gelmişti. Sevimli yumurcak adeta kucaklardan inmiyordu. Fatma kadın, yavrusuna bakmaya kıyamıyor, hele onun zaman zaman gösterdiği gamzeli gülücüklerine içi gidiyordu. Zaman zaman ruhunu bir endişe de sarmıyor değildi hani: “Hayırlısıyla, şu çocuklar bir kazaya belaya gelmeden büyüselerdi!”

Yeni bir güne daha uyanan Fatma kadının hemen ilk işi çocuklarının odasına bakmak oldu: Oda ne! Aman Allah'ım minik Hasan uyanmış ta duvarlardan destek alarak yürümeye çalışıyordu. Fatma kadın ilk defa şahit oluyordu yavrusunun destekli yürümeye çalıştığına. Kadıncağız nasıl mutlu oldu bu duruma. O gün ziyarete gelen mahallenin kadınları da bu duruma çok sevindiler:

- Çok güzel Fatma bacım, bak oğlun yaşını doldurmadan başladı yürümeye ne güzel! Allah nazarlardan saklasın! Şeklinde takdir ve hayranlık dolu duygularını dile getiriyorlardı.

Gönül okşayan sevimliliği ve erken yürümeye başlamasıyla minik Hasan artık mahallenin de gündemindeydi. Gece - gündüz misafirliğe gelenler hep Hasan'la ilgileniyorlar onu doyasıya sevmeye çalışıyorlardı. Hele Hasan'ın yürümeye çalışırken düşüp düşüp kalkmaya çalışması onun sevimliliğine sevimlilik katıyordu. Her şey iyi, güzel de Fatma kadın çocuğuna gösterilen bu aşırı ilgiden pek memnun değildi. Kadıncağız, yavrusunun göze gelmesinden korkuyordu. Bu korku ve endişenin etkisiyle zaman zaman ruhunu sıkıntılar basmaktaydı. Bir gün durumu eşine açtığına;

-Korkma hanım bir şey olmaz boşuna kendini üzüp bedbaht etme, ruhunu daraltma! Hasan'ını sev bu günlerin doyasıya tadını çıkarmaya çalış! Şeklinde karşılık almıştı.

Bir gece ilerlemiş saatlerde Fatma kadın çocukların odasından gelen ağlama sesi ile uyandı. Fakat bu ağlama sesi pek te alışık olduğu cinsten değildi. İnemeye benzeyen, hiç durmayan acı yüklü bir ağlama sesiydi. "Hayırdır inşallah!" diyerek endişe ile yatağından doğruldu Fatma kadın. Koşarcasına çocukların odasına yöneldi. Ses Hasan'ın yatağından geliyordu. Çocuk hiç te iyi görünmüyordu. Annesi, hemen şefkatle bağrına bastı yavrusunu.

- Kuzucuğum ne oldu sana böyle bak anacığın geldi!

Duyulan sesler üzerine Salih Efendi'de koşarcasına çocukların odasına yöneldi. Eşinin kucağında inlercesine ağlayan Hasan, hiç te iyi görünmüyordu. Elini çocuğun alnına götürdü, büyük bir endişe ile:

-Bu çocuk yanıyor be! Ateşi çok yükselmiş. Hanım hazırlan da Doktor Tahir Bey'e gösterelim. Yalnız

çocuğun üzerindeki giyeceği biraz aç ta rahatlasın!

-Havalar da serin, giyeceklerini gevşeterek çocuğu büsbütün hasta etmeyelim, diye karşılık verdi Fatma kadın.

Acilen hazırlıklar tamamlandıktan sonra Fatma kadın, yeğeni Şahinde'yi uyandırarak durumu ona anlatıp Murat'a dikkat etmesini tembihledi. Uykulu gözlerle Şahinde, Hasan'ın durumuna hayli üzülmeye,

-Sen hiç merak etme halacığım, ben gerekenleri yaparım, gözün arkada kalmasın, Rabbim Hasan'a da acil şifalar versin!

- Sağ ol kızım.

Hasan babasının kucağında, yanlarında Fatma kadın, hızlı adımlarla sokağın sessizliğinde doktorun evine yöneldiler. Bereket Tahir Bey'in evi yakın sayılırdı. Hemen az sonra doktorun evinin önündeydiler. Fatma Kadın, hemen kapının tokmağına asılarak tokmağı hızlı hızlı vurur. Evden ses yok! Belki uykusundan duymamıştır diye hızlı hızlı tokmağa vurmaya devam eder. Nafile evin pencerelerinden ne bir ışık görülür ne de içeriden bir cevap gelir. Telaştan fark edemedikleri kapıdaki küçük notu görürler:

"Annemin vefatı dolayısıyla üç gün ilçenizde yokum."

Başlarından adeta kaynar sular dökülür. Ne yapacaklardı şimdi, nereye göstereceklerdi bebeklerini? Çaresizlikten adeta elleri kolları bağlıydı. Sabaha da fazla bir şey kalmamıştı. Neredeyse tan yeri ağarmak üzereydi. Eve dönülüp çocuğun alnına, şakaklarına, bileklerine ateşi düşsün diye soğuk suyla ıslatılmış bezle kompres yapıldı. Yapılan işlerin biraz faydası olmuştu ama ateş tam olarak düşmüyordu.

Sabahı zor ettiler, zaten sabah ta yakındı, yakındı ama saatler asır, dakikalar yıl kadar uzun gelmişti Fatma-Salih çiftine. Çaresizlikten imkânları kısıtlı Emirdağ Devlet Hastanesine götürmeyi düşündüler minik hastayı.

Zavallı Hasan, sabaha kadar adeta inlercesine ağlamıştı. Hâlâ da devam ediyordu ağlaması.

O yıllarda ulaşım imkânı o kadar kısıtlıydı ki koca ilçede bir kaç araba vardı. Onlar da resmi araçlardı. Şimdiki imkânlar olsaydı Salih Efendi, gecenin ilerleyen saatleri de olsa yavrusunu attığı gibi arabasına Eskişehir'in en donanımlı hastanesine ulaştırırdı. "Ah imkânsızlık!"

-Hemen gidelim, vakit kaybetmeyelim, dedi Salih Efendi endişe içerisinde.

O günlerde Emirdağ Devlet Hastanesine yeni bir hekim atanmıştı, pratisyen hekim genç ve çok hevesli bir o kadar da heyecanlıydı mesleğinde. Hastaneye ulaştıklarında yerlere paspas çeken hastane hizmetlisiyle karşılaştılar. Sordular doktoru, henüz gelmediğini söyledi. Derin bir iç çekti Fatma kadın, kucağındaki ateşler içinde yanan Hasan'ıyla;

-Ah imkânsızlık, ah ne olaydı şu hastanede her şey anında hazır olsaydı da bu gelen acil hastalar mağdur olmasaydı!

Ama neylersin ellili yılların Emirdağ ilçesinin değişmez gerçeğiymi bütün bu tablolar. Nihayet beklenen doktor geldi. Doktor hastaneye girer girmez gözü kendisini bekleyen Salih Efendi ile kucağında çocuğu Fatma kadına takılır. Hemen minik hastayla ilgilenir:

-Ne oldu sana böyle, hasta mı oldun? İyileşeceksin inşallah! Doktor eliyle çocuğun alnını yokladı.

**-Aman Allah'ım bu çocuk ya-
nıyor hemen üzerindeki kileri çıkarın ve
alnına bileklerine soğuk kompresler
yapın diyerek sıhhiye Mahmut Efen-
di'ye seslendi. Sıhhiye, Hasan'ın üze-
rinde yaptığı işlemlerden sonra Fatma
kadın kucağında yavrusuyla doktorun
odasına yöneldi.**

Doktor, küçük çocuğu dinleyip bir güzel inceledikten sonra Fatma ka-
dına yönelerek,

**- Bu çocuk ne vakittir böyle?
Fatma kadın, endişe ile doktorun yü-
züne bakarak:**

**- Dün gece yarısından sonra
ani ateşlenmeyle beraber çocuğun
yatağında ağlamasıyla durumu fark
ettik, ateşini düşürebilmek gayesi ile
evde de alnına, boynuna ıslatılmış
bezler koyduk ama bir türlü ateşi-
ni düşüremedik! Doktor bey neden
böyle oldu? Yavrum iyileşebilecek
mi? Tekrar eski sağlığına, neşesine
kavuşabilecek mi?**

Doktor:

**-İnşallah abla! Sanırım
mikrobik bir enfeksiyonun netice-
sinde ateşlenmiş. Bir iğne yapar-
sak ateşi düşer, bir şeyciği kalmaz!**

İğne sözü Fatma kadının canını sık-
mıştı, başka türlü ilaçlarla tedavi
edilemez miydi bu ateş? Sanki illa
da iğne mi gerekli? Aman niye böyle
düşünüyorum ki doktor beyin bir bil-
diği vardır elbet!

İğne lafı üzerine Fatma Kadın'ın yü-
zünün düştüğünü gören doktor du-
rumu anladı ve:

**- Hiç merak etmeyiniz! Sıhhiye Mah-
mut Efendi güzelce vurur iğneyi, ço-
cuk duymaz bile! Hem iğne daha çabuk
ateş kesicidir, diyerek endişelenen
Fatma kadını teskin etmeye çalıştı.
Çalıştı ama yine de Fatma kadının gön-**

**lünde endişe ve ruh sıkıntısı tam izole
olmamıştı.**

Doktor, sıhhiyeye seslenerek ço-
cuğa iğne yapmasını söyler. Fatma
kadın, kucağında yavrusunu sıhhiye
odasına götürürken ruhu adeta bir
mengenede örseleniyordu.

İçeri girdiklerinde sıhhiye yapacağı
iğnenin hazırlıklarını bitirmişti bile.
Ateşler içinde kıvranan zavallı yav-
ruyu kapıldığı gibi kaba etine hoyratça
iğneyi batırmıştı. Öyle bir iğne ya-
pış ki akıllara zarar! Çocuk öyle bir
canhıraş bağırdı ki hastane duvar-
larından yankılanan sesle adeta dile
gelen duvarlar zavallı yavrucağın
acısına ortak oluyordu.

Yavrusunun canhıraş feryadı kar-
şısında kendisini kaybeden Fatma
Kadın için daha sabahın günü ağır-
madan adeta dünya kararmıştı.

Kadıncağz kendine geldiğinde:

**-Allah'ım inşallah duydukla-
rım rüyadır, kâbustur!**

Ne yazık ki gerçeği yaşadıkları, ger-
çekti yavrusunun canhıraş avazı!

Fatma Kadın, yavrusuyla eve dön-
düğünde hâlâ o olayın etkisindeydi.
Akşam olduğunda yavrusunun yü-
rüyüşünü tekrar görmek istedi. İs-
terken tereddüt içindeydi. İçini bir
korku sarmıştı. Ya o hoyratça vuru-
lan iğne yavrusuna bir zarar verdiyse
ya sakat bıraktıysa!

Fatma kadının korktuğu başına gel-
mişti. Yürüyemiyordu yavrusu, kal-
kamıyordu bile! Sanki dünya başına
yıkılmıştı kadıncağzın. Bir an gözleri
buğulandı avazı çıktığı kadar bağır-
dı:

**- Ah yavrum elimle götürüp sakat ettim
seni! Sana ben sebep oldum bebeğim!**

Salih Efendi eşini teskin etmeye ça-
lıştı:

**- Hanım, bekleyelim; yarın ya da bir-
kaç güne yürüyebilir belki. Hemen ka-
ramsar olma!**

Bir gün geçti, üç gün geçti, yürüye-
medi yavrucağ. Yürümek şöyle dur-
sun yerinden ayağa kalkamadı bile.
Bu durum karşısında büsbütün çılgı-
na döndü Fatma kadın.

**- Ah yavrum elimle sakat ettim seni,
eli kırılascanın yaptığı bir iğne se-
bep oldu sana!**

Salih Efendi de bu durum karşısında

çok üzgündü. Eşini teselli ederek;

**- Hanım Türkiye'de bu işle ilgilenen
ne kadar merkez varsa hepsine gö-
türür tedavisini yaptırınız İnşallah!**

Salih Efendi, dediği gibi götürdü
yavrusunu bu işle ilgilenen ne kadar
merkez varsa, götürdüğü yerlerde
doktorlar baş başa verip konsül-
tasyon yaptılar ama tam bir tedavi
mümkün olmadı ne yazık ki. Hatta
İstanbul'da bir hastanede tam altı ay
fizik tedavisi yapıldı. Yine de bir so-
nuç alınamadı maalesef. Hatta Eğri-
dir'deki kemik hastanesine de götü-
rüldü, sonuç yine yok!

Hani insanlar ümitleri ile yaşar ya!
Hani Allah'tan ümit kesilmez ya! İşte
bu inançla Salih Efendi olsun Fatma
kadın olsun ümitlerini hiç kesmedi-
ler Mevlalarından. İlerleyen yıllarda
dahi kaplıcalara da götürdüler, ora-
larda her yıl belli periyotlarda sıcak
su eşliğinde fizik tedavi uygulandı
belki bir tedavisi olur diye ama na-
file...

Hatta götürdüğü merkezlerde Salih
Efendi doktorlara sorar:

**-Acaba Avrupa'ya götürsek
bir tedavisi olabilir mi?**

Doktorların verdiği cevap yine olum-
suz!

Fatma kadın, oğlunun bu acısını ya-
şadığı sürece asla unutmadı. Hep
kendini bu işte suçlu gördü. Bu işin
müsebbibi olarak hep kendini bildi.
Eşi Salih Efendi, her fırsatta eşini te-
selli ederek

**-Bak hatun biz elimizden ge-
len her şeyi yaptık. Ne çare ki bir tedavi
yolu bulamadık. Her yolu denedik ma-
alesef olmadı! Artık yavrumuzun ka-
deri buymuş çekecek çilesi varmış bu
dünyada. İnşallah ahireti mamur olur!**

Elbette şu dünyada her kul mutlaka
kendine çizilen kaderini yaşıyor. Se-
bepler dünyasında kadere de kade-
rin bir parçası konumunda ola ecele
de çare bulunmuyor.

Hoyratça, şuursuzca yapılan bir iğ-
nenin kararttığı hayatlar da hikâye-
mizde yaşanan gerçeğin bir aynası
oluyor.

Saygı ve Sevgilerimle esen kalın!

Hanimeli Pasta ve Gözleme Evi

Chaussee de Haecht 102 - 1030

Tel : 0032 484 51 85 12

0032 474 78 01 09

HanimeliHanimeli

TÜRKMEN KÖYÜ

COĞRAFİ KONUM:

Emirdağ ilçesinin güney doğusunda 1432 rakım çatal kaya'nın doğu eteğinde yerleşmiş güneydoğusunda Güveççi köyü kuzeyinde Demircili köyü kuzey doğusunda Davulga-Bademli güney batısında Torosların batıdaki en son uzantısı olan 2253 rakımlı emir tepesi bulunmaktadır. Güney tarafı Bolvadin köylerine kadar yerleşim yeri yoktur yaylalar bulunmaktadır.

TARİH:

Bilindiği gibi Emirdağ ve çevresinde Hititler, Frigler, Lidyalılar, Persler, Büyük İskender MÖ.334 Kleon kısa sürmüştür. Galyalı çeteler (Fransız Gal) Romalılar, Bizanslılar, Rumlar yaşamış fakat bu sayılan milletlerden köy civarında önemli bir eser bulunmamakla birlikte çocukluğumda tarlada yağmur yağdığına sığındığımız küfeki kefenk taşına oyulmuş 3 kişilik Frig mezarı vardı. Mezarın tepesinden yıkılmasına rağmen yeri halen durmaktadır.

Köyün eski camisinin güney doğusunda caminin hemen önünde takri ben 10-15 ton ağırlığında 2x2 metre kare, 1 metre yüksekliğinde içi oyulmuş mermer taşından yapılmış üzerinde Latince yazılar bulunan vaftiz için yapılmış olabilir şimdi yerinde yok belki caminin belki bir başka evin temel taşı olmuş olabilir. Yine köyün kuzey girişinde mezarlığın hemen üst tarafında şu anda mevcut olan kuyunun bilezik taşı ve hemen yanındaki hatıl denen taş üzerinde Latince yazısı ile sapasağlam durmaktadır. Köyün kuzey batısında 1461 rakımlı manastır denen yerin herhangi bir kalıntısı olmamasına rağmen manastır olabileceği ve ismin buradan geldiğini düşündürmektedir.

1040 yılında Dandanakan 1071 Malazgirt 1232 yılında Moğolların baskısı sonucu Türkler bu topraklara akın akın gelmiş artık Rum toprakları Türk toprakları aynı zamanda İslam toprakları olmuş tabii ki Rumlar Türklere düşmanlık ve kin beslemekte bu düşmanlıkla ilgili Saltık Namede şöyle bir hikâye anlatılır.

" ... Rahibin biri eyitti: Bu Türkler kim olurlar, cennete girürler mi?"

Ruhban eyitdi: " Girmezler ama gelirler, kapudan bakarlar dururlar girür giderler dedi.

Nagah bu ruhbanlar içinde on yaşar bir oğlan yukarı durup papaza düşman virüp, söğdi ve eyitdi.

"İy murdar yalan söyleme şimdi dünyada Türkler sizi evinizde vevemülk ve diyarınızda komayıp çıkarurlar, anda gelüp cennet kapısından bakan Türk girüp sizi cennet içinden sürmezler mi? Şöyle epsem olup duracaklarına inanmazam " dedi.

Ruhbanlar yirlerinden oğlanı döğmek kaskd itdiler. Oğlan kaçarak şerif (Sarı Saltuk) üzerine geldi. " Ebul hayr Saltukname Yay Dr.Ş.H.AKALIN 1 Ankara 1988 sayfa 6/7)

Çocukluğumda yaşlı insanlar URUMUN KIŞI SAYA dan sonra çıkar derdi. Saya: 8 Kasımdan 100 gün sonra yani kuzuların anne karnında 100 günlük oluş tarihi buda 15-16 şubata rast geliyor.

1530-1752 arası dönemde Türkmen köyün olduğu yer boş olup; Altıahır'da bir mezra mevcuttur. Günümüzde bu mezarın mezarlığı Türkmen Emirdağ yolunun sağındadır. Altıahır çeşmesi ve

Ceylan Kütük

“ ... Rahibin biri eyitti: Bu Türkler kim olurlar, cennete girürler mi?”

orada yer alan su kuyuları çevresinin ilk iskana açılmasında etkili olmuştur.

Türkmen Davulga arasında Hacılar mezarası mevcut olup, 17. Yüzyıl ortalarında boşalmıştır. Günümüzde bu mezarın mezarlığı ve yerleşim kalıntıları vardır.

Keçi-ini bölgesinde 3 aileden oluşan Yörük obası mevcut olup, sarı keçili oymağına mensup sarı oğulları olarak geçmektedir.

Türkmenin güney batısında Saru Ahmet-lü diye bir karye (köy mevcut olup; 1650-1690 arasında Celali isyanları ve kuraklıktan dolayı köyü boşaltarak Soruhan'a (Manisa) göç etmişler. Ahmetli ilçesini kuranlar burada bu köyden oraya göç edenlerdir. Sarıkeçili ve karatekeli Yörükleri ören yerleri mezar kalıntıları mevcuttur.

1752 yıllarından sonra köye yerleşimlerin olduğu tahmin edilmektedir. 1831 yılında yapılan sayımda köyde 26 hane kayıtlı ve bunların tamamı erkektir. Zaten sayım askeri ve mali amaçlı yapıldığı için sadece erkekler sayılmıştır. Baba isimleri de yazıldığı için köye ilk gelenler baba adı yazılı olanlar olması muhtemeldir.

SÜLALE ADI	KİŞİ ADI	BABA ADI	LAKAP
ABDUHOĞLU	SÜLEYMAN	ABDUH	-
ALİBAOĞLU	OSMAN	MEHMED	-
BATTALOĞLU	MURTAZA	-	-
BEKİROĞLU	SÜLEYMAN	HÜSEYİN	-
BEKTAŞOĞLU	İSMAİL	MUSA - SMAİL	-
BEKTAŞOĞLU	AHMED	-	-
BEKTAŞOĞLU	AHMED	RECEP	-
ÇEKİÇOĞLU	ALİ	MEHMED	-
DERVİŞ ALİOĞLU	OSMAN	ALİ	-
DERVİŞOĞLU	İSMAİL	ABDURRAHMAN	-
HASANOĞLU	MEHMED	ÖMER	-
KESİKBAŞOĞLU	SÜLEYMAN	SMAİL	-
KIBDİOĞLU	ÖMER	-	-
KÖKÇÜOĞLU	MEHMED	ABDURRAHMAN	(GÖKÇÜ)
KUBATOĞLU	ALİ	VELİ	-
KURUHALİLOĞLU	OSMAN	SA	-
SOFUOĞLU	VELİ	MUSTAFA	-
SOFUOĞLU	SÜLEYMAN	MUSTAFA	-
SOFUOĞLU	MUHARREM	HALİL	-
SOFUOĞLU	HÜSEYİN	İBRAHİM	-
VEVKİOĞLU ABDUHOĞLU	ABDUH	AHMED	SARU YETİMLİK
TEKELİOĞLU	HÜSEYİN	MUSTAFA	-

Osmanlı arşivlerinden isimleri çıkaran tarih öğretmeni Seydi ÇALIŞKAN.

Köyün nereden geldiği kesin olarak bilinmemekle birlikte Kaçarlı, Oşilitanburacı, çilli, hacı fakılı, caberli, incili, demircili, sofuoğlu, musacalıcemaatlarının kuzey Suriye Avşarları, Dulkadirli Avşarları

Balabanlı, Gökçeli cemaatinde Halep avşarı olduğu bilinmekte (Adnan Menderes KAYA)

1960 yılında 100 yaşlarında vefat eden balabanlı sülalesinden fındık lakap- adındaki kadın kırşehirden geldiklerini söylemiş.

Köydeki Sofuoğlu sülalesinin 1530 tarihli 908 numaralı muhasebe-i vilayeti, diyar-ı bekr ve arap zül-kadriye defteri sağırlı ve sofular oymaklarının bu tarihte

Kırşehir'de olduklarını gösteriyor. (Prof. Dr. Erhan Afyoncu)

Dulkadirli Kırşehir Yozgat Sivas İlişkisi

Topal Timur'un 1404 yılında Kara tatarları Anadoludan götürmesi üzerine Yozgat ve komşu yöreler Sivas'ın güneyinde kayserinin doğusunda uzun yayla Dulkadirli tarafından işgal edilerek yerleşmiş.

Dulkadirli Alaüddevle beye Kırşehir dirlik olarak verilmiş. Alaüddevle Kırşehirin budak özü nahiyesi bey ıslasında ikamet etmiştir.

Alaüddevle 1515 yılında öldürülür yerine şahsuvarbeyin oğlu Ali bey geçer. 1607 yılında Yozgat henüz köymüş. Ali bey padişahın eniştesi kanununin eniştesi Ferhat paşa tarafından 4 oğlu ile birlikte Tokat Artova'da öldürülür. Bu olay üzerine Ozan Karamısıl (Mustafa)

Bizim tarlamızda atların bağılı
Sözverdin durmadın ciğerim dağılı
Sen Osmanoğluysan ben Türkmenoğlu
Neniz aldık Sulatan bizde neyin var

Türkmende yaşayan bazı sülalelerin Dulkadirli Avşarı olması Balabanlı, Gökçeli Sofuoğlu vb.

Kırşehir dengelsesöylentisive Kırşehirdekayıtlarının olması köyün Kırşehir Yozgat Sivas yörelerinden gelmiş olabileceğini kuvvetlendirmektedir.

Türkmendeki sülalelerden bazıları hakkında bilgilere rastlanmıştır. Bunlardan Gökçe-li (Gökçe oba) Avşarı Köpekli avşarının bir obası Halep bölgesinde 1526 da 34 1536 da 32 1550 de 31 hane olarak görülüyor. 1520 yılında Bayatlılar arasında Gökçelilere rastlanıyor. Bu tarihte 35 hane ve 5 mücerreti sonradan bu taifeden ayrılmıştır.

Kaynaklarda Halep, Kayseri, Mardin, Musul,

Nusaybin ve yeni ilde yerleştiği belirtiliyor. Bu obadan bazı bölüklerin sis yöresinde geldiği anlaşıyor.

16'ncı yüzyılın ilk yarısında sis yöresinde eğlenoğlu taifesine Ayrı Damlı koluna mensup idi sadece 1536-1537 adına rastlanan cemaat Hasan B. Mansurun tımarına dahil olup, 30 hane 15 mücerrat nüfusa sahip olup, Dulkadirli sancağında kesik mezrasında ziraat yapmakta idi.

Bu oba Adana-Bozok Mersin, Karaman Aydın, Zile, Ulaş, Gökçeli, Toyran, Köstendil Keçiözü, Sandıklı, Çölebat, Geyikler, Bergamada yerleşmiş gözükmüyor.

KUBATOĞLU: Kubat cemaati Bozulus aşiretinden Türkmen yörükkan taifesinden olup Karahisar-ı sahip Niğde Karahisar-i Şarki, Ankara, Bozok Diyarbakir, Kütahya, Karaman ve Erzurum sancakları SOFU, SOFULAR, SOFULU (KERİMLİ) Cemaati Bozulus Türkmen aşiretinden Türkmen yörükkanı taifesindendir. Adana sis Kars-ı Maraş Tırhala Sivas Kırşehir Karahisar-ı şarki karaman aydın Saruhan Konya içelalaiye ve diyarbakir sancakları Edirne Gümölcine tatar pazarı ve dime toka kazaları (Paşa Sancağı) Akça kızanlık kazası (çirmensansağı) düşenbe ve Manavgat kazaları (Alaiye Sancağı) Emirdağ kazası (Karahisar-i sahip sancağı) Gülnar kazası (içe sancağı) şorba kazası (Aydın sancağı) zile kazası (Sivas sancağı) Söğüd kazası (Hüdavenydirgar sancağı) şumnu kazası (Niğbolu sancağı) Dedeagaç sancağı (Edirne vilayeti) Göynük kazası (Hüdavandigar sancağı) Eğridir ve yalvaç kazaları (Hamid sancağı)

Kıssadan Hisse

APAÇIK ŞEYLER

Bazı kişiler, ilminin genişliği ve derinliğiyle meşhur olan bilgeye sormak üzere sorular hazırlamışlardı. Sorularını sırayla sordular ve bilge de cevapladı:

- En akıllı kişi kimdir?
- Her zaman başkalarından öğrenecek şeyler bulan kişidir.
- En güçlü kişi kimdir?
- Öfkesine hâkim olabilen kişidir.
- En zengin kişi kimdir?
- Elindeki hazinenin, yani yaşadığı günün ve saatin kıymetini bilen kişidir.
- Saygıya kim layıktır?
- Kendisine ve dostlarına saygı gösteren kişi.

Bu cevaplar üzerine ziyaretçilerden birisi dayanamayıp atıldı:

- Ama efendim, bu söyledikleriniz o kadar açık ve belli şeyler ki.
- Zaten çok açık olduklarından' diye cevapladı bilge. 'İnsanoğlu onları bu kadar çabuk unutabiliyor.

Anonim

YOK OLAN Kültürümüz

Tarihi bilgilerimize ve kulaktan kulağa aktararak gelen anılara göre daha verimli otlaklar ve meralar bulmak, daha huzurlu yaşanır yerlere erişmek gibi düşüncelerle Azerbaycan'ın Karabağ bölgelerinden Türkiye hudutları dışındaki Gence taraflarından koparak göç edip koyun ve hayvan (Davar) sürüleri ile Anadolu içlerine kadar gelinerek bazı bölgelere yerleşilmiştir. Bu gelenler bizim çoğunluğu Karabağ boyu Türkmen aşiretleridir. Bizim atalarımızdır.

Gelinir gelinmesine de eşkiya harami silahlı çetelerin tehlikelerinden korunmak fikri ile Bu gün Davulga (Tavulga)'nın olduğu yere üç ayrı obanın grubu olarak yurt tutarlar. Sofulu-Alasakallı- Donurlu. Bu üç obada da Karabağ Türkmen aşiretidir. Yani bizlerin dedeleri ataları. Davulga'nın olduğu yerin seçilmesi korunaklı oluşu ve geniş bir ovaya hakimiyeti ile sürüleri için oldukça geniş otlakların mevcudiyetidir.

Bazı aileler buradan ayrılarak küçük yaylaklar oluştururlar. Zamanla başka ailelerde katılıp büyürler ve yeni yeni köy grupları ortaya çıkar. Yeniköy-Eşrefli-Aliçomak vs.

Atalarımızdan kültür, örf anane ve adet olarak intikal eden alışkanlıklarımız da unutulmadan uygulana gelmiştir. Taki 1950 li yıllarına kadar. Bu yıllardan sonra çoğu unutulmaya ve yok olmaya başlamıştır. Bunlara yeni icatların ve münakalenin (toplumlar arası ilişkilerin) de büyük etkisi olmuştur.

Bu yazımda 1950 lili yıllardan önceki gelin alma kültürümüzden bahsetmeye çalışacağım. Aklımın erdiğince ve kalemimin yazdığına.

Daha traktörler köylere girmemiş. Cip ve taksinin esamesi yok. Gelin alma alayı at arabaları konvoyu oluşturularak yapılırdı. Bu konvoyu hemen hemen her aile arabası ile katılırdı. Bir gün öncesi ve gelin alma günü sabahı titizlikle hazırlanırlar atlar tımar edilir (kaşağı ile) akşamdan saman ve arpaları bolca verilirdi.

Atların koşumları tabir edilen meşinden mükrekkep takımları yağlanıp silinip temizlenir. Her evde kasasından dolayı tatar arabası tabir edilen at arabalarının temizliği yapılır güzel ses çıkarması için dingillerde bulunan saçtan çanları parlatılır silinir dingiller makine yağı ile yağlanır ve hazırlanırdı.

Arabaya koşulacak atların kuyrukları genç kızların saç belikleri gibi örülüp toplanır güzel bir şekilde bağlanırdı. Sağa koşulan atın baş kısmının sağına sola koşulan atın baş kısmının soluna poşu-krep-erbi denilen ipeksi rengarenk fular tipi süsler ve karışık renkli şerit süsler bağlanırdı. Aynı zamanda atların başlılarında küçük çingirakvari ziller bulunurdu.

Ev halkı ailecek arabaya doluşup oğlan evinde toplanılırdı. Oradan at arabalarının oluşturduğu konvoy halinde gelin almaya gitmek üzere hareket edilirdi. Bu konvoyda köyün hane sayısı dikkate alındığında 60-70 at arabası katılırdı. Gelin için ise yaylı denilen üstü silindirvari kapalı iki tarafından basamaklı binilen kapısı olan fayton vari güzel ve hoş o güne göre lüks sayılan bir arabaya bindirilirdi. Bu yaylı arabalar köyde 3-5 tane vardı. Zengin arabası idi.

Durmuş Karabağlı

Konvoy hareket ettiğinde arabaların çıkardığı çan sesleri atların koşumlarındaki o küçük zillerin sesleri çok güzel armoni oluştururdu. İnsan ruhuna dinlendirici, dertleri unutturucu rahatlatıcı etki yarattığı katılanların şen şakrar sıcak atmosferden anlaşılır. Bu durum bir gözlemci tarafından incelendiğinde anlaşılabilir bariz görüntüler oluşturduğuna halen inanıyorum.

Gelin alma konvoyun da iki bayrak olurdu. Bu günde bu adetimiz devam ediyor zannımca. Birisi şanlı bayrağımız diğeri ise beyaz zemin üzerine kırmızı ay yıldızlı bayrak. Bayrağımız, bağımsızlığımızı, istiklalimizin simgesini, hürriyetimiz, beyaz bayrak ise bayrağımızın altında barış ve sükun içinde yaşama arzumuzun simgesini temsil etmekte.

O günlerde bu günkü beyaz gelinlik köylerimizde adet olmamış. Ta atalarımızdan intikal ederek gelen bir duvak ve gelin başı bağlamak göreneği var. Giyim bizce saya denilen başkalarınca üç etek tabir edilen mali yönden pahalı bir giyim geline giydirilir. Rengarenk ipeksi kumaşlar ile puşi krep ve erbiler ile bir adet küçük aynada takılmış bir gelin başı duvağın üzerinden başa takılır. Ayna geleceğinin aydınlık olması simgesi taşır. Bu Bayrağımıza da takılırdı.

Evden imamın duası ile yaylıya bindirildikten sonra gelin alma konvoyu hareket eder köyün içinden dolaşılıp mutlaka mezarlık etrafından dolanırdı. Orada durulup ölenler için dua edilir onların ruhlarına bağışlanır. Hemde o konvoydakilere sonumuzun orası olduğu gibi ölümün gerçekliği hatırlatılmış olurdu. Mezarlığın ve köy camisinin

yanından geçerken konvoydaki saz ekibin müziği susturulurdu. Bu gibi yerlere inancımızın bir saygısı gereği böyle hareket edilirdi. Bu adetimiz halen devam ediyor.

Oğlan evine gelindiğinde şimdiki gibi gelini damat indirmez. Kayın peder (baba) yoksa damadın abisi veya duruma göre yakın akrabası indirirler. Kayın peder gelin indirilmeden yüksekçe bir yerden geline mal bağışında bulunur. Bu bağış inek para gibi hususlardan oluşurdu. Kayın peder halkın bulunduğu alana buğday ve bozuk para karışımı, bereketin ve zenginliğin temsili olarak saçardı.

Esefle belirtmek isterim ki bu gün atalarımızdan bizlere intikal etmiş olan bazı bunlara benzer kültür zenginliklerimizin çoğu unutulmuştur. Yok olan bu kervan devam edip gidiyor. O günlerin sıcak köylülük ilişkileri gittikçe yerini soğuk yozlaşmalar alıyor.

Bu yazımı kaleme alırken kültürümüzün kısa bir bölümünü bu günkü ve gelecekteki gençlerimizin torunlarımızın unutmamaları ve anılarında acı birer hatıra olarak yer almasını istedim. Bu adetlerimiz Emirdağımızın köylerinin geneli Türkmen ve Yörük aşiretlerinden oluşmasından dolayı ortak örf ve adetleri olduğu bilinmelidir.

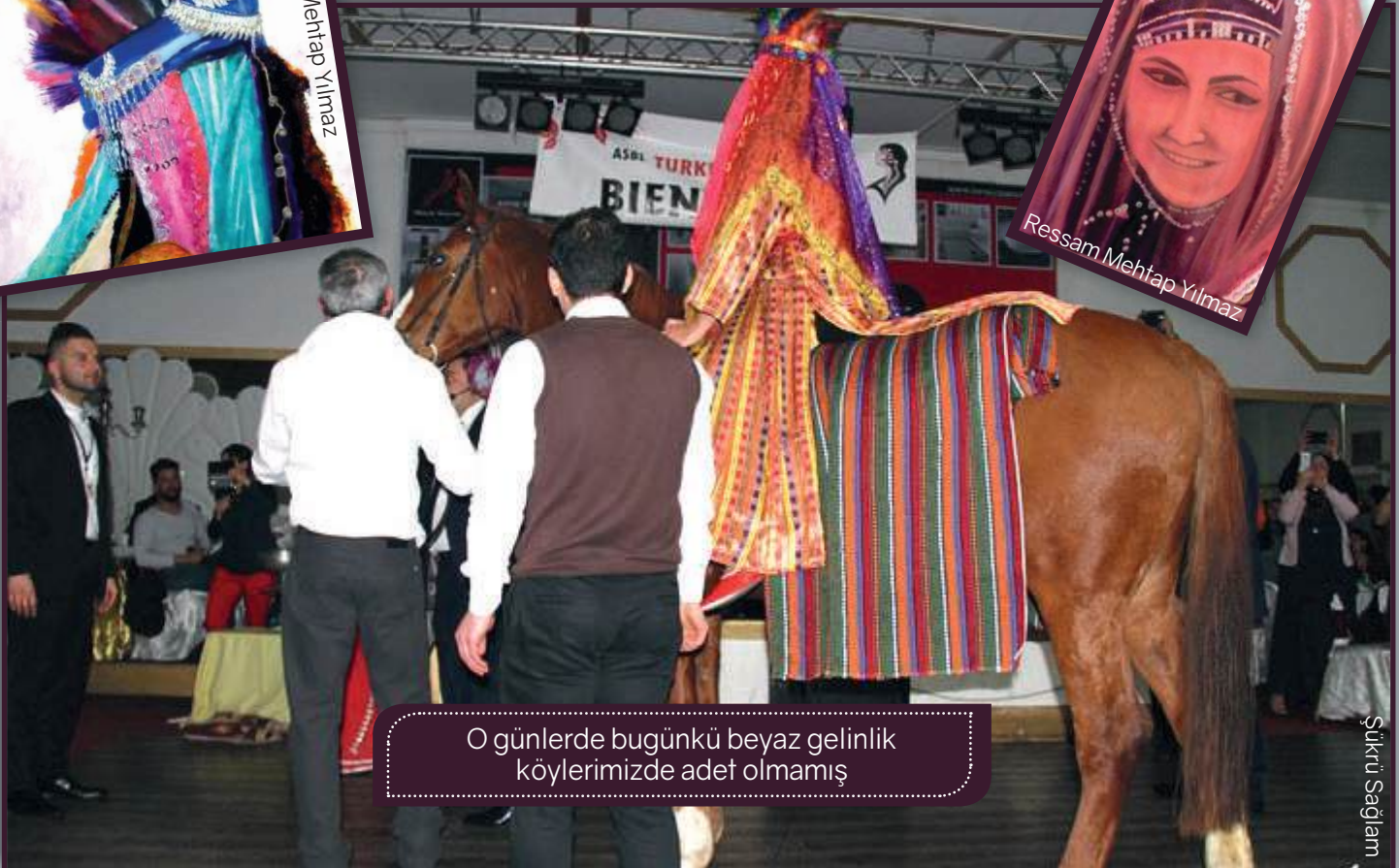
Toplumlar için bu gibi hususlar o toplumun geçmişten gelen birer kendilerine has öz kültürüdür. Geçmişini bilmeyen geleceğini kuramaz. Aydınlık yarınlarımızın temeli geçmişten alacağımız örf ve ananelerimizin çağlaştırılarak zamana uygulanmasıdır. Anılarımızda kalan bu gibi kültür yapımızın unutulmayacağına ve daima anılarımızda taze tutulacağına inanıyorum.

Ressam Mehtap Yılmaz

Ressam Mehtap Yılmaz

O günlerde bugünkü beyaz gelinlik köylerimizde adet olmamış

Şükri Sağlam

Uğur Serdar KARGIN
Emirdağ Belediye Başkanı

EMİRDAĞLIMA SELAM OLA

Bulunduğu her ortama neşe saçan, zenginlik katan, hareket getiren, farkındalık yaratan, örf ve âdetlerini her daim canlı tutan, cömertlik ve fedakârlıklarda en önde giden kıymetli hemşerilerim!

Emirdağadını, Emirdağlı ruhunu, her şartta diri tutan, dünyanın dört bir yanında kimliğini ve kişiliğini muhafaza eden muhterem kardeşlerim!

Her birimiz, hemen her kıtada, yetmişiki buçuk milletle birlikte yaşayarak hayat sınavı vermekteyken gelenek, görenek ve inançları birbirinden farklı binlerce insanla aynı ortamları paylaşmaktayız. Bu birliktelikler esnasında bulunduğumuz ortama/ortamlara uyum sağlamaya çalışırken hâliyle de farkına varmadan değişmekteyiz.

Üzücüdür ki geride kalmayalım endişesiyle farklı kültürlerle açılan kucaklar, gelişmeyi değiştirmeye, değişimi bozulmaya ve bizleri Emirdağlı kimliğinden kopmaya doğru sürüklemektedir.

Kimilerimizin farkına hiç varamadığı, farkında olanlarımızınsa bir sebeple dile getiremediği bu gidişat, kültür unsurlarımızın unutulmasına, belki de yok olmasına kadar ağır sonuçlarla karşımızda durmaktadır.

Bu kötü gidişata dur diyebileceklerin, kültürel yozlaşma ve manevi körleşmenin karşısında tavır alarak gelenek ve göreneklerimizi yaşama, yaşatma ve yaymayı kendilerine görev addetmeleri gerekmektedir. Emirdağlı bireyler olarak kültürel değerlerimizi öne çıkartarak, en güzel hasletlerle bulunduğumuz ortamlarda Emirdağlıya yakışan şekilde yaşamak her Emirdağlıya ayrı bir değer katacaktır.

Bu anlayışla Belediye başkanlığı göreviyle geçirmiş olduğum iki yıllık süre içerisinde Belediye Başkanlığı sıfatıyla Emirdağlı kimliğimizle bilmediklerimizle tanışma,

göremediklerimizle görüşme fırsatı bulduk.

Gerek il, gerekse ülke genelindeki temsillerde Emirdağlı duruşu ve Emirdağlı bakışıyla varlığımızı hissettirmeye çalıştık.

Bu önemli görevde, yeni bir kimlik, yeni bir kişilik arayışına girmeden sizleri en iyi şekilde temsil etme gayretinde olduk.

Rıyanın, hilenin, desisenin ve dalkavukluğun revaçta olduğu bu devirde Emirdağlı samimiyetiyle, cesaretin, doğruluğun ve dürüstlüğün sıradan bir neferi olmaya çalıştık.

İlçemizi temsil noktasında sergilediğimiz bu tarzımızla karşılığında bulunduğumuz her ortamda saygı ve itibar gördük. Bizzat yaşadıklarımızdan anladığım şudur ki Emirdağlı duruş, her yerde itibarı olan saygın bir duruştur. Emirdağlı duruş, her zaman samimi bulunan bir duruştur. Emirdağlı duruş, herkesin özlediği, çoklarınınsa hasret kaldığı bir duruştur.

Bu sebeptendir ki içerisinde büyük kıymetler barındıran kültür hazinemizin farkına varıp kendimizden şüphe duymadan ve yeni arayışlara girmeden güzel hasletlerimize sahip çıkarak Emirdağlıya yakışan şekilde yaşamayı gaye edinmeliyiz.

Yazarı, şairi, sanatçısıyla her ferdimiz, bizlere emanet edilen kültür mirasının geçmişten geleceğe aktarmayı vazife bilerek, bu güzellikleri yaşamak ve yaşatmak adına gayrette bulanmalıyız.

Bu konuda birbirimize daha da çok yardım etmek durumundayız.

İmkân ve fırsatlarımızın Emirdağ için yeni bir şuurla değerlendirilmesi arzusuyla hepinizi muhabbetle kucaklıyorum.

KARAKUŞLAR **ESKİŞEHİR** İNŞAAT **TAAHHÜT** TAMİRAT

ISI YALITIMI - SES YALITIM SU YALITIMI

ULVİ KARAKUŞ
0 532 786 70 09

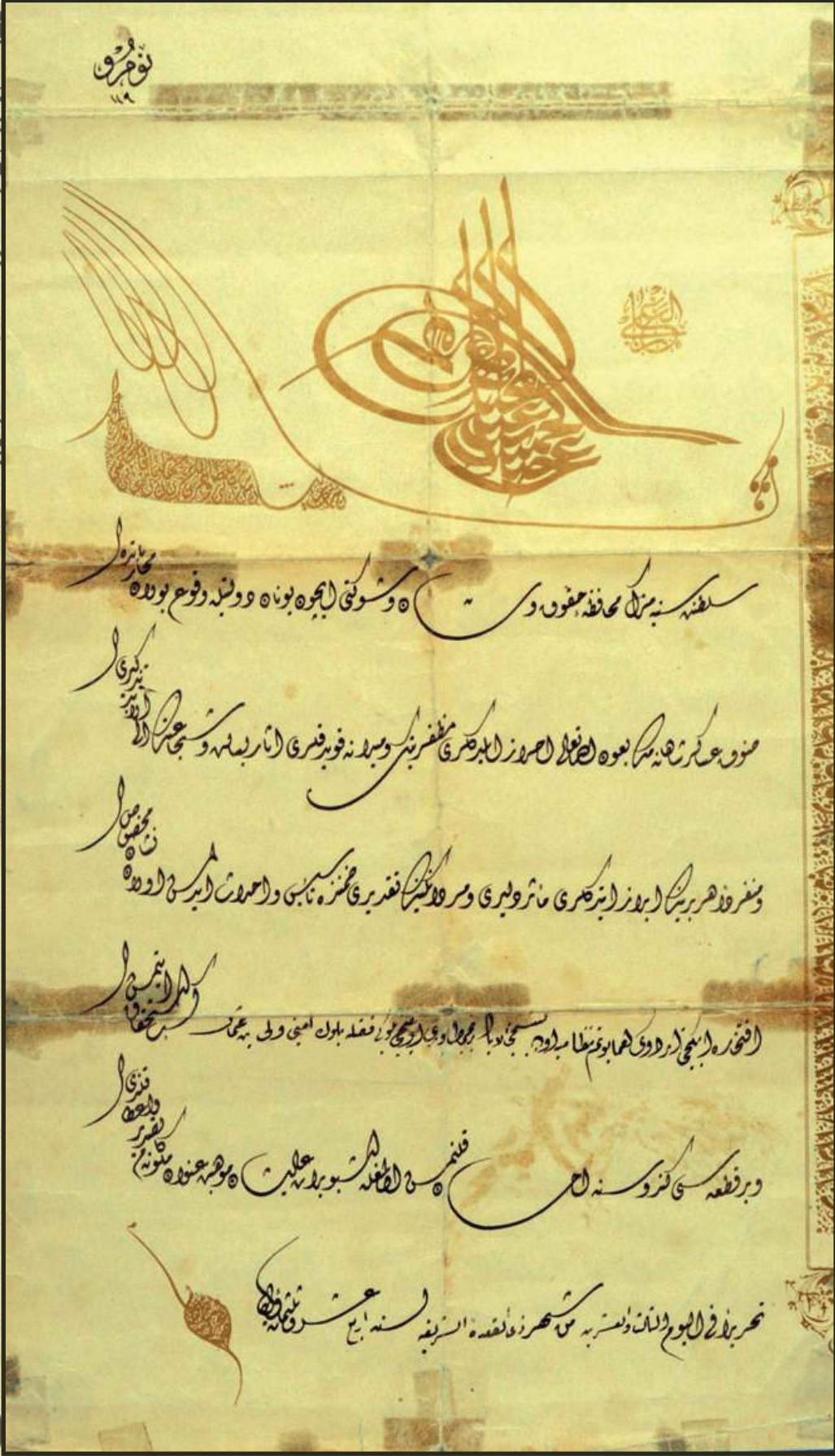
MUSTAFA KARAKUŞ
0 532 49530 40

0 222 217 37 97

71 Evler Mah. Kafkas Cd No: 13\Ç ESKİŞEHİR

karakuslarinsaat@gmail.com

www.karakuslarinsaat.net

KAHRAMANLIK BERAT-I ŞERİFİ (*)

Padişah Sultan II. Abdülhamit Han tuğralı Zilkade-i Şerif 1314 /Nisan 1897 tarihli beratla Yunanlılarla yapılan 1897 savaşında kahramanlık gösteren İkinci Ordusu Hümayun Nizamiye on beşinci Alayının birinci taburunun on ikinci bölüğünün bölük emini Aziziye Kazasından Osman oğlu Veli'ye verilmiş nişan beratıdır.

(*)Dr. Muharrem Bayar'ın özel arşivinden alınmıştır.

KİRA GARANTİ

KİRA GARANTİ; mülk sahipleri, yıllardır gayrimenkullerini, akrabaları vasıtasıyla yada kendileri kiraya vererek takibini de aynı şekilde sağlamaktadır. Mülk sahipleri, gayrimenkullerini kiraya verirken, kirasını alamamak yada geç almak, doğru kiracıyı bulamamak ve bunların sonucunda hukuki prosedür ile uğraşmak zorunda kalmaktadır. Kira Garanti sisteminde, mülk sahibi mülkünü sisteme dahil ettikten sonra bu gibi durumların hiçbirisiyle karşılaşmaz.

Eskişehir'de bir ilk KİRA GARANTİ sistemi.

Kira Garanti Sisteminde, kiracı kirasını ödemese dahi sizin kiranız minimum 1 yıl (12 ay) süreyle aksamaz ve gününde hesabınıza yatar. Kiracı ile ilgili çıkabilecek her türlü hukuki sorunu sizin adınıza takip eder. Hiçbir takip ücreti ödenmez.

Özetle; Kira Garanti Sistemi;

- Kiranız her ay düzenli olarak hesabınıza yatar
- Elektrik , su , doğalgaz ve aidat giderleri sistem garantisi altında kiracıdan tahsil edilir.
- Sigorta ve vergi takibi bizim tarafımızdan yapılır
- Acil onarım hizmetleri bizim tarafımızdan yapılır
- Müşteri tüm işlemlerde her ay mail veya sms yoluyla bilgilendirilir.
- Bu sistem için aylık %10 hizmet bedeli ödenir.

Detaylı bilgi için;

SÖZER EMLAK

Kurtuluş Mahallesi Ziyapaşa Caddesi NO:49/A (Ziraatbank Yanı)

Odunpazarı / ESKİŞEHİR

Tel:0222 221 1211 --- Fax:0222 240 4241 --- Gsm:0542 429 0858 --- 0506 175 2149

www.kiragaranti.net

72 AY SABİT FAİZSİZ ÖDEME SEÇENEKLERİYLE OVA 2'de YENİ BİR YAŞAM SİZLERİ BEKLİYOR

% 70 YEŞİL ALANA SAHİP --- 2 VE 3 KATLI BLOKLAR --- 2+1 , 3+1 VE 4+1 DAİRE SEÇENEKLERİ HER DAİREYE AİT ÖZEL GARAJ --- ÇOCUK OYUN ALANLARI --- AÇIK YÜZME HAVUZU --- BASKETBOL VE VOLEYBOL SAHALARI --- YÜRÜYÜŞ YOLLARI --- DİNLENME ALANLARI -- MARKET --- 7/24 GÜVENLİK

OVA 2 YETKİLİ SATIŞ OFİSİ : SÖZER EMLAK

Ayla Coşkun Ceren

HAMUR YOĞURMAK

Biz kadınlar severiz hamur yoğurmayı. Unun beyazlığı cezbeder bizi. Üç beyazdan uzak durun uyarıları hele de ekmek söz konusu ise zordur. Ekmekçi toplumuz makarna ile ekmek yemişliğimiz vardır. Kurtuluş Savaşı yıllarında askerlerimizin süpürge tohumu yediği gerçeği ekmeği daha da kutsal yapar bizim gözümüzde. Ekmek kutsalmızdır.

Tarladan sofraya geliş hikâyesi uzundur buğdayın. Bir de o hikâyeyi bire bir yaşayanlar vardır. Toprak kokar elleri çiftçinin, yüzünde toprağın çizgileri vardır ince ince. Toprağı bellemek, tohumu ekmek, yağmur için, kar için bol bol dua etmek. Bir bekleyiş başlar sonra. Yağmur yağar tarlalara usul usul sessiz, kar yağar bembeyaz bir örtü olur toprak. Yaz mevsimi ile başaklar boy verir, sıcaklarla beraber sarıya döner rengi. Altın sarısıdır artık tarlalar.

Harman kaldırmak deyince hep bir manzara gelir göz önüne. Ellerin tırpanlarla buğday hasat eden insanlar. Güneşten yanmış kavruk tenleri toz toprak içinde elbiseleri ile emek verirler hayat verirler insanlara. Ekmek hayat demektir. Çalışırlar, didinirler, kendileri de ekmek davası peşindedirler. Öyle kolay dolmaz çuvallara buğdaylar. Anadolu insanının emeği, alın teri, sevdası, acıları, hayatın kendisi de girer o çuvallara.

Eski harman zamanlarında acı tatlı olaylar yaşanmış. Bazen ayrılıklar bazen hastalıklar olurmuş, ölüm yakalamış insanı hasat zamanı. Hayat devam eder, yeni doğumlarla gözlerini tarla başlarında dünyaya açarmış insanoğlu. Büyük sevdalar yazılmış alinyazılarına insanların. Aşklar yaşanmış harman yerlerinde. Türküler de söylenirmiş içten, duygulu yanık.

Harmana serdiler sarı samanı
Hiç bitmiyor Emirdağ'ının dumanı
Gel otur yanıma canım sevdiğim
Ayrılık mı olur harman zamanı

Çeşmenin başından işmar edersin
Seni sevdiğime pişman edersin
Ne dedim ki anan ile babana
Beni Çatalı'ya düşman edersin

Emirdağ ile Çatalı'nın arası
Çekilmiyor ayrılığın yarası
Ne dedim ki kömür gözüm ben sana
Yine geldi ayrılığın sırası.

Hamurumu yoğurdum bu türküyü söylerken. Biraz sonra çörek yapacağım. Sıcak sımıcak olacak. Mis gibi ekmek kokusu saracak evimi. Kokusu bütün apartmanı ayağa kaldıracak. Komşulara da vereceğim elbette. Biliyorum şimdi buğdayları tırpanla değil biçerdöverlerle topluyorlar. O altın sarısı buğday tanelerini makineler sapından çöpünden ayırıyor. Çuvallara doldurulup un fabrikalarının yolunu tutuyorlar. Teknoloji güzel elbette. Modern çağın gerekleri yapılıyor. İnsanımız daha az yoruluyor, verim daha çok alınıyor. Ama artık türküler yakılmıyor, aşklar yaşanmıyor, harman yerleri tatsız tuzsuz. Ekmekler de öyle galiba.

Ya da bizim toplum olarak tadımız tuzumuz kalmadı.

YENİ ŞUBEMİZ

Köprübaşı Cad.No:86\B-D-F

Özdiller

KURUYEMİŞ - GIDA

**BAKLİYAT - BAKKALİYE - KURUYEMİŞ
ŞEKERLEME - BAHARAT**

Rifat ÖZDİL
0 532 618 17 46

Enver ÖZDİL
0 532 334 88 57

0 222 233 12 13

Köprübaşı Cad. No: 86\B ESKİŞEHİR

Ken : Kin
Görüm : Görümce
Mıkara : Baca
Zenzele: Deprem
Veren : Viran
Merem : Verem

ilenme/ Ağıt içinde

(Emirdağ Davulga Nahiyesi konuşma diliyle)

Neriyegeldiyin anamın gızı
Demek bundan keyli yoksun evinde
Mezerlik dediğin bayırın düzü
Çocuklar gapıdan baksın evinde

Bu nası yas evi
Oyun oynanan
Yeri genişledi
Dönsün gaynanan
Şu gocan değel mi
Duz gibi yanan
Çıldırırsın
Başına sıksın evinde

O gayınbabayın vadesi gelsin
Başacan yemesin
Allah'dan bulsun
Acıdan ölmesin
Arından ölsün
Urganı boynuna taksın evinde

O değel mi sene eziyet eden
İşi gücü yıkan
Çeşmiye geden
İki çift laf etsen üç gün ken güden
Görümünü çayan soksun evinde

Gaynıyın böyüğü aklını şaşsın
Ortancıl olanı derde bulaşsın
Güçcüğü bi gaynar gazana düşsün
Yandım anam yandım çeksın evinde

Eltin ölesiye dizine vursun
Ettiğin eyilik gözüne dursun
Gara çıban çıksın
Garnını yarsın
Hasdalık belini büksün evinde

Dam başı delinsin
Her yanı aksın
Allah hepsine tepeden baksın
Külünü küllüğe şıbaklı döksün
Zobanı sirkeli yaksın evinde

Hayrını görmesin yerine gelen
Garnınadaş dolsun
Goynuna yılan
Köy göçüren olsun
Süpürüp silen
Ocağına incir diksin evinde
Şimşek parıldasın
Yıldırım atsin
Mıkariya gadar kürtün gapatsın

Fırtına her şeyi önüne gatsın
Temeli dibinden söksün evinde
Tepesine gülle düşsün demirden
Heç farkı galmasın cıvık hamırdan
Sallasın
Ayırsın daşı çamırdan
Zenzele direğe yıksın evinde

Ayağam gırılsın geçmem önünden
Çocuklar olmasa kendi ganından
Su vursun duvarın iki yanından
Sel götürsün
Yangın çıksın evinde

Kötü sölüyenin dili çürüsün
Sebeplannarineli gurusun
İki yetimini Allah gorusun
Kiriş gopsun
Çatı çöksün evinde

Ören olsun külün daşın ne deyim
Veren olsun yazın gışın ne deyim
Merem olsun öz gardaşın ne deyim
Bayguş ötsün
Tilki seksin evinde

Erdal ERCİN

1969 Emirağ-Davulga Nahiyesi doğumlu olan şairimiz, ilk ve orta okulu Davulga'da, liseyi Eskişehir'de okudu. 1987 yılında Hava Teknik Okullar Komutanlığından Maliye astsubayı olarak mezun oldu.

1993 te Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesini bitirerek, 1995'te subaylığa nasedildi.

2003'te Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Fakültesi İnsan kaynakları programında yüksek lisansını tamamladı.

Yüreğimin Sesi, Eski Hikaye ve Gene Leylâ isimli şiir kitapları olup, çeşitli gazete ve dergilerde de şiirleri yayınlanmış ve şiirleriyle pek çok ödül kazanmıştır.

ÇAĞRI MERKEZİ
0850 224 7 444

Turizm & Seyahat Acentesi

TAKSİTLİ TATİL KAMPANYALARI

UÇAK BİLETLERİ

TREN BİLETLERİ

GEMİ TURLARI & MAVİ YOLCULUK

YURTIÇI & YURTDIŞI TURLAR

KÜLTÜR TURLARI

Erken rezervasyonda
%50 'ye
varan
indirim
+ 9 taksit fırsatı

www.altestour.com.tr
Bir tık yeter..

MERKEZ : İsmet İnönü Cd. Sarar İş Mrk. No:1/C Tepebaşı / ESKİŞEHİR

ŞUBE : Darmstad Cd. Teksin Apt. No:27/B Osmangazi / BURSA

ŞUBE : Eskibağlar Mh. Tüt Sk. Binarsa İş Mrk. (Espark Karşısı) No:1 D:7 / ESKİŞEHİR

TEL: 0222 220 26 66 (pbx)

TEL: 0224 251 11 36 (pbx)

TEL: 0222 321 10 54 (pbx)

FAX: 0222 234 59 49

FAX: 0224 251 11 37

FAX: 0222 321 10 56

*“Yaşam başladı, hemen teslim
Son daireler”*

Küpeliler

0222 217 17 17
Anemon Otel Yanı - Eskişehir

FAZLAMIZ VAR

Sibel Erenoğlu

Üç hanım Hamamyolu'ndan, Hacı Havva Camii'ne doğru yürüyoruz. Üçümüz de Emirdağlıyız...

Yürüyüşe çıkmadan önce, yeni tanıştığım hemşerim hanımlarla ofisimde bir çay içimi süresince anlattık, dertleştik, güldüştük.

Okula gönderilmemiş, erken evlendirilmiştiler...

Biri yurt dışına gitmiş evlenince. Başında bir deli goca! Ekonomik şiddet görmüş yıllarca... Bir maaşı olmamış mesela. Çocukların kazançları ve kendilerini kurtarmaları ile rahatlamış biraz ama kocası ne ev kirası düşünmüş, ne harçlık! Genç yaşta hastalıklarla tanışmış. Aylardır Türkiye'de olan kocasına boşanma davası açmak için gelmiş. Nasıl olduysa Türkiye'den emekli olması için para yatırmaya karar vermiş kocası. Türkiye'den emekli maaşını almasına az bir zaman kaldı. Hep beraber "buruk" bir mutlulukla yemeğe davetliyiz!

Diğerinin kocası rahmetli olmuş. Olmuş ya geride kalanın işi çok zor! Sağlığında vaktini iş saatleri dışında içki sofralarında geçirmiş arkadaşlarıyla. Hanımını hiçbir yere göndermemiş, kıskanmış! Arabayla götürüp arabayla getirirmiş. Bu yüzden iş başa düşünce yol iz bilmeden şehir sokaklarında kaybolmaktan çok korkmuş. Böyle bir miras kalmış ona. Yolları çözemez ve çok bocalarmış!

Kadının Sesi Gazetesi yayımladığımı öğrenince bizi de yaz dediler. Kadınların çok derdi var! Bir anekdot anlattılar eksik etek deyimi üzerine; ninesi torununa eksik etek deyip duruyor, girişeceği her işten alıkoyuyormuş. Torunu bir gün illallah etmiş. Demiş ki neyim eksik, fazlam var fazlam!

Gelelim Hamamyolu'ndaki yürüyüşümüze...

Hemşerim hanımlarla Hamamyolu'ndan, Hacı Hava Camii'ne gidinceye kadar, kocası vefat eden hemşerimin erkeklerin önünü kesmeyim diyerek, erkekler geçerken başını hafif öne eğip biraz geri durarak yol verip bekleyişi beni çok etkiledi.

Bir yandan Emirdağ'da geçen yıllarımdan çok net hatırladığım bir tutumdur bu! Bir zaman, Emirdağ sokaklarından yürürken rahmetli anneannem de uyarıyordu beni. "İşe giden erkeklerin önünden geçilmez." demişti! O mahalde ben de uymuştum bu kurala.

O durunca biz de durduk tabii! Anca beraber kanca beraber. Belki gözünü sevdiğim Emirdağ'da olsak neden durduğumuz anlaşılırdı. Ancak Eskişehir'de, Hamamyolu'ndaydık ve öğle saatlerinde öğle molasına çıkmış pek çok kadın ve erkek işlerine dönüyor olabilirlerdi!

Dedim ki, artık erkekler hanımlara öncelik veriyor, yol açıyor. Önünden geçmediğiniz bu kişiler anlamaz sizi! "Bilmem ki biz böyle gördük böyle alıştık" dedi! Topluma faydası için yazdığım "Şiddete karşı haklarımız" adlı kitabımdan bahsettim hemşerilerime. Fiziksel, duygusal, ekonomik, dijital şiddet biçimlerinin tümünün; güç göstermek, kontrol etmek, cezalandırmak ya da öfke boşaltmak şeklinde bütün dünyada en yaygın insan hakkı ihlalleri arasında yer aldığını söyledim.

Kuşaktan kuşağa aktarılan, her zaman sadece şiddetin kendisinin değil, esas aktarılanın şiddeti çevreleyen duygusal atmosfer olduğunu anlattım.

Tahmin edilenin aksine, şiddet uygulayanların büyük bir bölümü çocukluk dönemlerinde doğrudan şiddete maruz kalmamışlar. Aksine büyürken anne babaları arasındaki şiddete tanık olmuş kişilerdir diye anlattım bildiklerimi...

Hemşerilerimin yaşadıkları bu olaylar ise şiddetin konusuna ekonomik ve duygusal şiddet olarak giren olaylardı.

Duygu sömürsü, suçlu hissettirme, kıskançlık, utandırma, küsmek, surat asmak, alay etmek sıklıkla duygusal şiddetin kullandığı araçlardı.

Maddi güç ve üstünlük kurarak kadını kontrol etmek ve denetlemek, para için yalvarmak, maddi ihtiyaçları kadını denetlemek için keyfi ve tutarsız bir şekilde karşılama, kadının maddi gelirini sömürmeyi kullanıyorsa ekonomik şiddeti içeriyordu.

Neyse ki bu gün Emirdağlılar olarak kız erkek ayırt etmeden çocuklarımız okutuluyor. 16 yaşına gelmeden evlendirilen kızlar (çocuk gelinler!) yok artık Emirdağ'da...

Fakat yine de korkarım ki geçmişte ana – babaları arasında yaşanan şiddeti çevreleyen duygusal atmosferi yaşamış pek çok insan var aramızda!

Peki böylesine uzun vadede yolculuk yapan nesilden nesile taşınan şiddeti engellemenin yolu yok mu?

Tabii ki var. Doğru iletişim ve kendini doğru ifade edebilme.

Şimdilik buraya kadar... Bundan sonraki yazılarımda yine kısmen yaşamdan örnekleri ile çok sevdiğimiz Emirdağ'ımızın töreleri, örfü, adeti üzerine, kadın yaşamı üzerine ve sanırım en çok da doğru ve etkili iletişim, kendini ifade ve kendi yaşamımız üzerine bir taş daha koyabilmek üzerine yazmaya devam edeceğim...

Sevgiyle kalın.

KARATAŞLAR

T I R P A Z A R I

Geçmişten bugünüme Tır & Kamyon alış ve satışı ile hizmetinizdeyiz...

Akın KARATAŞ
0532 696 71 57

Atila KARATAŞ
0535 662 02 93

Murat Can KARATAŞ
0534 372 23 99

www.karataslartirpazari.sahibinden.com

Eskişehir İl Özel İdare binası yanı, Tır - Kamyon Galericiiler sitesi ESKİŞEHİR

Çocukluğum Emirdağ

Esra **KESKİN ÇELİK**
Kimya Mühendisi

Bir insan, çocukluğunu "çocuk" gibi geçirdiyse; 1-0 önde başlıyor hayata. En yakın şahidimiz daima kendimiziz.

İşte bu yüzden bu kadar emin söylüyorum bunu. Şaban Dede'nin evini üst sınır alıp Emirdağ İlçe Halk Kütüphanesi'ni de alt sınır olarak belirleyip çizmiştik oyun alanımızı. Okuldan dönüp de ödevlerin bitmesi ile başlayan ve akşam ezanı okunana kadar devam eden, yine de doyamadığımız oyun zamanlarımız oldu. Birbirine yaşça yakın çocukların kurduğu bir oyun grubumuz vardı. Ne şanslıydık kibirimizin diğerinden ne eksigi ne fazlası vardı. Bu yüzden kıskanmadan, fesatlık yapmadan büyüyebildik. Bisiklete binilecekse peş peşe giderdik, karnımız acıktıysa ve annemiz, babaannemiz salçalı ekmek yapıyorsa; "Duygu da dışarıda ona da yap" derdik. Evcilik oynarken ben kilimi götürüyorsam diğeri bebeklerini getirirdi. Aynı anda kütüphaneye gider kitap okurduk ve aynı anda üzülp sevinirdik. Ben sık sık evin anahtarını kaybeder ağlardım. Seferber olup bulurduk, üvey annesinden dayak yedikten sonra gözleri yaşlı yanımıza gelen arkadaşımızın evini taşlardık kadına ceza olsun diye, sokağı kirleten lokantacı ağabeylere beraber küfredip kaçırdık, sokağa tükürene boyumuza bakmadan çıkıştık...

Ne zaman maç yapsak kızları kaleci yapardı ağabeylerimiz. Nevruz Teyze, bahçesine kaçan her topu kucağına alıp gidip istememizi bekler, sonra da kızardı bizlere. Bu ritüel hiç bozulmadı. İnsanlardan korkmazdık. Çünkü herkes iyi insandı. Kimin çocuğu olduğunu bilir; yanlış yapmana izin vermezdi. Azarlasa bile, sadece uyarı mahiyetindeydi, içinden gelerek yapmazdı. Salı günleri pazar kurulurdu mesela. Babamın elinden tutar sebze-meyve almaya giderdim. Düğünler olurdu, buz gibi hoşaftan içip etli pilav gelsin diye beklerdim. Buna tezat bamyanın içindeki etleri yememek için

seçerdim. Belediye parkında gazoz içipbuz gibi demirleri olan salıncak için sıra beklerdim. Hayatın gereği olarak eğitim için ayrıldım Emirdağ'dan. Önce çok korktum. Tanıdık bir insan aradı gözlerim, bulamadım. Bir kere, dolmuşa binmek gerekiyordu bir yerden bir yere gidebilmek için. Sonra canım pazar kahvaltısında pide istese bulamıyordum. Doktor amcalar iğne yapınca acısı geçsin diye şekerli sakız vermiyordu mesela. Bisiklete binmek istesem bisiklet yolu ile kısıtlanıyordum, tüm sokaklar bizim değildi yani. Pazara gitmenin heyecanı kalmamıştı, çünkü her şey marketlerde her an vardı. Ama alışılıyordu insan. İlk başlarda zor gelen ayrılığı alt etmek kolay oldu. Çünkü Emirdağ bizimdi. İstedığımız an gidebileceğimiz bir yerdi. Artık avlusunda oynayamadığım evin önüne geçip onu izlememde bir sıkıntı yoktu mesela. Uzun olmayan ama Uzunçarşı'da hala tanıdığım esnaf amcalar vardı. Salı günleri hala pazar kuruluyordu. Çaydere'den kurbağa toplayamıyorduk gerçi, suyu çekilmişti ama hala çocukluğumuzun şımarık çiğlıkları yankılanıyordu. Pastacı Mehmet Amca hala üzümlü kek satıyordu. Okucu Dudu Teyze ölmüştü mesela ama ben her gittiğimde evinin köşesinde görüyorum onu. At arabaları (tekaraba) hala var aslında, motoru ve kırıle cirit atan otomobillerimize inat.

Yirmi yedi yaşında, kariyerinin peşinde ve kurduğu ailesinin tatlı telaşında bir insan olarak, ne zaman gözlerimi kapatsam bundan yirmi yıl öncesini görüp koklayabiliyorum hala. Çamurdan pasta yapmayı bilen, sokaktaki çerçöp ile oyun kurmayı beceren, arkadaşlarını koruyup kollayan ve benimseyen, paylaşmanın erdem değil gereklilik olduğunu o yaşlarda içselleştiren birisi olarak sonsuz bir mutluluk duyuyorum. Kimi zaman imkânlar kısıtlı mıydı diye düşündüğüm olmuştu Emirdağ için. Ama bize kattıklarına bakınca, bugünkü insan halimize nasıl harç olduğunu anlayınca doğru yerde hayata başladığımız inanıyorum. Emirdağ'ı çok seviyorum...

SOSYALLEŞEREK YALNIZLAŞMAK

Bundan 15-20 yıl öncesine kadar herkesin evinde bilgisayarın olmadığı ve internetin yaygınlaşmadığı günlerde çocukluğumuzu yaşamıştık. Köyümüzde pazar geceleri toplanıp televizyonda dizi izlemek, çayıda hengilemek, gıcır oynamak, top peşinde koşturmak, arkadaşlarla meyve ağaçlarına dalmak bizler için en büyük eğlencelerdi. Zaman geçtikçe büyüdük ve büyürken de teknolojinin hızlı gelişimine şahit olduk. Teknoloji geliştikçe her evde bilgisayar ve internet yerini almaya başladı. Günümüzde masaüstü bilgisayar, dizüstü bilgisayar ve her sene yenilenen akıllı telefonlar ile bir yönden hayatımızı kolaylaştırıyoruz bir yandan da sanal âemde yerimizi sağlamlaştırıyoruz. Son birkaç yıl içerisinde sosyal medyanın yaygınlaşması sosyal medya gençliği adını verdiğimiz bir nesli ortaya çıkardı. Bizler genç-orta kuşak olduğumuz için hem kendi dönemimizi hem de ortaya çıkan sosyal medya gençliği dönemini yakından izleme fırsatı elde ediyoruz. Sosyal medyada büyük arkadaş kitlesine sahip olan bir genç evine gelen akrabasına hoş geldin, merhaba demek için odasından yani sosyal ortamından çıkamıyor. Sanal âlemde sosyalleşen genç gerçek âlemde asosyal bireye dönüşüyor. Eskiden cafelerde/ kahvelerde gerçekleşen arkadaş buluşmalarının, sohbetlerin yerini whatsapp, facebook grup konuşmaları aldı. Yüzyüze görüşmek zaman kaybı olarak düşünülürken saatlerce sosyal medyada kaybedilen zaman sosyal körlüğe neden oldu. Eski yıllarda akrabanın, eş-dostun önemli bir gününde evlerine ziyaretlerine gitmek, onların yanında bulunmak bir görev olarak kabul edilirken bugün sadece sanal âlemde ziyaretlerin, temennilerin, kutlamaların yapılması ne kadarda düşündürücü.

Sosyal medyanın gelişmesi ile beraber artık özel kavramı da ortadan kalkmaya başladı. Her gittiğimiz mekândan bir paylaşım yapmak şart

oldu. Yediğimiz yemeği, izlediğimiz programı, özel bir günümüzü tabiri caizse bize özel olan herşeyi sanal âleme taşıdık ve adına da sosyalleşme dedik. Sosyal medyada hesabı olmayan arkadaşlarımızı, sevdiklerimizi sosyallikten uzak olarak adlandırdık. Aslında son yıllarda sosyal medya ile ilgili yapılan araştırmalarda bu paylaşım çılgınlığının sosyalleşmeye değil yalnızlaşmaya sebep olduğunu vurgulanıyor. Özellikle teknoloji çağında yetişen çocuklarımızı sosyal medyaya hapsedmek, onların kişisel gelişimlerini olumsuz yönde etkileyecek ve sadece sanal âlemi sosyallik olarak kabul edeceklerdir. Bu durumda gerçek ve sanal âlemin içinde kimliğini arayan bir çocuk haline gelecek ve sosyal medyada yaşadığı sanal hayat onu iyice yalnızlaştıracaktır. Sosyal hayatını sosyal ağlara bağlamış bir genç saatlerini ayırdığı bu mecradan kopunca ve hayatın gerçekleri ile yüzleşince yalnızlaştığının farkına daha iyi varacak ve yalnızlık duygusu gitgide derinleşecektir. Bu durumda ülkemizin gelecek nesillerini tehdit eden büyük bir unsur haline dönüşecektir. Bu nedenle mutlaka ve mutlaka hem aileleri hem de çocukları sosyal medya ve internet bağımlılığı konusunda bilinçlendirmek için çalışmalar yürütülmeli ve yaygın hale getirilmelidir. Yoksa kaybedilen bir nesil ile karşı karşıya kalabiliriz.

Ziya Eksi

EMİRDAĞ'DA 20 KUL

Sizlere Emirdağ ile iki okuldan bahsedeceğim. Emirdağ ile bütünleşmiş iki okul. Biri Emirdağ Lisesi, diğeri İnkılâp İlkokulu... Neden mi? Çünkü onların bugünkü durumu içimi acıtıyor da ondan. Emirdağ Lisesi, çoğumuzun okumakla, görev yapmakla gurur duyduğu bir eğitim yuvası. Garibim koskoca binaların arasında bir gecekondu gibi küçülmüş de küçülmüş. Adı bile değişmiş, yazık! İşte her görüşümde, okuduğum, öğretmenlik yaptığım bu okulun hâli içimi acıtıyor. Pek çok ilde, ilçede köklü okulların adı değişmezken ne oldu da **Emirdağ Lisesi tarih oldu?**

Bunu bilmem ama bildiğim bir şey var. Hiç olmazsa Emirdağ ile bütünleşen bu okulun adını yaşatmak... Ne yapılabilir? Mesela pek çok okulun geleneksel hâle getirdiği mezunlarıyla, öğretmenleriyle buluştuğu "pilav günü". Biz de böyle bir etkinlik düzenleyebiliriz ve geleneksel hâle getirebiliriz. Bu işi organize edebilecek yetenekli arkadaşlarımızın olduğuna inanıyorum. Şöyle ki: "77 Emirdağ Lisesi Mezunları" böyle bir gelenek oluşturmuşlar. Her yıl bir mekânda buluşup özlem gideriyorlar. Onları kutluyorum.

Biz de bu işi yaygınlaştırabiliriz.

Hiç olmazsa eski yeni kuşak öğretmen öğrenci senede bir kez bir araya gelebiliriz. Kuşaklar arası bir bağ kurabiliriz.

Sizce güzel olmaz mı?

İnkılâp ilkokulu ise hemen hemen Emirdağ'ın en eski binasıdır. Ne zaman, niçin yapıldığı konusunda kesin bir bilgi yoktur. Ama çoğumuzun geçmişinde önemli bir yeri vardır.

Altmışlı yıllarda ben de bu okulda okudum. Bahçesinde Osmanlıca, Rumca yazılı taşlar vardı. Biz de onları top oynarken kale taşı yapardık. Çocukluk işte...

Yanındaki binayı hatırlayanlar var ise onlar bu binanın ekleriydi ve aynı tarihi yapının özelliklerini taşıyordu. Şimdi yıkılıp birer dükkân olmuşlar. O tarihi özelliklerinden hiç mi hiç eser kalmamış.

Demem o ki dünyanın her yerinde tarihî eserler, özenle korunurken Emirdağ'da bir tarih göz göre göre yok oluyor.

İnkılâp ilkokulu, pek çok Emirdağlının hatıralarında yer alan tarihî bir bina. Onun için her önüne gelenin kafasına göre boya badana yaparak ayakta tutacağı bir bina değildir. Orada görev yapan yöneticileri suçlamak gibi bir niyetim yok, olmaz, olamaz da. Bu

iş, profesyonellik isteyen bir iştir.

Göç, göç yolları, topakevler, yayla kültürü, oyunlar nasıl kültürel bir yaşamam biçimiye tarihî binalar da öyledir.

Bence tarihi kaymakamlık kadar eski olan İnkılâp İlkokulu da Emirdağ kültürünün bir parçasıdır. Bu bina, kaderine bırakılmamalı, aslına uygun şekilde restore edilmelidir.

Bugün dünyanın her yerinde bu tür yerler, aslına uygun şekilde restore edilip yaşatılıyor, turizme açılıyor; Eskişehir'deki Odunpazarı evleri gibi...

Gönlümden öyle geçiyor ki bura bir müze olsun... Emirdağ müzesi... Bizi anlatan ne varsa orada sergilensin.

Yapılabilirse ne mutlu...

Necati Sezer

İNSANIN ÜRETME VE YARATMA GÜCÜ

İnsan, geçmişteki birikimleriyle ve gelecekteki hayalleri ile üretme ve yaratma gücünü kullanarak sanatını ortaya çıkarır. İnsanın dünyaya bağlı kalması da bugünün bir başarısıdır.

Sanat, durağanlığa tepkiden başka bir şey olamaz. İlkel toplumlarda büyücüler, falcılar olarak tanınan sanatçılarda gerçekte düşünce ufkunuaçabilenler olmuşlardır.

İnsanın bunalımlarına çözüm bulma büyücülerin yaptığı sezgiden başka bir şey değildir. Bu nedenle sanatçı toplumun hep öncü rolünü oynar. Bu öncülüğünü üretme yaratma gücüyle ortaya koyar.

Gerçekleri yaşayan Sait Faik "Haritada Bir Nokta" adlı öyküsünde bir haksızlığın tanığıdır. Umudunu yitirirken tekrar umutlanan Sait Faik, yazmaktan vazgeçmiş, ancak yeniden büyük bir istekle yazmaya başlamıştır.

Ünlü ressam Van Gogh; "Buğday Tarlası ve Kargalar" adlı resimiyle "Sarı" buğdayı, "kara" kargaları simgeler. Bu resimde ressamın bunalımları ve gerilimleri anlaşılır.

Resimdeki amaç buğday da karga da değildir. Amaç ressamın iç çelişkilerini fırçasıyla dışa yansıtmasıdır. Sanatçının bunalımdan kurtulma çabasıdır.

Aslında sanatın yarattığı, ürettiği bu bir sığınma duygusudur. Toplumsal yaşamı düşünen sanatçı duygularına ortak arar. Bir bakıma sanatıyla toplum adına yaşar. Daha doğrusu sanatçı toplumun ne ilgilendirebileceğini bilen ve sezendir. Sanatçının sorumluluğuda budur.

Türk edebiyatının bilge şairi Fazıl Hüsnü Dağlarca, "Yeni bir dize bulacağımı bilsem Ankara'dan Adapazarı'na yürüyerek giderim" demiyor mu?

Sanatçı ortaya koyduğu güzelliklerin daha ötesini düşler, sanatçı için durmak yoktur. Sanatçının tüm ürettikleri kişiliği ile ilgilidir. Sanatçının kişiliğini eserinden soyutlamak mümkün olmaz.

Dünyanın büyük yazarlarından Dostoyevski'yi romanlarındaki kahramanlarından ayırmamız imkansızdır. Doğal olarak her sanatçıda üretme ve yaratma gücünün izlerini rahatlıkla görebiliriz.

Bethoven "Alkışlayınız dostlar, güldürü bitti" diyor. En önemlisi de sanatçının ürettiğine, yarattığına inanmasıdır. Sanat da insanın bilinçlenmesidir. Bütün bunlar sanatçıyı zamanüstü ve hiç kimsenin yapamadığı işi yapan

insan yapar.

Sanatçıdan ve sanattan yola çıkarak Emirdağ ve Eskişehir kültürüne, sanatına katkı sağlama sorumluluğunun bilinciyle geçmişten bugüne bireysel ve gruplaşarak neler yapabildim, neleri yapmaya çalışıyoruz acaba?

Öğretmenliğimin ilk yıllarında "Çığır" gazetesini bir grup öğretmen ve öğrencilerimle çıkarmaya başladım. "Cumhuriyet Işığı dergisi" Eskişehir Milli Eğitim Müdürlüğü adına kitap, dergi, gazete derken, az sayıdaki dostlarımızla uzun süre çıkardığımız "Emirdağ" kültür sanat dergisi...

Bilimsel ve sanat içerikli eserler...

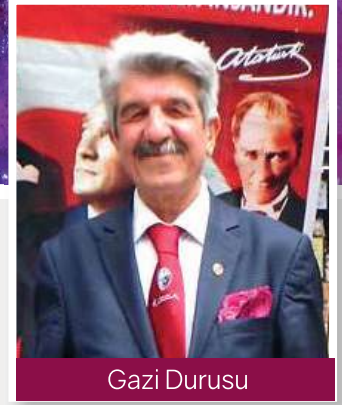
26 Ağustos 2014'de Eskişehir Kültür Sanat Derneği'ni kurma Odunpazarı Kent Konseyi Kültür Sanat Çalışma Grubu'yla sanatçı dostları bir araya getirebilme becerisi... Eshaber aylık kültür sanat gazetesi, şairlerin, yazarların kitaplarını yayıma hazırlama...

Bütün bunları yaparken tek düşüncemin Emirdağ kültürümüzü Eskişehir'de yaşatma sevdası Eskişehir'imizin de kültürüne, sanatına "Eskişehir'in renkleriyle, ESKÜDER'de el ele" düşüncesiyle katkı sağlayabilme düşüncesi.

Bütün bunlar yeter mi dersiniz, kocaman hayır diyebilme cesaretiyle daha çok iş, daha çok sanat, daha çok sanatçıya, insanımıza dokunabilme çabasıyla bir ömür böyle geçecek gibi gözüküyor.

Çünkü gemileri yaktık, dümen de pusula da elimizde. Geri dönüş yok. ESKÜDER'li olmanın aşkı ve heyecanıyla, "Başöğretmenimiz Atatürk'ün söylediği üzere "Daima, ileriye, doğruya, güzele..."

Sanatın gücüyle ülkemizin üzerindeki kara bulutların bir an önce dağılması dileği ve özlemiyle hoşça ve dostça kalın.

Gazi Durusu

İbrahim DİNÇ
Uçak teknisyeni

AFYONKARAHİSAR/EMİRDAĞ/TÜRKMEN AKÖREN KÖY'ÜNDEN İNSAN MANZARALARI

Dergimizin önceki sayısında da belirttiğim gibi; Amacımı ve Averen'in yöremizde tanındığı şeklini yazmıştım. Benim yazmak istediğim de köyümüzün adeta orta oyunu niteliği taşıyan hikâyelerini gelecek kuşaklara aktarmak ve unutulmamasını sağlamaktır.

Bizim köyün çevresinde Averenliler çok küfür eder diye anlatılır. Genellikle nadiren de olsa, kavga ve sinirlenme gibi durumlar haricinde küfür cümleyi tamlama veya vurgu amaçlıdır. Kesinlikle kötü niyetli değildirler. Bu anlatacağım hikâyeye birkaç yıl önce benimde şahit olduğum ortamda geçmiştir. Akşam köyde yaşayanların bildiği gibi yemekten sonra kahveye gidilir. Herkes kendi kafasının barıştığı insanlarla oturup çay veya meşrubat içerler. Muhabbet edilir. Yine böyle bir yaz akşamı yıllık izindeyim. Köyde, kahvede oturuyoruz. Çopurların Hamza Çalışkan (köyde lakabı hamık) anlatıyor. Bu gün kabağasta yonca biçtim. Yağmur yağmadan balya yapabilsem çok iyi olacak dedi. Sonrada unutmuş olduğu bir olayı "ha sahi bu gün yonca biçerken makineyle oldukça büyük bir yılan kestim, parçalandı ve hemen öldü ama yinede acıdım hayvana" dedi.

Doğan-(Çetinin Topal ile Esme'nin oğlu): Zararlı havyan iyi olmuş dedi.

Doğan'ın söylediklerini orada bulunanlardan bazıları evet iyi olmuş diye onayladılar.

Merhum Ali ihsan-(Merhum Akkuş'un oğlu) : Neden öyle söylüyorsunuz? Dedi. Neden zararlıymış? Siz hiç yalan söyleyen, hırsızlık yapan, komşusunun malına göz diken, küçücük çocuğa tecavüz eden, banka soyan, rüşvet alan ve yolsuzluk yapan daha aklıma şu anda gelmeyen kötülükleri yapan yılan gördünüz mü? Deyince hiç birimiz bir şey söyleyemedik. Kabri cennet olsun Ali ihsan'ın söyledikleri doğrudu, güldük.

Bu yazımda bizim köyün hazırcevaplığı ile ünlü ve zeki bir değerimizi anlatacağım. Çevre köylerdeki orta yaşın üzerindekiilerin çok iyi tanıdığı, Merhum Mustafa Çekiç (Alamet) Mekânı cennet olsun.

Alamet, saf ve sakın görünümünün aksine cin gibi bir zekâyâ sahiptir. Her işini kurnazlıkla birazda deliliğe vurarak çözerdi. Bizim bilmediğimiz çok fazla hayat hikâyesi vardır. Fakat bildiğimiz kadarını bile yazacak olsam sayfalar yetmez. Birkaç tanesini bu yazıda sizlerle paylaşacağım.

Alamet'in oğlu Hamza hasta olmuş. Beklemişler geçer diye ama çocuğun durumu gittikçe kötüye gidiyor. Bakmış olacak gibi değil mecburen Emirdağ'a doktora götürüyor. O zaman Emirdağ'da Doktor Cevat Güler vardır. Doktor, çocuğu muayene eder ve yazdığı reçeteyi Alamet'e verir. Borcunuz 5 lira der. Alamet elini cebine atar 5 lira çıkarır ve doktora verir. Doktor bu ilaçları zaman kaybetmeden alıp çocuğa vereceksiniz der. Reçeteyi alan Alamet doğru eczaneye gider ilaçları ister. Eczacı ilaçları hazırlar ve borcunuz 5 lira der. Alamet düşünceli bir şekilde ceplerini karıştır. Başka parası yoktur. Eczacıya bu ilaçları bir kenara ayır ben geliyorum deyip reçeteyi de alarak hızlı hızlı doktorun muayenehanesine gider. Doktor tam kapıdan çıkmak üzereyken karşılaşılır. Al kâğıdını ver paramı sen zaten ne yaptın ki çocuğa şöyle bakıp kâğıdı yazdın der. Doktor izah etmeye çalışır ama nafi, Alamet sürekli, al kâğıdını ver paramı diye tekrarlıyor. Derken oradan geçenler Alamet'i tanırlar ve sorarlar ne oldu diye. Doktor Cevat durumu anlatır. Derler hocam kafa biraz kırkıtır ver parasını kurtul derler. Doktor bakar başka çare yok Alamet'in 5 lirasını verip reçeteyi alır. Parayı alan Alamet hemen eczaneye koşar ve ilaçları alıp köye dönerler. İlaçları kullanan çocuk iyileşir.

Mustafa ÇEKİÇ
(Alamet)

Eşi Ümmühan

Oğlu Hamza

Fotoğraf tahmini olarak 1967 yılına ait.

BİLİYORUZ
En Tısisini
HAYAL EDİYORSUNUZ!

1200 KİŞİ KAPASİTELİ

BAHÇELİ

Batıkent Mh. Çağnur (7686) Sk.
No:2 Eskişehir
0 222 2204217

MESUT ACET'ten

BURCU BURCU

GÜL KOKAN ŞİİRLER DEĞERLENDİRMELERİ

Şair Minever Sezer'in "Gül Burcu" şiir kitabı okuyucuyla buluştu.

1959 yılında Eskiden Emirdağ'ın köyü olan, şimdilerde Sivrihisar'a bağlanan Sığircık Köyünde dünyaya geldi.

İlkokulu köyünde, ortaokulu, Emirdağ Kız Meslek Lisesinin orta bölümünde okudu. Eskişehir Kız Meslek Lisesinin Çocuk Gelişimi ve Eğitimi bölümünden mezun oldu.

Anadolu Üniversitesinde İşletme okudu.

Eskişehir Sümerbank Basma Fabrikası Kreşinde Ana Sınıfı Öğretmenliğinden emekli oldu.

Kitabın kapak tasarımı ve düzenlemesini yaptığım "Gül Burcu" şairimizin ilk kitabıdır.

Her yaşın duygusunu verebilmek adına, 1966 yılında çocukluğundan itibaren yazdığı şiirleri kitaba aldık.

Şair hemen hemen her konuda, mısra mısra, nakış nakış gül temasını işlemiş, burcu burcu kokan mis gibi, rengarenk ve ahenk dolu satırlarla, adeta kuraklaşan gönüllerimize gül bahçe-sinden rahmet getiriyor, bereket getiriyor.

Mevlana'nın dediği gibi; "Bu ne güzel ne koku böyle, bu ne güzel koku./ Gül bahçesinden yoksa gelen o mu?/ Gece mi bu gelen, misk mi bu, amber mi bu?/ Bu ne güzel koku böyle, bu ne güzel koku." mısralarındaki gibi Şair Minever Sezerde mis kokulu rayihalar saçıyor ortalığa.

Gül ile Bülbül hep aynı şiirlerde buluşmuştur . Şair de bu temayı en güzel ifadeleriyle kul-lanmış ve 23 yıldır geleneksel hale gelen Porsuk Şiir Akşamlarını anlatırken de; "İlgıt ılgıt esen yeller,/Gonca iken solan güller,/Sanırsın şakır bülbüller,/Porsuk şiir akşamları." demektedir.

"Dal dal öten bülbüllerin sesi güzeldir ama, gönül yaylasını saran insan sesi daha güzeldir.

Burcu burcu kokan güller güzeldir ama hiç biri gül yanaklar gibi domur domur açmaz.

Şu uçsuz bucaksız mavi güzeldir ama bir damla gözyaşının, yanan yüreklere verdiği ferahlığı vermez.

Şu pırıl pırıl gökyüzü güzeldir ama, hiç biri ayın ondördü gibi, ay ile bahsedip gün ile doğmaz."

Minever Sezer'in şiirlerinde de "önce insan" teması ve insanlığın evrensel değerleri hep ön planda. İlahi güzelliğin yanında aşkı da anlatmaktadır gül ile. Zaten aşkın da simgesi değimli-dir gül? Aşk da gülün simgesi. Sevginin

ve sevgilinin ta kendisini temsil eden gülün olmadığı bir şiir dünyası düşünölemeyeceği gibi, sanatın her dalında, pek çok farklı bağlamda ve yorumda da rastlanır güle.

Gül eski, çok eski bir çiçek, uygarlığın var olduğu zamanlardan beri insanların yaşamlarını süsleyen. Ama yaşlı değil, aksine hep yenilenen, gündemde olan, simgelerle bezenen bir çiçek... Binyıllardır pek çok kültürün insanı, kendini ifade etmek için, güle başvurmuş, ona tutunmuş, onu yorumlamış, güzelliğinin tadını çıkararak, dikenlerine de katlanarak.

Toprak ne demişti: "Ben bir gül ağacının altının toprağıyım. O koku benden değil güldendir. Üstümdeki gülün kokusu bana sindi. Onun için gül kokarım." Ya güller? Gülleri anlatacak kelime bulamıyorum. O üstün gururlu, minnet nedir bilmeyen; kendinden, güzelliğinden emin güller.. Güller ki; her yaprağı binbir anlam, binbir renk, ahenk dolu.

Şair Minever Sezer'in şiirlerine de gül kokusu sinmiş, gülün her yaprağı gibi şiirlerin her mısraı da binbir anlam, binbir renk ve ahenk dolu.

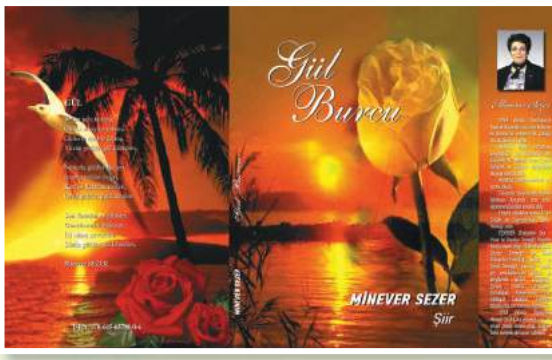
KİTAP İÇİN NE DEDİLER

MİNEVER SEZER VE ŞİİRİ

Muharrem Kubat / Şair

Şair, şiirlerini yazarken konu bulmakta hiç zorluk çekmemiş. Her türlü konuda şiir yazan şair, duygularını şiirleştirirken öyle dolambaçlı yollara kaçmamış. İçinden nasıl geliyorsa öyle yazmış. Yani bir başka deyişle başkalarını taklit etmemiş. Önemli olan da bu değil mi? Üslubu kendine özgü. Sıkıntısız bir anlatımı var. Sıkılmadan okuyacağınız ve hoşça vakit geçireceğiniz şiirler eserde yer almış.

Şair, konu bulmakta hiç zorluk çekmemiş tümceci biraz daha açmak istiyorum. Şöyle ki: "Gül Burcu" adındaki eseri şöyle bir karıştırırsanız orda Atatürk'ü göreceksiniz. Askere seslenişleri okuyacaksınız. Anne, baba ve yavrulara saygı ve sevgiyi içeren duygularla özdeşleşeceksiniz. Eserde yer alan "Kader" şiiriyle kaderinizi karşılaştıracaksınız. Vatan ve memleket sevgisini tadacaksınız. Görüldüğü gibi, her konuda sizi hayalinizin peşinde koşturacak şiirler var...

Şair Minever Sezer

“GÜL BURCU”NA ASILMIŞ BİR YÜREK

Ertuğrul Şakar / Şair

Minever Sezer; Eskişehir Şairler Yazarlar Derneğimizin kurucu üyelerinden olup, Yönetim Kurulumuzun değişmezlerindendir. Issız bir bozkır sessizliğinde, sakin, durgun ve mütevazı bir kişiliğe sahiptir. Her zaman bardağın dolu tarafını gören, olumlu yaklaşımları ve düşünceleri ile sözü dinlenir, yatıştırıcı ve toplumcu bir kişiliğe sahiptir.

Şiir toplantılarımızın hizmet edeni, ikram edeni, güler yüzü ve yedirip içirenidir. Eşi Hikmet bey ile ayrılmaz bir ikili olarak, bazen karşılıklı nazireli şiirler okumuşlar, bazen de birbirinden güzel şiirlerle duygularını ortaya dökmüşlerdir. Derneğimizde şiirin rengi, tadı, coşkusu olmuşlardır.

Şiiri yalındır. İçinden geldiği gibi yazar söyler. Çoğu zaman hece vezni şiirleri ile toplantılarımızı süsler. Bazen de serbest şiirlerle seslenir. Öğretmenlikle bezediği hayat ağacının tecrübelerini çevresindekilerle paylaşır, kıskançlık ve haset taşımayan bir yüreğe sahiptir. Gerçekten “Gül Burcu”na asılmış bir yürektir.

GÜL BURCU’NDA DİLLENEN ŞİİRLER

Ahmet Urfalı / Şair

**“Sen yanımda olunca bahar olur kışlarım,
Goncalarım açılır, gül olur gülüşlerim.”**

Değişikle Şair, gül imgesini kullanmadaki başarısını gösterir.

“Gül Burcu”nda şair, 1966 yılından beri yazdığı şiirleri bir tarih sırasıyla kitabına alırken şiirde nereden nereye geldiğini de bizlere göstermektedir. Münevver hanım; öğretmenlik mesleğinin mensubu olarak bayrak, vatan, millet, cumhuriyet konularındaki duyarlılığını estetik-bedii unsurlarla şiirleştirirken bir yandan da annelik duygularıyla oğul, öğrenci, anne gibi konuları öne çıkarmaktadır.

Minever hanımın tasavvufa da yakın bir duruşunun olduğunu şiirlerinden anlıyoruz. O, Yunus Emre’den çok etkilenmiş bir şair olarak tasavvufi konulara da çok temas eder. Yunus izleğinden yürüyerek hayatı yorumlamaya çalışır.

Minever hanımın “Gül Burcu”nda bulunan ilk şiirinden son şiirine kadar naif duyguların, içten söyleyişlerin yakından tanığı oluyoruz. Bu samimi ifadeler insanı bir anda tesiri altına alarak maverai hislerin girdabına sürüklüyor.

Şairin, şiir yolunda çalışkanlığını, araştırmacılığını yakından bilen birisi olarak yeni hamlelerle duyularını deyiş hâline getireceğine ve bunda da başarılı olacağına inanmaktayım.

EMİRDAĞ’A ÖZLEM

İlk gördüğüm şehir, ilk sevdiğim yer.
Emirdağ dediler mi biçemem değer.
Beni ayrı koydu ondan seneler.
Özlediğim diyar oldu Emirdağ.

İlk gurbetim, küçük dünyanın süsü.
Güzeldir insanı yalan gayrısı.
Kulağa hoş gelir ,güzel türküsü.
Özlediğim bir yar oldu Emirdağ.

Emirdağ bir hana benzer derlerdi.
Nidalar hoş,gençler güzel söylerdi.
Dalga dalga geceleri delerdi.
Özlediğim nefes oldu Emirdağ.

Adaçalı rüyalarımın tacı.
Ayrılık zor,özlem veriyor acı.
Candandır insanı oy kadın bacı.
Özlediğim bir ses oldu Emirdağ.

Tadı damağımdan gitmez lokurun.
Şehrin göbeğinde idi okulum.
Altın yıllarım,masum çocukluğum,
Özledikçe yasım oldu Emirdağ.

Onca gurbet gezip, diyarlar gördüm.
Ömürden harcaayıp,gönlümü yordum.
Özlemimde zaman zaman sen vardın.
Özlediğim hasım oldun Emirdağ.

GÜL

Şefaât aciz kuluna
Güller dikeyim yoluna
Güllerin her bir dalına
Yüzün güldür, gül Efendim.

Nurunla güldür yüzleri,
İmanla doldur özleri
Kurân Yaradan sözleri
Özün güldür, gül Efendim.

Sen Yaradan'ın gülüsün
Gönüllerin bülbülüsün
İki cihan selverisin
Sözün güldür, gül efendim.

Şair Yüreğine Dokunmayın Siz

**Şair yüreğine dokunmayın siz,
Güneşten ışıklı çeşmeden duru.
Yer gibi kokulu, gök gibi temiz,
Ovalar genişliği, dağlar gururu.**

Azerbaycan'ın ünlü şairi Hüseyin Arif adlı şiirinde sanki bu sözleri kadın şairimiz Minever Sezer hakkında demiştir. Minever Hanımı şiir şölenlerinden tanıyorum. Gelir, bir kenarda oturur, insanlarla konuşurken gözlerinde ışık dolu sevinç vardır. Herkesle Mıhrıban, samimidir. Şiirlerini okurken gördüm ki, bu samimilik onun şiirlerine de hopmuştur. Bu şiir-lerde canımızdan aziz vatanımız, milletimiz, kalbimizde ebedi yaşayan manevi atamız Atatürk, vatan için canını feda eden şehitlerimiz, gazilerimiz, askerlerimiz annemiz, babamız, evlatlarımız, öğretmenlerimiz, şiirimiz baş tacı sayılan Yunus'umuz, Mevlana'mız, manevi dünyamızı zenginleştiren fikirler ve rumuza ilme ilme işleyen ince duygular vardır.

Minever Sezer'in vatan sevgisi dil söz tutan günden başlamıştır. Şair Cumhuriyet adlanan ilk şiirini 1966 yılında yaz-mıştır. Küçük kız Atatürk'ten devraldığı cumhuriyeti koruya-cağına yemin ediyor. Bu fikir bizi duygulandırır, küçük bir kız çocuğunun kalbindeki vatan sevgisi bizleri onurlandırır. Vatan sevgisi Minever Hanım için her şeyden önemlidir. Onun bu sevgisini Vatan, Türkiye'm, Çanakkale, Eskişehir, Emirdağ, Karadeniz vs. şiirlerinde görüyoruz. O okurun elinden tutarak canı kadar sevdiği vatanını, güzel Anadolu'yu karış karış gezdirmekle beraber, aynı zamanda ülkesinin güzelliğini halıların ilmesi gibi nakış nakış kalbimize dokumaktadır:

**Cennet gibisin cennet, cennetimsin Türkiye'm,
Atalardan yadigar, vazgeçilmez hediye**

Şair şiirlerinde vatanı bir üçlük şeklinde vermektedir. Türkiye, Çanakkale, bayrak. Buradaki bayrak vatanı temsil eder, çünkü o vatanın simgesidir. Minever Hanımın bu üçünü bir arada götürmesi bütün okurlar gibi beni de duygulandırdı ve uzak ellerde dalgalanan, vatanımız Anadolu ve Azerbaycan'ı hatırladım. Birkaç sene önce Hamburg'daki Elbe nehrinden Kuzey Denizine doğru yol almıştık. Birden kıyıda al kırmızı bayrağımızı gördük ve İstiklal Marşımız Elbe nehrinin üze-rinde seslendi. Şaşırdım kaldım, birden karşıdan gelen gemide bayrağımızı gördüm, kendimi Elbe'nin sularına atmak yüzerek Türkiye yazılan gemiye ulaşmak istedim. Deme, KuzeyDenizinden hangi ülkenin gemisi Elbe nehrine girerse anında kıyıda liman binasının üzerinde o ülkenin bayrağı konulur- muş ve devlet marşı seslenirmiş. Bu olayın benzerini de geçen

Viyana'da gördüm. Tuna nehrinin kıyısındaki Uluslararası toplantılar düzenlenen binanın üzerinde bütün ülkelerin bayrağı vardı, Türkiye'nin al kırmızı bayrağı iki doğma kardeş gibi yan yana durmuşlardı. Sanki dünya bana verdiler, dilimden bu cümle koptu: -Kurban olayım size, her zaman böyle olun, hiçbir el sizi ayırmasın. Bu manzara beni hem sevindirdi, hem duygulandırdı. Şimdi Minever Hanımın Vatan, Çanakkale, bayrak şiirlerini okuduğumda o manzara gözlerimde canlanır. Vatan Çanakkale'den başlıyor, vatanın ölüm dirim savaşı orada idi. Çanakkale geçilseydi- güzel Anadolu'muz düşmanların eline geçecek, azatlığını, hürriyetini, özgürlüğünü, şerefini kayıp edecekti. Kınalı kuzular, Seyit Onbaşılar tatlı Çanakkale'ye -onun arkasında duran vatana kurban verdiler. Onlar düşmana karşı gittiler, ölmeden mezara girdiler:

**Çanakkale onurum, kururumdur her zaman,
Unutulamaz asla, yazdıkları bu destan.**

Kınalı kuzular son nefeslerinde uğrunda can verdikleri toprağa düştüler, ama ülkenin şerefi, namusu olan bayrağı ellerinden bırakmadılar, onun toprağa düşmesine razı olmadılar, ölürken bile bayrağımız da bu kınalı kuzulara gözyaşı döküyordu, kim bilir:

**Dalgalan göklerde şanlı bayrağım,
Sen dalgalandıkça kurur duyurum**

İnsanın vatanı doğduğu köyden başlarmış, çocuk büyüdükçe vatanın daha geniş görürmüş ve küçük vatandan başlayan sevgi büyük vatanını sararmış. Minever Hanım da küçük yaşlarında vatanının Emirdağ olduğunu görmüş, sonra Eskişehir, sonra uçsuz bucaksız Anadolu'yu görmüş ve üçünü de sevmiş. Şimdi o Eskişehir'de yaşıyor, ama Emirdağ'ını, doğduğu köyü hiç unutamıyor. İnsanın hayata göz açtığı, anne babalı, bacılı kardeşli yaşadığı o güzel anları unutabilir mi? Baharın gelişi, her yan çiçek kokularından cennetin bir parçası, kuşların ceh ceh sesi, yemyeşil yaylalar, koyun-kuzu sesi, yazdaki düğünler, soğuk kış gecelerinde arapaşı, köyde yaşayan temiz kalpli insanlar-şair bunları nasıl unuttur? Bunlar bir tarihtir, şair bu tarihi tek tek mısralara diziyo-

**Menekşeler boyun bükür ovada,
Papatyalar el açarak duada.
Özlemim çok büyük burada,
Bahar çok güzeldir benim köyümde**

Vatan, millet demek Atatürk demektir. Ulu önderimiz vatan, millet uğrunda canını feda etti. Çanakkale'deki

askerin yemeği azdıysa Atatürk'ün boğazından bir yudum su geçmedi, evet, asker açıtıysa Atamız da aç kaldı, ne gecesi oldu, ne gündüzü... Vatan dardadır, vatanın bize ihtiyacı vardır, anamız vatanı biz kurtaracağız- dedi ve cepheye gitti. Bu gün her bir Türkoğlu Minever Hanımın dediği gibi "Atatürk'ün izindedir", onun yoluyla gidiyor, onun nasihatlerini yerine getirerek vatanın güzel geleceğe kavuşması için çalışmaktadır:

**Fatih Sultan Selim'iz,
Ayşe, Fatma gelinimiz.
Asya'dan geldik hepimiz,
Atam senin izindeyiz.**

M. Sezer'in bütün şiirleri manevi dünyamızı zenginleştiren şiirlerdir. Bu şiirlerin başında vatan ve millet konulu şiirler, sonra şehit, gazi ve askerlerimiz gelir, daha sonra dinimiz, anne, baba, evlat, öğretmen, eğitim vs. konulara rastlamaktayız. Minever Sezer dinimizi başı üstünde tutar, dilinde hep duadır, her bir Müslüman kardeşi gibi o da bilerekten veya bilmeyerekten yaptığı hataları Allah'a yalvararak af dilemesini ister:

**Ellerim duada diller yalvarır,
Yüzüm sana açık, sen beni af et.
Kendim okuyamam alın yazımı,
Yazım sana açık, sen beni af et**

M. Sezer'in şiirlerinde anne, baba, evlat sevgisi ön saftadır. Kendisi de annedir, iki oğul annesidir. O gelinlerine gelin gibi değil kızı gibi bakmaktadır. Torun demek cevizin içi demek. Minever Hanım tatlı dilli babaannedir, zaman zaman yurtdışında yaşayan torunlara baş çeker, onları sever, okşar. Minever Hanım eğitimci olduğu için her bir insanla rahatlıkla ünsiyete girebilir, onun kalbinde insan sevgisi çoktur. Onun insan sevgisi Yunus ve Mevlana'dan kaynaklanmaktadır, ona göre şiirlerinde Yunus'a, Mevlana'ya önem vermekte, onlara müracaat etmekte, onların insani özelliklerini kendi dünyasına çekmektedir:

**Hak yoluna serer özün,
Daim zikirdedir sözün,
O'na bakıp döner yüzün,
Döner Mevlana, Mevlana**

Şair Yunus Emre'ye yazdığı şiirlerini dört bölüme ayırmıştır ve bu şiirlerde Yunus'un hayatı, dervişliğe ermesi anlatılmış- tır. Aynı zamanda onun ahlakından, temizliğinden, halalığın- dan sohbet açılmaktadır:

**Helal lokma yiyen daim diridir,
Bu yolu gösteren derviş piridir,
Nafakası emeğiyle getirir,
Didindi, uğraştı, alıştı Yunus**

Minever Sezer'in şiirlerinde öyle bir şiirler vardır ki, bir "İnce duygular" adlı bir başlık düşünerek bu şiirleri o başlığın içerisine yerleştirdik. O şiirlerin isimleri ile okurlarımızı da tanış etmek istiyoruz: Beni hatırla, Unutulmuşum, Kalmadı, Kader, Yavaşça, İçmeyeceğim, İçmezsin, Acı Hayat, Öksüzüm, Kaderim, Safiye'me, Kalem, Boş Ver, Asır Oldu, Çile, Yarabbi, Gençliğim, Özledim, Ömrüm vs. Bu şiirlerdeki ince duygular hepimizin içindeki ince duygularla aynıdır. Şair lise yollarında ah çekip sessiz ağlayan bir kız görseniz o zaman beni hatırlayın- diyor. Veya: Kader beni nerelere götürdü, vatanımda uzaklara düşürdü... Bu ifadeler hepimize tanıştır, bazen bizler

kader adlı rüzgarla savruluruz, kader adlı bu rüzgar acımasız olup bizi istediği yerlere atabilir. Minever Hanımın "İnce Duygulu Şiirlerinde" hayatımızın her anı karar tutmuştur. Bu ince duygularda sevinçde, kederde vardır. Bunlarsız yaşam yok, keder olmasa sevincin de değeri bulunmaz, hayat monoton, yeknesak olur.

Bu kitap Minever Sezer'in ilk kalem tecrübesidir, ilk kalem tecrübesi ise demek onu söylüyor ki, onun şiir kalemi yeni yeni kamilleşmeye yüz tutmaktadır. Bu ilk kalem tecrübeleri kövrek, titrek adımlarını atan küçük çocuğun adımlarına ben-zer. Zaman geçecek, Minever Sezer'in şiir dünyasında attığı adımlar çok küvetli olacak, birde onun şiir dünyasında yürü-düğü zaman yanında güçlü bir insan var-Kocası Hikmet Se-zer. Hanımı işe beraber şiir dünyasında yürekle adımlamak her kocanın işi değil. Helal olsun Hikmet Beye. O yorulmadan usanmadan Minever Hanımla şiir şölenlerine katılır, bazen fikirlerini söyler, bazen de kendi şiirlerini okur. Anlaşılır ki, bir gün onunda şiir kitabıyla tanış olacağız.

Bu yazıda M. Sezer'in şiirlerinin konusuyla ilgili konuştuk, şiirlerin poetikasını- yani dil ve üslup özelliklerine dokunmadık, bir başka makalenin konusudur. Ama genel olarak demek olur ki, şiirlerinin dili sadedir, okunaklıdır. Şiire bunları getiren ise şiirin dilinde istifade ettiği dilcilik unsurları, sözlü edebiyatımız, deyimlerdir. Şiirin dilinde bunlar varsa, demek şiirlerin dili zengindir, okunaklıdır. M. Sezer'in şiirlerinin bir özelliği de çağdaş konuları ele almasıdır. Şair yaşadığımız hayatta hepimizi rahatsız eden konuları ele almıştır.

Ve son olarak: Güzel Anadolu'muzun şirin şehri olan, Yunus Emre vatanı Eskişehir'de emekliliğe ayrılan ama kalemini yere koymayan yılların tecrübesiyle yaşadığımız hayatın içinden aldığı konuları ilme ilme, nakış nakış mısralara dokuyan güler yüzlü, tatlı dilli bir öğretmen yaşar. Ona selam verin, onun selamını alın. Çünkü o kalbi temiz Minever öğretmendir.

Minever Sezer...Yunusent'teki sade evinin balkonunda oturur, heyecanla sabahın çağında sağa sola koşturan insanları seyir eder, onların hayatlarını şiirlerine konu eder. Bazen torunlarını özler, soğuk Avrupa kentinde yaşayan sınırsız evlatlarına, torunlarına koşar, orada da izlenimlerini sürdürür, bu izlenimler onun şiirlerine konu olacaktır bir zamanlar... Evet şehrimizde bir öğretmen şair vardır, o sizin aranızdadır, sizin görüp seyir ettiğiniz konular onun şiirlerinde canlanmaktadır...

Prof. Dr. **Tamilla Abbashanlı Aliyeva**
Osmangazi Üniversitesi Karşılaştırmalı
Edebiyat Bölümü Öğretim Üyesi

EMİRDAĞ'DA

ÇOCUK VE GENÇ OYUNLARI

Fikret AKIN

Bir çocuğun hayatının şekillenmesini sağlayan en önemli unsurdur oyun. Çocuğun bedeni ve ruhi gelişmesi, paylaşmayı öğrenmesi, topluma intibakı, hatta kişiliği kazanmasında oyunun çok büyük önemi vardır. Öğrenmesinde de önemli rol oynar. Kısaca çocuğun çocukluğunu yaşaması oyuna bağlıdır. Çocukluğunu ziyadesiyle yaşayan bir çocuk gençlik dönemini de en iyi şekilde atlatır. Ayakları yere sağlam basar, pozitif bir kişilik geliştirir kısacası hayat dediğimiz olgu gerçekte bir oyundan ibarettir. Bir bu yazımızda pek çoğu (sanal aleme ve çocuklarımızın yarış atına dönüştürülmesine rağmen) halen yaşayan Emirdağ'daki çocuk ve genç oyunlarını tanıtmaya çalışacağız.

EMİRDAĞ'DA ÇOCUK OYUNLARI

KÖY GÖÇTÜ OYUNU

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynarlar)

Çocuklar aralarında bir ebe seçerler. Bu ebenin her iki yanında çocuklar omuz omuza daire çizerler. Daire çizim işlemi bitince ebe köy göçtü diye bağırır ve çocuklar hep birlikte dağılır, oyun böylece sürüp gider.

MORT OYUNU

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynarlar)

Mort değnekler ve mort denilen konserve kutusu şeklinde ve büyüklüğünde odun parçası ile oynanır. Değneklerin ucu ile yere düz bir çizgi çizilir. Bu çizgiden yaklaşık 15-20 metre uzağa bir metre çapında bir daire çizilir ve mort bu dairenin ortasına dikey olarak dikilir. Oyunculardan bir tanesi tüm oyuncularının değneklerini toplayarak iki koluna sıralar. Sırtını dönerek kolundaki değneklerin hepsini birden arka tarafında atar. Sonra yavaş yavaş arkasına bakmadan geri geri gelerek ilk bastığı değneğin sahibi ebe olur. Çizgi boyunca ellerinde değnekleri ile oyuncular sıralanır. Bu sırada ebe mortun yakınında durur (atılan değneklerden korunacak mesafede). Çizgi önünde sıralanmış oyuncular mortu vurmak için değneklerini kütelerler. Bu arada mort devrilsen devrilen mortu dairenin içine yeniden diker bu sırada diğer oyuncular dokunulmazlığa sahiptir ve hepsi birden değneklerini almak için koşarlar. Değneğine ayağıyla basan ya da değneğin bir ucu yerden kalkmadan elinde tutan oyuncular dokunulmazdır. Mort yerinde dikili iken değneğin ucunu yerden kaldıran oyuncu ebenin değneği tarafından dokunulursa o kişi ebe olur. Yerden değneğini kaldıran kişi ebe tarafından ebelenmeden değneğiyle morta yakından vurma hakkına sahiptir. Mort yerine ebe tarafından dikilinceye kadar tekrar çizgi arkasına değneğini alarak kaçanlar çizgiyi geçmeden tekrar morta değneklerini

fırlatabilirler. Ebe değişikliklerinde ebe hariç tüm oyuncular çizgi gerisine çekilerek oyun baştan başlar.

KEPİRLİM OYUNU

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynar)

Oyuncular iki gruba ayrılıp ortaya bir çizgi çizilir. Çizginin iki yanına onar adım aralıklarla grupların duracağı çizgi çizilir. Çocuklar bu çizgilerde karşılıklı sıralanırlar. Grupta iki kişi arka çizgiye gelip karşılıklı dururlar. Kim rakibine el vurup kendi çizgisine kaçarsa el vurduğu rakibini esir alır. Esir alınan oyuncu rakip oyuncuların yanında durur. Eğer çizgisine varamadan rakip oyuncu onan elini değiştirirse ilk elini vuran oyuncuyu esir alır. Oyunculardan hızlı koşan biri rakip oyunculara yakalanmadan, esirlere el değiştirirse esirler kurtulur. Oyun bir grubun diğer grubun oyuncularının tamamını esir alıncaya kadar sürer.

FIRIN GIZDI-ÇOTULUM EŞŞEK

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynar)

Çotulum; oyuncuların kafa kafaya vererek çember halini almasıdır. Oyunu iki grup çocuk oynar.

Önce üç çocuk çotulum kurarlar. Ebe çotulumu bekler. Diğer grubun elemanları, rakip oyuncuların sırtlarına binmeye uğraşırlar, ebe de onlara engel olmaya çalışır. Sırtta binen oyuncu yere düşmemeye çalışır, şayet düşerse oyunu kaybederler ve ceza olarak diğer grubun oyuncularını belli bir mesafeye kadar sırtta taşırlar. Sonra diğer grup çotulum kurar.

UZUN EŞEK

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynar)

Oyuncular iki gruba ayrılırlar. Ebe olan grubun oyuncularından biri, duvar önünde yüzü öne gelecek şekilde ayakta direk olarak durur. Diğer oyuncular beli eğik biçimde

arka arkaya yapışık sıralanırlar. Diğer grubun oyuncuları eğik oyuncuların sırtlarına atlayarak binerler. Yatan grubun oyuncularından biri ağırlığa dayanamayıp, çökerse diğer grup oyuncuları hep birlikte eşek çöktü diye bağırlar. Belli bir sayıya kadar eşek çökmezse diğer grup ebe olur.

AYGÖRDÜM OYUNU

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynar)

Çocuklar kendi aralarında iki gruba ayrılırlar. Bir grup ebe olur, diğer grup saklanır. Ebe olan grubun oyuncuları saklanan çocukları bulmaya çalışırlar. Ebe olan gruptan bir çocuk saklanan gruptan bir çocuğu gördüğü zaman "Ay gördüm Allah, amentü billah" diye tekerleme çektirir. Oyun saklanan grubun bütün elemanlarının bulunmasıyla ve diğer grubun ebe olmasıyla sona erer.

KÜTÜK OYUNU

(Okul çağındaki erkek çocuklar oynar)

Çocuklar iki gruba ayrılırlar, ortaya iki büyük yaş konur (kütük). Gruplardan birisi ebe olur ve kütüğü korur. Oyun oyuncuların hep birlikte bağırmasıyla başlar. Rakip oyuncuların elemanları kimseye değmeden, rakipten tekme yemeden iki kişi arasından geçerek kütüğe ayağını vurmaya çalışır. Her kütüğe dokunuş bir can kurtarmak demektir. Şayet tekme yerse kesik diye bağırlar. O oyuncu rakibe yakalanmış olur. Eğer yakalanmış oyuncunun arkadaşı kütüğe kesik yemeden ulaşırsa can kazanmış olur ve arkadaşısını kurtarır. Oyunda rakip oyuncuların tamamı kesik yerse, rakip takım ebe olur.

ESKİ MİNDER OYUNU

(Okul çağındaki kız çocukları oynarlar)

Bir grup kız çocuğu önce şu tekerlemeyi söyleyerek (O mu da daktiloma zimi tak zimi zak lakin on dört makbuz kim karpuz) işaretlerle aralarından bir ebe seçerler. Sonra ebe ortada kalmak şartı ile el ele ters tutuşup yüzler dışarıya bakacak

şekilde bir daire oluştururlar. Sonra şu tekerlemeyi söyleyip (Eski minder, yüzünü dönder, talebe kızlar İskender) ellerini bırakıp ortadaki ebeye doğru dönerler. Tıp oynar gibi ebeye bakıp sessiz dururlar. Ebe içlerinden önce kimi güldürse o ebe olur. Böylece oyun sürüp gider.

ALİLE OYUNU

(İlkokul çağındaki kız çocukları oynar)

Kız çocukları önce aralarında iki gruba ayrılıp karşılıklı dururlar. Sonra herkes karşısındakinin elini tutar, birinci grup şu tekerlemeyi söyler (Alile valile çingen alile) ikinci grup cevap verir (ne istiyorsun, ne istiyorsun bizim saraydan). Birinci grup (İçinizde bir şirin var, bir güzel var onu isteriz.) İkinci grup (o güzelin, o şirinin ismi nedir?) Birinci grup karşı gruptan bir kızın ismini söyler. İkinci grup (allarız, pullarız biz

kızımızı vermeyiz) der. Birinci grup (allar sizin, pullar bizim biz kızımızı alırız) diyerek ismi söylenen kıızı kendi grubuna katarlar. Oyun karşılıklı bütün kızların ismi söylenip bitinceye kadar sürer.

CIK CIK (BEŞTAŞ OYUNU)

(Okul çağındaki kız çocukları oynar)

2 kişi karşılıklı oynar.

Malzemeler: Beş tane düzgün, hafif, yuvarlak, bilye büyüklüğünde cik cik (taş)la oynanır.

Nasıl oynanır:

1.ADIM: Birler: Taşlar serbest yere bırakılır. Ebe yerdeki taşlardan uygun olanını seçer. Seçtiği taşı havaya atar. Her attığında yerden bir taş alıp havaya attığı taşı yakalar. Yerdeki taş bitinceye kadar işlem devam eder. Eğer havaya attığı taşı kapamaz veya yerden almak istediği taştan başka taş dokunursa oynama hakkını arkadaşı kazanır.

2.ADIM: İkiler: Taşlar yere bırakılır. Taşların içinden uygun olanı ele alınır.

“ Bir çocuğun hayatının
şekillenmesini sağlayan en
önemli unsurdur oyun ”

Yerdeki taşlar ikişerli olarak alınmaya çalışılır.

3.ADİM: Uçler: Taşlar yere atılır taşın biri tekli olarak ele alınır. Diğer üçü tek seferde alınmaya çalışılır.

4.ADİM: Dörtler: Taşlardan uygun olan bir tanesi havaya atılır. Yerde kalan dört taş bir seferde alınmaya çalışılır.

5.ADİM: Lap otur alda kalk: 4 taş avuç içine alınır. 5. taş baş parmak ve işaret parmağı ile tutulur. Başparmak ile işaret parmağı arasındaki taş havaya atılınca avuç içindeki 4 taş yere bırakılırken "lap otur" denir ve havadan düşmekte olan taş aynı elle yakalanır. Yakalanan taş yeniden havaya atılır aynı elle yere bırakılmış olan 4 taş yerden alınırken "alda kalk" denir ve aynı elle havadan düşmekte olan taş yakalanır böylece aynı avucun içine yine 5 taş girmiş olur.

6.ADİM: Bildiribızzık: 4 taş avuç içine alınır. 5. taş baş parmak ve işaret parmağı ile tutulur. Başparmak ile işaret parmağı arasındaki taş havaya atılınca avuç kapalı vaziyette sadece işaret parmağı yere sürülerek bildiribızzık denir ve havaya atılan taş yere düşmeden aynı elle yakalanır. Bu sırada avuç içindeki 4 taşı dökmeden 5. taşıda aynı avucun içine almak esastır.

Sol avuç içine 5 taş alınır. Sağ el işaret parmağı orta parmağın üzerinden geçirerek baş parmak ve orta parmak yere değecek şekilde koyarak bir köprü oluşturulur. Sol el sağ elin bileğinin arkasından dolaştırarak avuç içindeki 5 taşı köprüünün önüne yere atılır.

Oyuncu yerden bir tane uygun taşı eline alır. Rakip oyuncu en son parmağın arasından geçecek taşı seçer. Bu taş diğer taşların parmaklar arasından geçirilmesine engel olacak taştır (Şekilde ok işaretiyle gösterilmiştir). Oyuncu eline aldığı taşı havaya atar. Havaya attığı esnada yerdeki taşı kaleden geçirmeye çalışır. Bunun için bir hakkı vardır. Eğer bu esnada taşı başka bir taşa çarptırır veya havaya attığı taşı kapamazsa hakkınırakip oyuncuya verir. Köprüünün altından geçen taşlar birbirine çarpabilir bu taşlar dikkate alınmaz. Taş köprüünün altında kalır, köprüünün üstünden geçer veya hiç geçemez ise rakip oyuncu havaya bir taş atarak bu taşı alıp havadaki taşı da aynı elle yakalarsa oyun rakip oyuncuya geçer.

Taşların tamamı avucunun içinde hafifçe yukarı doğru atılır ve avucun tersiyle taşlar şekildaki gibi tutulmaya çalışılır. Bu taşlardan yakalanması en zor olanları oyuncu yavaşça düşürebilir. Sonra elinin ters yüzündeki taşları hava doğru atıp avuç içiyle yakalaması gerekir. Ancak bu yakalamada avuç içi yukarıya doğru çevrilmeden elin sırtı yüzümüze doğru çekilip hızla karşıye doğru pençe atar gibi hareket yaparak yakalanmalıdır. Bu yakalamada yere hiç taş düşmemelidir. Yere taş düşerse oyun rakip oyuncuya geçer. Yere düşmeden yakalanan taş sayısı o bölümün skoru olur. O oyuncunun puan hanesine yazılır.

SEK SEK OYUNU

(Okul çağındaki kız çocukları oynar)

Yere altı tane birbirine eşit ve bitişik, ön ve son başları yana açılan kareler çizilir. Sonra el büyüklüğünde yassı bir kiremit ve ya taş parçası alınır. Belli bir mesafeden çizilen karelere atılır. Kare dışına kiremidi çıkan oyuncu yanar. İçine düşen oyuncu çizgilere basmadan sekerek kiremidi kareler dışına taşımadan, karelerin tamamını dolaştırır. Sek sekin tamamını dolaştıran oyuncu kazanır.

Battal Gazi Barlas

Battal Gazi Barlas

İP ATLAMA OYUNU

(Okul çağındaki kız çocukları ve genç kızlar oynarlar)

Önce iki ebe seçilir. Sonra ebeler ipi iki tarafından tutarak sallamaya başlarlar. Önce tek tek atlanır, ardından toplu olarak belli bir sayıya kadar ip atlanır. İpe ayağı takılan çıkar ve ceza olarak ebe olur diğer ebe oyuna katılır.

AŞ-BİŞ OYUNU

(Okul çağındaki kız - erkek çocuklar oynarlar)

Oyun gereçleri ; Pilav tenceresi, kuyruklu tava, su, tuz, tereyağı, bulgur, yufka ekme
Oyuna katılan çocuklar evlerinden Pilav tenceresi, kuyruklu tava, su, tuz, tereyağı, bulgur, yufka ekme getirirler. Getirilen bu bulgur ve yağlar birleştirilir. Pilav pişirmesini bilen kız çocukları meydana ateş yaktırıp sacayağın üzerine koydukları pilav tenceresine su ve tuz ilave edip kaynamasını beklerler. Sonra kaynayan suya bulgurları salıp bulgurların suyunu çekip pişmesini beklerler. Sonra kuyrukluda tereyağını eritip tortusu çıkınca pilavın üstüne döküp karıştırarak demlenmesini beklerler. Hep birlikte evden getirdikleri tepsiye pilavı dökerek kaşıkla veya yufka ekmeyle yerler. Aş - biş genelde bazı bağ evlerinde veya yaylada , yarımca da sık oynanan bir oyundur.

MENDİL KAPMACA OYUNU

(Okul çağındaki kız ve erkek çocukları oynarlar)

Çocuklar iki gruba ayrılırlar ve belli bir mesafede karşılıklı sıra halinde dizilirler. İçlerinden birer kişi ortaya gelir ve yönetici durumundaki kişinin elinden mendili kapmaya çalışır. Mendili kapan çocuk kendi arkadaşlarına doğru koşmaya başlar. Diğer çocuk onu yakalayıp emn değıdirmeye çalışır, el değıdirirse kazanır, değıdiremezse karşı grup kazanır. Oyun böylece bütün oyuncuların sıra ile mendil kapmasıyla devam eder.

YAKAR TOP OYUNU

(Okul çağındaki kız ve erkek çocuklar oynarlar)

Çocuklar kendi aralarında iki gruba ayrılırlar. Sıra ile bir grup ebe olur, ebe olan grubun fertleri ikiye ayrılıp belli bir mesafede karşılıklı yan yana dizilirler, diğer grubun üyeleri ortada kalır. Sonra ortada kalan grubun üyeleri karşılıklı atılan toplarla vurulmaya çalışılır. Vurulan yanar. Bütün çocukların yanmasına kadar oyun sürer. Sonra diğer grup ebe olur.

MENDİL OYUNU

(Okul çağındaki kız çocukları oynar)

Çocuklar bir daire şeklinde yönleri içeriye dönük olarak otururlar. Aralarından bir ebe seçerler. Ebe oy mendili tekerlemesi ile sekerek eteğinin arkasına sakladığı mendili oyunculardan birisinin arkasına bırakıp sekmeye devam eder. Bu ara diğer çocuklar da şarkıya devam ederler. Arkasına fark edilmeden mendil bırakılan çocuk bunu fak ederse kalkıp ebeyi yakalamaya çalışır. Yakalarsa ebe olmaktan kurtulur. Yakalayamadan kovalanan kişi kovalayanın yerine oturursa kovalayan ebe olur. Yine mendili fark etmeyip ebe turu tamamlarsa mendili alıp mendili fark etmeyen çocuğa vurur ve o çocuk ebe olur.

KIŞ OYUNLARI

TURA OYUNU

Yörük köylerinde genellikle düğünlerde oynanan bir oyundur.

Davullar Köroğlu ezgisini çalarken ikiye ayrılan köy delikanlıları yirmi metre ara ile karşılıklı dururlar. **Gruptan b**ir tanesi ileriye fırlar, karşı gruptan bu oyuncuya gücü yetecek birisi çıkar. Orada karşılaşır. Elllerinde tura (bir metre uzunluğunda ucu düğümlü urgan) vardır. Birbirinin keçe kalın kumaş bağlanmış ayak ve bacaklarına tura ile vururlar. Vurma işine dayanamayıp kaçanın yerine gruptan bir başkası gelir. Kaçakların en fazla olduğu grup kazanır ve ödülü (Kuzu - çerez) kazanır. Sonra hep birlikte ödülü yerler.

KÖS OYUNU

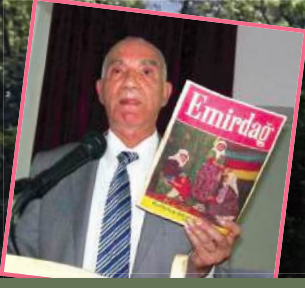
Gençler ve yetişkinler oynar. Uzun kış gecelerinde köylerde

köy odalarında oynanır. En az iki kişi oynar. Yuvarlak söğüt ağacının bir santimetre çapındaki kolları ortadan ikiye ayrılır. 20 cm boyunda kesilir. Bir tarafı yarım ay, bir tarafı düz şekilde olur. (Kös zar oyunun değişik bir çeşididir) "Bire, ikiye, üçe, dörde yat" diye tekerleme söyleyerek kös atılır. Düz yüzün bir araya gelmesi ile en yüksek puan kazanılır. Puanlama konuşmaya bağlıdır. Konuşulan sayıya ulaşan genç oyunu ve ödülü kazanır. Ödül genellikle çerez veya meyve olup kaybeden tarafından karşılanır ve hep birlikte yenir.

GINGİRAÇ

Gençler ve erkek çocuklar oynar. Ortaya 1,5 m boyunda sağlam bir direk dikilir. Bu direğin üstüne 5-6 metre uzunluğunda kiriş ağaç konur. Kirişin ortası yarısına kadar oyulur bu oyuk dikilen direğin üstüne geçirilir. Geçme yerine gıcır sesi çıkarsın diye tereyağı ve kömür tozu konur. Ağacın ger iki tarafına çocuklar oturarak ayaklarını yere vurarak gıngıraçın dönmesini sağlarlar. Gıcır gıcır sesleri çıktığı için bu adı almıştır. Emirdağ'da en meşhur gıngıraççı olarak her bayram günü meydan kahvesinin yanındaki alana gıngıraç kuran "MAZAK AMICA" bilinmektedir.

“Çocuğun bedeni ve ruhi gelişmesi, paylaşmayı öğrenmesi, topluma intibakı, hatta kişiliği kazanmasında oyunun çok büyük önemi vardır.”

Muharrem Kubat

GÜVEÇÇİ KÖYÜ YAYLALARI

Yaylalara geçmeden önce Güveççi Köyünün coğrafi konumuna şöyle bir göz atmak gereğini duyuyorum. Güveççi Köyü'nün doğusunda Türkmen Tepesi ve Kılı Tepe, Batısında Çubuk, Güneyinde Balaban ve Yapı, Kuzeyinde Sapçadere ve Güney vardır. Bir başka söyleyişle dört tarafı dağlarla çevrilmiş bir koyak içerisinde yer almıştır. Bu koyak içerisinde birkaç bin dönümlük düzlük bir arazi vardır ve oldukça verimlidir. Ne yazık ki bu verimli arazi evler yapılarak yok edilmek üzeredir. Ama bunun yanında yapılan evlerin çevresi meyve ağaçları ile donatılmıştır. Oluşan meyveler oldukça lezzetli, nefis bir tada sahiptir...

Güveççi Köyü ile ilgili bu kısa bilgiden sonra asıl konuya geçmek istiyorum. Şöyle ki: yayla denilince akla gelebilen en basit tanım yüksek ovalara verilen isimdir. Deniz seviyesinden 500m yükseklikte olan yerler bu isimle adlandırılır. Ayrıca yaylalar 500m den başlayıp birkaç bin metreye kadar çıkabilir. Ama, bizim Güveççi Köyü Yaylaları 1600m ninüzünde yer alırlar.

Güveççi Köyü Yaylaları'nı iki bölüme ayırmak gerekir:

Birinci bölümde köyden başlayıp Çubuk'u ikiye ayıran yolun sağında yer alan Kürtlüburun, Ortayayla ve Almalı Yaylalarıdır.

İkinci bölümde ise aynı yolun solunda yer alan Döğmecik, Şarlağan, Karacaören, Yoğşalı ve Sinekli Yaylalarıdır.

Kürtlüburun'da Seferoğlu, Yeşiller, Kara Seydiler ve Şamalar yer almışlardır. Orta Yayla'da Hamzalar yerleşmişlerdir. Almalı'da ise Sağırılardan Dındırıklar ve Akkulaklar oturmaktadır. Orta Yayla ve Almalı'nın tadı bir başkadır. Her iki yaylanın da kayda değer düzlükleri vardır. Her dereden bir pınar akar, yani suyu boldur ve tatlıdır. Sözü edilen düzlüklerde koyun-kuzu ortaklaşa yaşarlar. Daha doğrusu o düzlükler koyun ve kuzu ile şenlenir ve neşesini bulur.

İkinci bölümdeki yaylalar ise oldukça dağlıktır. Düzlükleri birinci bölüme göre daha azdır. İkinci bölümde daha ziyade Muratlar yer alır. İsimlendirmek gerekirse Taputlar, Hamitler, Sıkierler, Hacı Abdiller, Çerkezler, Celikler, Dağyaranlar(Çiloğlanlar) yer almaktadır.

Karacaören ve Şarlağan oldukça düzlüktür. Çerkezintaş

ise kayalar arasında yer almaktadır. Taşlar arasından çıkan su yörenin en güzel suyu olarak bilinmektedir. Ayrıca ardıc ağaçları oldukça çoktur. Bu yörede de su boldur. Hele bahar aylarında her koyaktan bir su sesi gelir.

Çubuk'ta Kılardıç, Yünardıç ve Gılık yer alır. Kuzey kısımlarında meşe de oldukça boldur. Düğmecik'te ise tümü ile meşe ağacı vardır. Eğer bahar aylarında oradan geçilirse nefis bir meşe çiçeğinin kokusunu teneffüs edersiniz. Meşe yaprağı salkım salkımdır. Bırakın kokusunu seyri bile cana can katar. Yine Düğmecik'in karşısında yer alan Çarşak'ta her türlü ardıc ağacı yer alır. Yaylalar böyle de, ona göç etmek nasıl? Onu da kısaca sizinle paylaşmak istiyorum.

Sözü edilen yaylalarda kışın da sürekli kalanlar vardır. Ama asıl yaylaya çıkış baharda başlar. Sözü edilen yaylalarda sürü sahipleri 12 ay kalırlar. Ama, 5-10 veya biraz fazla sayıda olan mal sahipleri sürekli yaylalarda kalanlara koyun ve keçilerini katarlar. Bu vesile ile bahar aylarında onlar da yaylalara çıkarlar. Birkaç ay orada vakit geçirirler. Bir başka söyleyişle hava değiştirirler, dinlenirler.

Baharda yatağını yorganını alan yaylanın yolunu tutar. Gençler ve kızlar en güzel giysilerini giyerler yani kendilerine bir çekidüzen verirler. Koyun ve kuzunun birbiriyle buluşması orada bulunanlara ayrı bir zevk verir. Sütler sağılır, peynirler yapılır, yağlar derilere basılır. İlkemeler* derilerde saklanır. Bu birkaç aylık yayla sefasından sonra ekinlerin biçilmesi sonrası köye göç edilir. Köye geliş de gidiş gibi telaşlı ve temaşalıdır.

Sevgili okurlar, benim anlattıklarım 60-70 yıl öncesini kapsamaktadır. O yıllarda her koyakta bir ağıl vardı. Her koyakta koyun-keçi sürüleri yayılırdı. Yaylalara doğru yürüdün mü her çeşit çan sesi kulağınızda her biri bir müzik enstrümanı gibi ses verirdi. Ne yazık ki o günler çok gerilerde kaldı. Şimdi o yurtların çoğu terk edilmiş durumda. Ağıllar yıkılmış, çoban damları virane olmuş. Yani o güzelim anılar ve yaşantılar tarih olmuş. Taş gibi yoğurda, parmak kalınlığındaki kaymağa hasret kalmışız. Hey gidi günler hey demekten insan kendini alamıyor. Hoşça kalın anılar diyerek o tatlı günlere buruk bir şekilde veda ediyorum.

Saygılarımla....

Elegance & Noblesse

Ouvert depuis **mars 2010** par des passionnés de l'évènement, le **Birmingham Palace** s'inscrit de par son cadre soigné et distingué, dans un environnement luxueux mêlant **modernité** et **simplicité**. Situé près du centre de **Bruxelles**, il propose à des clients variés l'organisation de leurs évènements ainsi que la location de quatre **luxueuses** et **confortables** salles; **modulables** selon les besoins ou demandes.

Evènements aussi **variés** que séminaires d'entreprise, préparation des soirées privées, soirées à thème, concert, etc.
Une telle organisation est en mesure de faire du **sur-mesure**, sans faire appel à de la sous-traitance externe.

EVENTCENTER

BIRMINGHAM

PALACE

Catering IN/OUT

TABLES **CHAISES**
SALLE CLIMATISEE
VAISSELLES **NAPPAGES**
SERVICE **PARKING DE 500 PLACES**
SHOW-LIGHT
PISTE DE DANSE **PODIUMS**
ACCES A LA CUISINE **ACCES AU BAR**
Décoration **Limousine**
Wedding planner
AGENT DE SECURITE

Le **Birmingham Palace** est une société qui non seulement loue un espace d'évènements mais aussi qui les réalise également

112 rue de Birmingham - 1070 Bruxelles - Belgique

Tel/fax : +32 (0) 2 521 90 09 / +32 (0) 2 521 58 83

contact@birmingham-palace.be

www.birmingham-palace.be

İSMAİL ALTINTAŞ
DANİMARKA

Bu Adam Benim Babam

Bu adam benim babam yazısını kaleme alırken, sizlerin babalarını da düşündüm, benzerlikler vardı çünkü.

Benim neslimin babaları çok benzerler birbirlerine. Bir kere en baştan kaderleri benzerdir, yaşadıkları zaman kesiti çok benzetmiştir onları birbirine. Ekmeklerini taştan topraktan, ilkin öküz arabası, ardından at arabası ve sonunda traktörle kazanmaları benzerdir. Aba pantolon, yelek ve köstekli cep saati takmaları benzerdir. Yedikleri içtikleri benzerdir, elektrikle geç tanışmaları, sinemaya ve tiyatroya hiç gidememiş veya çok az gitmiş olmaları benzerdir. Sevdikleri kıza, seni seviyorum diyememeleri. Çocuklarını, büyüklerinin yanında sevmeyişleri benzerdir.

Yaşadığı devir ve ortam göz önüne alındığında, oldukça değişik ve bir o kadar da fark yapmayı beceren bir insandı babam. Henüz kundakta körpe çocukken annesini kaybeder. Annesi, babasının 2. evlilikten eşidir ve kocası tarafından çok sevilmektedir. Bir akşamüzeri namaz kılmak için abdest alırken dua eder babası, "Allah'ım! Averenli Hatip kızının ya üçüne ya yedisine beni de al, kırkına bırakma ya rabbim!" der. Yanı başında bulunan anası, Döne Abıla, "Aman oğlum, İsmail'im, müderrisim o ne biçim dua." der ve oğlunun ağzını elleriyle kapar. Hanımının ölümünün tam da 40. gününde Müderris İsmail Hoca'nın duası kabul olur, geride hepsi bekâr eşikten beşiğe beş tane oğlan bırakarak hakkın rahmetine kavuşur.

Gelini ve oğlunu kısa aralıklarla kaybeden Döne abıla bu acılara dayanamaz ve o da bir müddet sonra vefat eder. Babam bunları bize anlatırken çok duygusallaşırdı ve ben 40 gün içinde hem öksüz hem de yetim kalmış bir insanım derdi ağlamaklı.

Babam, kendisinden iki yaş büyük kardeşi Halil ile birlikte Türkmen Akören'deki dayısı ve ebesine götürülür. 12 yaşlarına kadar bu köyde kalır. Devran değişmiş ve genç Cumhuriyet, köylerde okuma yazma seferberliği başlatmıştır. Üç yıl akşam okullarına devam eder, oldukça sağlam matematik ve Türkçe eğitimi aldığını söylerdi.

Burada aldığı eğitim sayesinde okumayı ve okutmayı sevmenin daha o zamanlar farkına varmıştı. Türkmen Akören köyünde zaman zaman dışlanmışlıkları da yaşamış ve başka çocuklarla kavga ettiklerinde teyzesi Akkız Aksoy'un yardımına koştuğunu onun diğer oğlan çocuklarını bir güzel dövdüğünü anlatırdı biraz burukça.

Dağılgan Köyü'ne tekrar dönerler, büyük kardeşi Halil 14 - 15 yaşlarındadır, yakın aile büyükleri Halil'i everelim ve yetimlerin de bir yuvası olsun, birlikte yaşayıp giderler derler. Halil amcam kendisinden daha yaşlı olan bir kızla evlendirilir. İki kardeş sırt sırta verdik ve on yıl içinde yeni tarlalarımız oldu, malımız mülkümüz çoğaldı, çevredekiler bize gıptayla bakıyordu derdi biraz da gururlanarak. Bu arada köyde, komşunun kızına gönlünü kaptırmıştır ve derdini hiç kimselere açamaz.

Benim neslimin babaları, askerde çavuşundan tokat yediğinde bile emret komutanım deyişleri açısından benzerdirler birbirlerine. 2. Dünya Savaşının tam ortalarında babam askere alınır. Şubat ayı ve bir metre yüksekliğinde kar kaplamıştır Emirdağ ovasını. Dört arkadaş birleşip at arabası kiralatır Emirdağ Bolvadin arası yolculuk için. Bolvadin - Çay arası yürünecek ve Çay istasyonundan Manisa trenine bineceklerdir.

Tren bir gün sonra Manisa Ovasına ulaşır, günlük güneşlik bir hava, kuzuların melediği, çiçeklerin açtığı taze bahar havası ile karşılaşır babam biraz da şaşkınlık içinde. Manisa da askerliğin acemilik dönemini yaparken nöbette komutanı gelir ve "İzzet, birliğimiz teftiş edilecek, buradan ben bile geçsem kimliksiz hiç kimseyi geçirme." der. Az sonra içinde komutanın da bulunduğu bir grup insan babamın nöbet tuttuğu noktaya yaklaşmaya başlar. Babam durun ve kimliğinizi gösterin der. Çevredekiler hey sen ne yaptığını sanıyorsun, bırak geçelim gibi laflar ederler ama babam kararlıdır; "Önce kimlikleriniz", der. En öndeki kısa boylu, sivil ve oldukça düzgün yürüyüşlü olanı elini cebine atar ve kimliğini gösterir. 'Evladım buyur, ben Reisi Cumhur İsmet Paşa.' der.

Babam hemen esas duruşa geçer ve buyurun paşam deyip geçiş izni verir. Türk Askeri işte böyle olmalı der İsmet Paşa ve bu çocuğa 15 gün mükâfat izni verilmesini emreder. Babam bu izni memlekete gidecek yol parası bulamadığından dolayı kullanamayacaktır.

Dönemin Genel Kurmay Başkanı, Mareşal Fevzi Çakmak ile de bir anısı vardır babamın: "Benim askerim bıyıklı olacak, külahı bir yana yatık olacak." sözünü Mareşal'dan duyduğunu söylerdi ve "O büyük insan, tepeden tırnağa tam askerdi." derdi.

"Askerliğin ustalık dönemini Gelibolu 57. Alay'da yaptım; bir gün olsun denize girmedim." derdi. Akşamları emekli

ve yaşlı subayların toplanıp Çanakkale savaşlarının konuşulduğu muhabbetlere tanık olmuştur babam. Subaylar gece boyunca hiç yemek yemezler, sadece tütün ve kahve ile yetinirlermiş. Bu sohbetler bazen öyle yoğunlaşıyormuş ki hıçkırıklı ağlamaklar ortalığı kaplıyormuş.

57. Alayın askerlerinin tümünün şehit olduğunu ve Alay sancağının bir ağaca dayalı şekilde bulunduğunu anlatırdı babam gözleri dolarak.

“Teskereyi İstanbul’dan aldım, inzibatlık yaptım Galata Köprüsünde.” derdi. O yıllar buğday ve ekmeğin az bulunduğu yıllarmış. İnzibat olarak görev yaptığı Galata Köprüsü ve çevresinde bir ekmek için iffetini teslim eden kadın ve kızlar gördüğünü anlatırdı hayretler içinde.

Babam askerlik dönüşü köydeki sevdiği kızla evlenir. Kendi yuvası vardır artık. Bu evlilikten dört kız ve dört oğlan evladı olacaktır.

Dağılgan Köyü girişinde, suyu billur gibi bir kuyu, adına “Böyük Kuyu” derlerdi, bu kuyunun suyu çevre köy ve ilceler tarafından çok iyi bilinir ve takdir edilirdi. O yıllarda Emirdağ’da sürgünde bulunan Saidi - Nursi de Böyük Kuyu’nun suyu hakkındaki methiyeleri duyar ve sık sık bu kuyunun başına gelip orada hem dinlenir hem de sudan içermiş. Bir gün babam, kuyudan su çekerken Üstad kuyu başına gelmiş ve babam elini öpmüş, güzel bir tanışma olmuş. O günden sonra, babam üstadın talebesi olmuş ve yıllarca Üstad’dan ders almış.

Babam oldukça girişimci ve yenilikten yana olan bir insandı. 1960’lı yıllarda Bilecik’in Gölbaşı kazasının Sürmene Köyü’nden biriyle tanışır Emirdağ’da. Adam, babama “Sende para varmış, gel ortak iş kuralım yeraltından sondajla su çıkarma teşkilatım var, ortak çalışalım” der. Babam bu teklifi hemen kabul eder ve ortaklar Emirdağ Ovasında isteyenlerin tarlasına 10-15 metreden sondajla su çıkarırlar. İlk zamanlar güzel para kazanırlar.

Bir gün ortağı babama yeni bir ortaklık önerisiyle gelir. “İzzet Ağa, asıl para sinemada” der. “Gel seninle birlikte gezici bir sinema alalım, bol para var bu işte.” Askerlik yıllarında sinemayı iyi tanıyan babam, bu teklife de hemen evet der.

Bir yaz günü jeneratörlü sinemayı bizim evin uzun yazlığına kurdular ve film oynamaya başladı, sanırım Murat Soydan’ın Tığ Gibi Delikanlı filmiydi. Filmdeki arabanın üzerime geldiğini düşünerek, Kaymak ablamin kucağına atmıştım kendimi. Korkma o araba şimdi dönüp gidecek dediğini hâlâ iyi hatırlarım.

Gezici sinema daha sonraları vizyona giren “Çatalı Köy” filmini Emirdağ’ın köylerinde oynattı. Babamın ortakçılık yaptığı bu insan, maalesef dürüst birisi değilmiş. Çok para kaybetti babam bu işlerden.

Babamın çok sevdiği bir halası vardı Fadime Tüvel Köse... Suvermez’de yaşardı. Kızlarından birisinin adına Fadime ismini vermişti. Fadime daha bebek iken hayata gözlerini yumdu. Bir sabah uyandığımızda yakın akraba kadınlarının bizim evde toplandığını

gördüm, beni ve diğer kardeşlerimi giydirip yemeklerimizi yedirdiler. Tüvel halam diye sevdiği Fadime bebeğin cenazesi babamın kucağında amcalarım arkasında olmak üzere mezarlığa doğru yürüdüklerini hiç unutamam. Ömer Seyfettin'in Kaşığı öyküsünü ilk defa okuduğumda aklıma hemen Fadime bebek gelmiştir.

O yıllarda babamın acısı devam etmiş ve daha sonraları iki büyük kardeşini altı ay ara ile kaybetmişti. Soğuk bir Sonbahar günü evimizin önündeki bahçede koyunları otlatırken Güllü abamın koşarak ve panik içinde "İzzet yetiş! Kardeşin Muhittin ölüyor." deyince babamın koşarak gittiğini ve kerpiç duvarı atlarken kerpiçleri düşürdüğünü ve duvarda oldukça büyük bir gedik açtığını iyi hatırlarım.

Toprağı işlemeyi çok severdi. Babamın toprak sevgisi ancak Aşık Veysel'in toprak sevgisiyle karşılaştırılabilir. Tatil nedir bilmezdi babam, çocukluğum dahil bu yana kadar üzerime güneş doğmadan yataktan kalktım derdi hep.

Averen mekiinde Gülüşenoğlu tarlasında alayçık kurar, çit çevirirdi. Sadece Suvermez Köyü'nden, berber Omuş Oğlu Derviş traş için geldiğinde işi bırakır ve saatlerce sohbet ederdi.

Benden iki yaş küçük olan kardeşim Bayram'a toprağın bütün sırlarını öğretirdi. Bana da sadece, sen hayvanları tımar et yeter, tarımdan anlayacak yetenek sende yok derdi.

Hayvancılık da çok severek yaptığı bir işti. Yazın yaylaya göçer, güzün Averen mevkisinde Gülüşen Oğlu yurduna, makinenin tarlaya göçerdi ve harmanını burada hasat ederdi. Böylece ömrünün büyük bir kısmını köyden ve köylülerden uzakta geçirirdi. Babamın bu tür yaşantısı, daha sonraları köyde çıkan tatsız bir olaydan dolayı hapishaneye girmesini önleyecektir.

O yıllarda, Almanya, Türkiye den kadın işçi alımına başlamıştı. Babam bu olaya çok karşıydı ve benim kızlarımdan hiç birisi yurt dışına gitmesin derdi. Gel gör ki kızı Şahinde Çalışkan daha evlendikten bir hafta sonra eşi ile birlikte soluğu Danimarka'da alacaktır.

Okumaya önem veren babam sanatı, zenaatı da çok kıymetli görürdü. Emirdağ Salı Pazarında bir gün dolaşırken kardeşim Ekrem gelir ve 'Baba bu hafta sıvacılıktan bu parayı kazandım, buyur sana veriyorum.' der. O günün şartlarında neredeyse bir memurun bir aylık maaşına denk gelmektedir bu para.

Sene 1978, aylardan Eylül, harman hasat işleri bitmiş be Ramazan Bayramı gelmişti. Kaymak Ablam (Sultan Arıkanlı) çocukları ile bayrama gelmiş, akşam evde sohbet ediyorduk. Babama, küçük kardeşimiz "Halil İbrahim'i imam hatip okulundan alıp düz liseye yazdıralım" dedim. Babam bu sözlerime oldukça sinirlendi ve asla yapamazsın dedi ve devam etti: "Sen düz lise okudun da hani ne oldun?!" diye sitem etti. Ben kusurluydum elbette. Herkesin üç yılda bitirdiği liseyi, beş yılda ancak bitirebilmişim.

Emirdağ Pancar Kooperatifi kantarında mevsimlik tesellüm memurluğu yapıyordum. Köyde bayramı bitirmiş işimin başına dönmüştüm ve akşam erken yatmışım. Ansızın babamın öldüğü lafları kulağıma geldi ve amcaoğlum İlker 480 fiat traktörle beni 5 10 dakikada eve getirmişti. İlk göz ağrısı kızı Kaymak, Sultan Arıkanlı'nın kucağında ruhunu

teslim etmişti gül yüzlü babam.

Ertesi sabah saat 11.00 sularında bir diğer amcaoğlum, Hafız Mehmet, babamın su selasını okuyordu caminin hoparlöründen. Avlunun bir kenarında ağlayan 11 yaşındaki küçük kız kardeşim Nezahat'a sarıldım, hıçkırığa ağladık onunla.

Babamın ani vefatı hepimizde derin yara açmıştı, köy mezarlığına geldiğimizde, Seydi Amcam ve Halil Amcam, "Bayram ile İsmail insin mezara" dediler. Biz iki kardeş yaşlı gözlerle mezara indik. Babamızı gömüyorduk mezara. Buna hangi yürek dayanırdı. Erzurum'daki ablam Döne Çankaya ve Danimarka'daki ablam Şahinde Çalışkan anamın ağıtlarında yürek dağlayıcı biçimde yer alıyordu. Babamı mezara koyarken meğer çocukluğumu da gömmüşüm oraya. Mezardan çıkan ben, artık eski ben değildim.

ZEKİ GÜL VE OĞULLARI
GÜL KARDEŞLER

1+1 - 2+1 - 3+1
SATILIK LÜKS DAİRELER

CEYLAN

0 535 839 11 67

KENAN

0 532 132 00 01

www.gulkardeslerinsaat.com

ZEKİ GÜL VE OĞULLARI
GÜL KARDEŞLER

HER NEVİ KUYUMCU ÇEŞİTLERİ BULUNUR
SİPARİŞ KABUL EDİLİR

MERKEZ ŞUBE

KUYUMCULAR ÇARŞISI NO: 25
0 222 234 39 73

KÖŞE ŞUBE

ARİFİYE MH. İNCİ SK. NO: 26\B
0 222 234 90 90

KUYUMCULAR ÇARŞI ŞUBE

KUYUMCULAR ÇARŞISI NO: 10
0 222 232 24 22

BAYRAK YARIŞI

Bugün burada Emirdağ Vakfı'nın seçimleri var. En mutlu insanlardan biriyim. Herkes mutlu da benim sevincim bir başka. Çünkü ondokuz yıl önce diktiğimiz fidanların ağaç olacağından eminim artık. Hem de ulu bir ağaç...

Seçimin yapıldığı salon, katılımcılar harika, grantuvalet, şık, pırıl, pırıl beyefendi ve hanımefendiler, yüzlerce güzel insan. Biliyorsunuz, ben Emirdağlılara çok güvenirim. Tam da düşündüğüm gibi her şey...

Hele üç adayımız elele vererek çıkmadı mı sonuçta, işte budur.

Emirdağlılar Vakfı'nın kuruluşunda ilk yönetim kurulu; Fikret Akın, Yüksel Yüksel, Ali Çıraklı, Osman Özgürlü, İhsan Avcı, Necdet Sağlam, Reşat Bağcı, Kadir Poyraz Elif Bağcı, Gülendamar Atar, Sebahattin Sarı, Emel Dokuzlar, Musa Erdağ

Elif Bağcı

1997'de Emirdağ Kültür ve Dayanışma Derneğini vakfa dönüştürürken değerli kardeşlerimizle çok çaba harcadık. Aylarca gece-gündüz her Emirdağlı'nın kapısını çaldık. Bu aşamada herkesten destek gördük. Erkeğiyle kadınıyla inanılmaz değerli davranışlar sergilediler, hiç hayal kırıklığı yaşamadık. Ayrıca Avrupalı

hemşehrilerimizden de önemli destekler aldık.

Belki para ve maddi imkânlar fazla değildi ama yine de gıptayla izlendik hep.

Görev alan başkanlarımız; Sabahattin Sarı, Dr. Safa Halaç, Özcan Özgür ve Dr. Orhan Özkır, büyük bir özveriyle maddi, manevi imkânlarını kullanarak vakfın ve vakıf hizmetlerinin devamlılığını sağladılar. Saygıyla, sevgiyle anıyorum onları.

Sevgili Dr. Orhan Özkır (Kendisi benim öğrencim ve kardeşim) pırıl pırıl kalbiyle, vakıf başkanlığının yanı sıra, doktorluğuyla da bütün hemşehrilerimize çok değerli ve unutulmayacak hizmetlerde bulundu. Pek çoğuna şahidim ve minnettarım. Teşekkür ediyorum şahsım ve herkes adına.

Sonuçta bu bir hizmet yarışı, bir gönül işi.. Kusursuz, güzel bir seçim ve sonunda kazanan Emirdağ toplumu oldu. Hayırlı, uğurlu olsun hepimize...

Yeni başkanımız, evladımız değerli insan, Murat Kahya'yı da kutluyor, camiamıza hayırlı ve başarılı olmasını diliyorum bütün kalbimle...

SEÇİM DEMİŞKEN

Şimdi hafızamızın şeridini geriye sarıyorum. Ne kadar mı, yarım asır (elli yıl) öncesi gibi...

İşinde gücünde, kendi halinde mutlu mesut, sürür içinde yaşayan kasabamız Azziye (Emirdağ) seçim lafını duyar duymaz canlanır, şenlenir, içine cin kaçmış insanlarla dolardı.

O zamanlar da her yer gibi Emirdağ da daha tenha, samimi, dışa açılmamış, birbiriyle içli-dışlı yaşarlardı. Müthiş bir paylaşım vardı insanlar arasında. Evlerin içinden çok dışarda vakit geçirirlerdi. Seçim zamanı ise; sadece az uyku ve çok gerekli ihtiyaçlar için kullanılırdı evler.

Ve seçim öncesi, partilerin liderleri, adayları, taraftarları, amigoları anında belirlenir, kadılar, kaymakamlar, kalantörler, dikbaşlı sayalı ve daha kibar kadinefendiler, genç-yaşlı kim varsa ekipler oluşurdu. Tabii davul-zurna da gerekeceğinden, Edelerimiz elinde zurnaları, belinde davullarıyla hazır beklerlerdi.

Herkes o kadar önemseyerek ve coşkuyla dalardı ki bu işlere, seçimle yatılıp, seçimle kalkılan bir panayır, bir festival yaşanırdı.

Her faaliyet Hökümet Meydanında başlar, çarşıda gelişir, (Bizim evin önündeki) Bolvadin caddesi (şimdiki Konya Caddesi)ndeki şamatalı turlarla sona ererdi.

Genellikle kasabaya giriş çıkışlar da bu cadde de olduğu için meydandaki çeşme ve Hacı Senem Kuyusunun başı dumanlı olurdu hep... Zamanın Başbakanı Adnan Menderes, altmış darbesinden bir gün önce, Başbakan İsmet İnönü'de bir sonbahar akşamı bu caddeden geçmişti. Ben de küçük olmama rağmen pek çok arkadaşım gibi; bütün mepusları, adayları enteresan parti mensuplarını isim isim bilirdim hep.

Tek tük aykırı, kişisel fanatikler olsa da parti sadece kişinin değil, ailenin, hatta sülalenin partisi olur, herkes birbirini çok iyi bilirdi. Çok ateşli tarafların karıştığı

olaylar, küslükler ve olumsuzluklar yaşansa da fazla sürdürülmez di. O zaman başka yerlerde yaşanan cahilane olaylarda görülmezdi pek...

Emirdağ yüz kûsur köyüyle oldukça etkin bir kasabaydı ve siyasiler için oldukça önemliydi. Seçim süresince köylerde olağanüstü hareketlenir, atak ve enteresan kişilikleri ile kasabayı doldururlardı.

Yani;
Bol bol türküler yakılır
Kakıçlar kakılır
Tulumlar sokulur
Kim nereye atmış, iyice bakılırdı.
Ya sonra;

Seçim biter, cinler sahiplerini üzümlere terk eder, (ve bilhassa evlere kapanmış mağlupların kapısında) çalınan davul-zurna eşliğinde bu görkemli panayır biter, adayların asilleştiği gibi, halka da bir asalet gelir ve kasaba bir tatlı huzura ererdi.

Zaman Akıp Giderken

Tekin Keskin

Zaman, biz farkında olmadan geçip gidiyor. Yeni bir yılın arifesinde, geçmiş yıllara; Emirdağ'da geçirdiğimiz zamanlara dönüp bakmak istedim. Sevgili eşim ve ben henüz daha gençken, evlatlarım henüz daha çocukken ki yıllara...

Her yılbaşı gecesi ve her yıl farklı bir evde; kardeşlerim, kuzenlerim, büyüklerim, yeğenlerim ile hep bir arada olurduk. Çocuklar bir köşede, yeni yılın ilk saatlerini yaşayamadan uyuklamaya başladılar. Hanımlar da, güzel sofralar kurmak adına tatlı bir telaş, biz beylerde bir arada olmanın sevinci, büyüklerimizde ise bu kadar kalabalığa şahitlik etmenin gizli mutluluğu olurdu. Büyükler, küçüklere genellikle renkli çoraplar hediye ederdi; soğuk Emirdağ kışında sevgili küçüklerin ayakları üşümesin diye. Portakalların kabukları sobanın üstüne dizilir, usul usul yayılan kokusundan keyif alınır. Gece yarısını geçtikten sonra arabaşı içilir, sıcacık sohbet akıp giderken sabaha ramak kala herkes birbirine en derin duyguları ile veda eder, gözlerinden uyku, kalplerinden mutluluk akardı. Yeni yılda da bir arada olmanın güzel ve gerçekçi dilekleri ile evlere dağılırdık.

"Değişmeyen tek şey değişimdir" derler. Ne haklı bir söz! Günün şartlarına uymak adına hayatımızda değişiklikler yapıyoruz. Daha iyi sağlık hizmetleri için veya daha iyi bir eğitim almaları için çocuklarımızın peşinden

büyük şehirlere göçüyoruz. Bu döngünün içinde de yeni yıllara giriyoruz. Kaybettiğimiz yakınlarımız olmadan, artık arkadaşları ile eğlenmeye çıkan çocuklarımız yanımda olmadan, daha sakin ve daha az kadrolu yılbaşı geceleri geçiriyoruz. Yıllar geçse, zamana ayak uydurmaya çalışsak da vazgeçilmezlerimiz oluyor hep... Mesela istediğin şehrin istediğin pazarını gezsen de Emirdağ'ın salı pazarındaki o enerjiyi göremiyorsun. Ya da Avrupa'ya gidip olabildiğince değişik kahvaltılar tatırsan da yumurtalı pidenin tadını alamıyorsun. Büyük şehirleri işgal eden AVM'lere inat yine de Uzun çarşı diyorsun, erkek kuaförü denen yerlerde mecburiyetten saç kestirirken Berber Cafer'e koşarak gidiyorsun... Özetle şu ki anlatmak istediğim; eğer Emirdağlı isen, asla Emirdağlı olmaktan vazgeçemiyorsun.

Biten her yılın sonunda yeni yıla dair umutlarla giriyoruz. Yaşamaya başladığımız yılda ise temkinli adımlar atıyoruz. Yaşadığım her saniyenin benim için çok büyük anlamı var. Ancak 2015, belki de diğer yıllara göre bir sürü duyguyu peş peşe yaşamak zorunda kaldığım, kimi zaman sonsuz bir acı ile dolup taşıdığım, kimi zaman da mutluluktan bulutlarda yürüdüğüm bir yıl oldu. Dilerim ki 2016, hepimiz için mutluluk ve sağlıkla geçireceğimiz, sırf bu sebeple de bizler için unutulmaz olacak bir yıl olsun.

Saygı ve sevgiyle...

Fotoğraf: Vehbi Karanfil

EMİRDAĞ

Beyoğlu

220 78 00

Pide - Güveç - Kebab

İŞKEMBE
MERCİMEK
EZO GELİN

EMİRDAĞ
PİDE & GÜVEÇ & KEBAP

KİRALIK
DAİRE

SALONLARI
KAPALIYIZ

AİLE SALONUMUZ ÜST KATTADIR

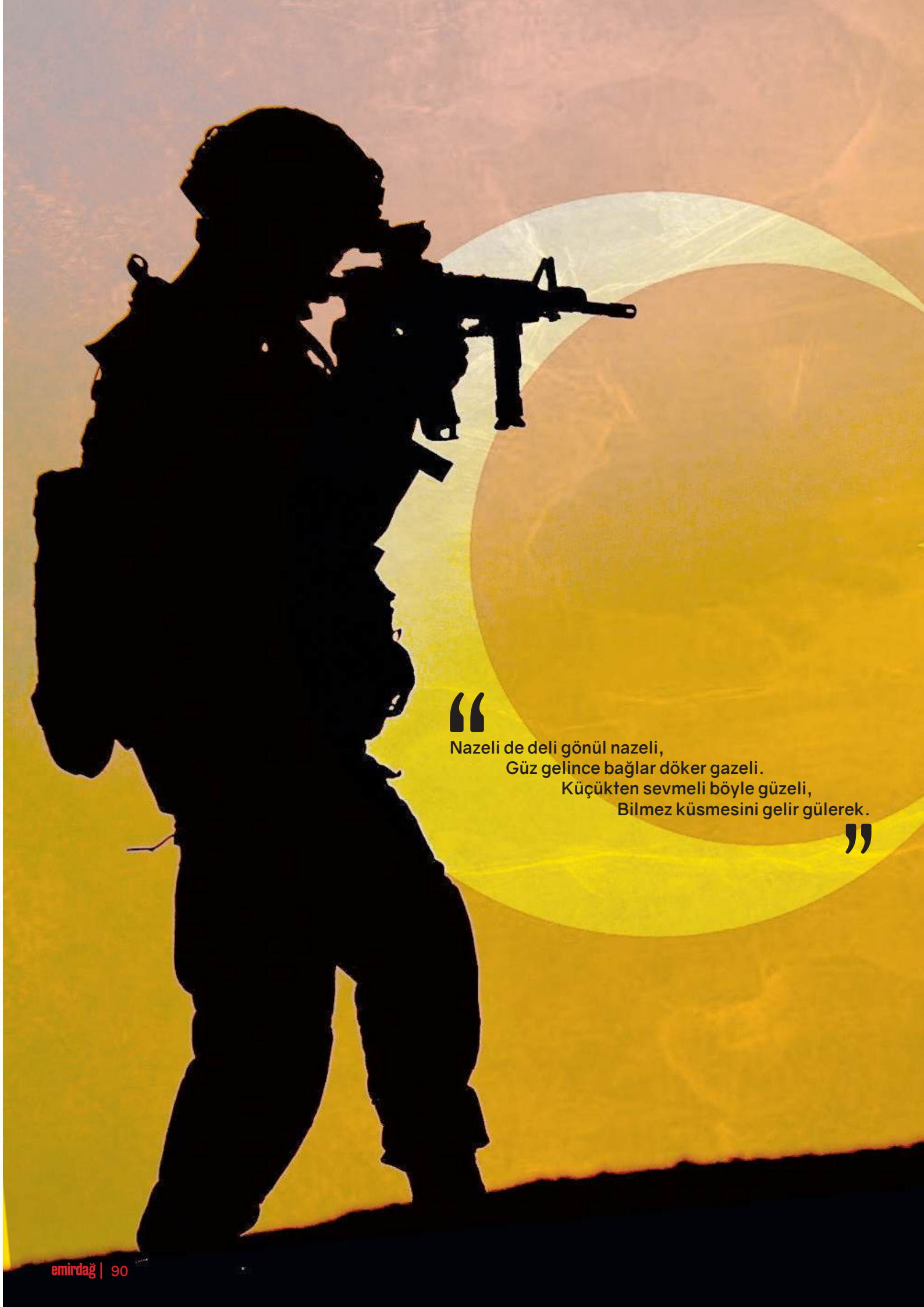

Beyoğlu
Pide & Kebab

Kurtuluş Mh. Ziyapaşa Cd. No: 7
(Mini Taksi Yanı) ESKİŞEHİR

Tel : (0222) 220 78 00

GSM : 0532 564 69 90

“

Nazeli de deli gönül nazeli,
Güz gelince bağlar döker gazeli.
Küçükten sevmeli böyle güzeli,
Bilmez küsmesini gelir gülerek.

”

EMİRDAĞ'DA ASKER UĞURLAMA

Asker ocağına sevk kağıdı gelenler, gitmesine en azından yirmi gün, bir ay kala ayrılık havasına girerler.Evinde kendi üzerinde hüzün ve gurur ikisi bir arada dolaşır yaşanır.Ana baba, vatana bir evlat yetiştirip yurt savunması için askere bir yiğit göndermenin sevincini ezgilerle yaşar.Siğim siğim göz yaşı ılgıt ılgıt içine dökülür.Keza delikanlı yaşdaşları ile sağlam bir vücuda sahip olduğunu vatanına olan borcunu ödemek için hazır olduğunu, onbinlerce Mehmet'in postal sesleri arasında kendinde aslanlar gibi yürüyeceğinin mutluluğunu yaşamakta bir yandan da sevdiklerinden bir süre ayrı kalmanın hüznünü yaşamaktadır.

Her gün mevsimin durumuna göre gündüzleri öğle ile ikindi arasında veya ikindi sonu kızların gelinlerin bakır helkeler ve güğümler ile kuyulara çeşmelere çıktığı katar katar olup yola düştükleri saatlerde on beş yirmi genç en güzel elbiselerini giyinmiş, iğde çiçeği esanslar sürümüş vaziyette kol kola girerler, ellerinide sağ kulağa atarak türkü söylemeye başlarlar.Bu izah etmeye çalıştığım manzara görmeye değer güzel bir fotoğrafı.Yüksek avlulu penceresi küçük sokağı görmeyen evlerden su getirmek üzere çıkmış olan genç kızlar, gelinler için ne kadar güzel bir rast geliş karşılaşma ve rahatlayıştır.Delikanlılar, sunalar sularını doldurup tekrar yola düşünceye kadar burada oyalanır, türkü çağırmaya devam ederler.Bu şekilde umumiyetle Çaydere'nin boyunda demir köprülerin başında toplanır, kol kola gezerler türkülerini söylerlerdi.Hısımlı akrabası arkadaş evleri durumuna göre ama kahvaltıya, ama dörtbaşı mamur yemekli davet ederlerdi. Delikanlıda davete çağrılın veya çağırılmasın, hısımlı akraba ve arkadaş evlerine vedalaşmaya giderdi.Asker uşağına bu saygımız, sevgimiz şanlı tarihimizden gelir.Tanıyan herkes çarşının esnafı terzisi, kunduracısı, berberi, kasabı dükkanın önünden geçerken asker adayını ünler ona bir ikramda bulunur, onunla helalleşirdi.Bir bardak çay, kahve soğuk su içirdi.Bir anısı kalsın ister.Öyle ya gidipte dönmek var.Ayrılmaya iki üç gün kala ana, koçunun avuçlarına kinasını yakar, onu süsler bu al veya kırmızı kına bezini bir ömür boyu ahşap sandığında saklayacaktır.

Emirdağ Belediyemizin bugün olduğu gibi benim küçüklüğümde de kadrolu kurulmuş bando takımı yoktu. Böyle günlerde mahalli çalgıcılarımız davul ve zurna ekibini askerlik şubesinin önünde hazır eder. Orada 3-5 gün sevkîyat boyunca köylerden gelen asker uşakları ile ortalık daha da bir güçlenir, milli duygular kabarr, güreşler yapılır, davul ve zurna eşliğinde çok duygulu uğurlamalar olurdu.Zira, imkanlar bugünkü gibi değildi.

Köylerden yolculuk öküz ve at arabaları ile yapılırdı. Asker adayları bir iki gün önce Askerlik Şubesi'ne gelir sevk evrakını alırdı.Şubenin önü ana baba günü, çok kalabalık olurdu.Çünkü o yıllarda Emirdağı,na bağlı 136 köyümüz vardı.İlçemizde bugünkü gibi oteller yoktu, hanlar vardı.Köyden gelenler ekseri ilçe merkezindeki tanıdık evlere misafir olurlardı.Bu şekilde askerlerimizi dualarla amin sesleriyle yanık yanık vuran davul zurna ile uğurlardık.Asker yakınları kara yasa bürünür, göz yaşları içinde evlerine dönerdi.Analar bacılar alınlarına siyah erbi ile tül bent bağlar bir hafta, on gün hele bir de arkada eli kınalı gelin kaldıysa seyret gayri. Elleri işe varmaz yaşlı yaşlı göz yaşı dökerler.Asker eşinin kahrını çekmek onu incitmeden taşımak ayrı bir görgü ve saygıdır.Askerî mektupsuz ve parasız bırakmazlar. Kırar sarar ,sarı öküzü satar, onun parası gönderilirdi. Mektup yazmasını bilmeyenler ellerinde çizgili kağıt ve beyaz zarf tanıdıklara rica eder, mektubunu yazdırırdı. Arkada kalan gelinler için bu daha,da zordu. Bir yakınına mektubunu yazdırır gelecek cevabını beklerdi.Şimdiki gibi telefon ve internet üzerinden bakışarak görüşme konuşma imkanlarımız yoktu.Askerlik süreleri şimdiki gibi kısa veya bedelli değildi.En kısası iki buçuk üç yıldır.

Askerlik Şubesi'nin önü yanı ve arkası ayrıca bahçesinde oldukça geniş müsaıtti.İlk muayeneler bahçede yapılırdı. Sevkîyat başlar başlamaz, türkü ustaları şubenin önüne gelir, oturur asker uşakları ile koşalaşırlar, türkülerini söyler, topluluğa güç verirdi.Merkezden Tuğlular sülalesinden Ahmet (Efe) Tuğlu, usta Halis Erenoğlu, Karakaş Hulusi Yılmaz, Celal Çil, Kacerli'den Omer Ali'nin Kara Ceylan, Hamzahacı Köy'ünden Yörükler'in Ömer Köksal, Kel Omar'ın Hüseyin Eryörük,Tahsin Yıldırım... Bunlar 1939 ve önceki tertipler. Bizim 1943 -1944 doğumlulardan Yusuf Köksal, Ömer Taşer , Burhanettin Çil, bizlerden üç beş kuşak ileride Süvermez Köyü'nden Kamil Karanfil (Gardiyan) ve Seyrekbasan lâkaplı Nuri Demir bu uğurlamalarda sesi güzel türkü söyleyen isimlerin başında gelirmiş. İkisini de yakından tanıdım. Biz dokuz erkek kardeşlik.En büyüğümüz Hakkı Çil 1928 doğumlu olup bu gibi uğurlamaların hemen hemen hepsine aklım erer, peşlerine takılır, gider, seyrederdik. Rahmetli babam söz açıldığında;" devletin bana madalya vermesi gerekmez mi? Askere dokuz oğlan gönderip hepsinin hüznünü ayrı yaşadım." derdi.Bana göre Emirdağımızda düğün törenleride dahil yalnız milli bayramlarımız hariç, yapılmış olan etkinliklerin en güzeli insana en dokunanı davulun zurnanın sesinde yüreklerin dağlandığı bu asker uğurlamalarıdır.Yusuf Köksal, Ömer Taşer ve Burhanettin Çil üçlüsünün çok sevdikleri bir türkü aşağıdadır.

KÜÇÜK YAŞTA ANADAN ve SILADAN AYRILIK

İlkokulu bitirdim, okumak istiyordum. Askerlikten sonra polis olmuş ve Tosya'da evlenmiş hiç görmediğim ismini bayram kartlarından gördüğüm Hasan Amcama mektup yazdım okumak istiyorum! Diye. Amcam diplomanı al gel diye mektup gönderince tek başıma yola çıktım. Eskişehir'de ilk defa trene binerek Ankara'ya geldim, Ankara'dan Kırıkkale trenine bindim. Akşam oluyorken trenin penceresinden Kırıkkale'yi seyir ederken içime bir gariplik ve hüznün çöktü, ağlamaya başladım. Yanımda oturan çocuklu bir bayan:

- “Niçin ağlıyorsun? Tek başına bir çocuk nereye gidiyorsun?” dedi.
- “Tosya'ya gidiyorum” dedim.
- “Ama tren gece 24.00'te Çankırı'da olacak, Tosya'ya o saatte araba olmaz” dedi.
- “Otelde kalırım” dedim.
- “Hayır, biz seni otele bırakmayız” dediler. Beni evlerine götürüp, ertesi sabah kahvaltı yaptıırıp Tosya arabasına bindirdiler. Daha sonra bu aile ile 40 yıl görüştüm.

Tosya'da ortaokuldan birinci karnemi aldım. Emirdağ'da Halk Evinde ortaokul açıldığını öğrenince amcamın ısrarına rağmen Emirdağ Ortaokulunun ilk öğrencilerine katıldım. Ortaokulda resim ve Türkçe derslerim iyiydi. “Adaçalı” adlı duvar gazetesini ben hazırlıyordum. 18 kişi ortaokulumuzun ilk mezunları olduk. Ortaokulda iken yazları Toprak Mahsulleri Ofisinde çalıştım.

İlk defa 3-4 arkadaşla beraber Eskişehir'de liseye başladık. Ev tutarak yemeklerimizi, temizliğimizi kendimiz yapıyorduk. 3 gün ekmek bile bulamadan aç karnına okula devam ettiğimi unutamam. Ben yazları Eskişehir'de SSK'ya müracaat ederek o zaman göçmen evleri inşaatında mimarın yardımcısı olarak çalıştım. Liseyi bitirdim. Ama okumaya devam etmek istiyordum. Hava Harp Okulu Eskişehir'den İzmir'e taşınmıştı. Ben de Pilot olmak istiyordum. Hava hastanesinde ciddi muayene sonunda Hava Harp Okuluna giriliyordu. Hemşerim rahmetli Fevzi Karaca ve Mutlu Boz ile beraber muayenelere başladık.

Dr. Turan ERDEM

Bu arada belki kazanamam diye İstanbul'da TIP Fakültesi İmtihanına girdim. Ben sağlam raporu alarak Hava Harp Okulunu kazandım diye sevinçle Emirdağ'a döndüğümde TIP Fakültesini kazandığım telgrafını aldım. Tabii çok çok sevindim.

Rahmetle andığım idolüm olan Merhum Prof. Dr. Esat Erenoğlu Ağabey Gümüşsuyu Askeri Hastanesinde askerlik yapıyordu. Esat ağabeyin arkadaşı İstanbul Askeri Tıbbiyede Binbaşı Doktor Hüseyin Bey'e göndererek askeri Tıbbiyeye kayıtlı TIP Fakültesinde okumaya başladım.

O zamanki İstanbul Üniversitesinde TIP Fakültesindeki hocaların çoğu Hitler'den kaçan dünyaca meşhur Kurt Zuber, Leo Brauner ve Erich Frank gibi değerli ilim adamları vardı.

Fakültede okurken yaz tatillerinde Eskişehir Şeker Fabrikası Hastanesinde stajyer doktor olarak ücretle çalıştım. Beşinci sınıfta askeri tabip olarak istediğim dalı yapmak zor ve uzun senelerde olabiliyordu. Bu yüzden bazı arkadaşlar gibi ben de borcumu ilerde ödemek şartıyla İstanbul Erkek Lisesi Müdürüne çıktım. Stajyer doktorum revirinize bakayım, maaş istemiyorum dedim. Müdür bey hemen başla okul aile birliğinden 125 lira maaş vereyim dedi. Hasta öğrencilere baktım. Mezun olana kadar okulda yattım kalktım.

1966 yılında askere gittim. Cizre - Nusaybin arası seyyar jandarma taburunda askerliğimi bitirdim. Rahmetli anacığının arzusu üzerine Emirdağ'da iki yıl hükümet tabibi olarak sık sık köylere de giderek hizmet ettim. Matematik öğretmeni eşimle Emirdağ'da evlendim. İhtisasımı Kadın Hastalıkları

üzerine yapmak istiyordum. İmtihandan yüksek puan aldığım için o zaman "Balkanların ve Türkiye'nin en modern hastanesi" olan Zeynep Kamil'de ihtisasa başladım. İhtisas süresince de dört senede Emirdağ ve Eskişehir'den birçok hemşehrımızın doğum ve ameliyatlarını yaptırdım ve yaptım. Ücret aldırmadan sağlıklı gönderdim.

1974 yılında Kadın Hastalıkları ve Doğum uzmanı Emirdağlı olarak ilk ben oldum. İki yıl Alman Hastanesinde çalıştıktan sonra 1976 yılında Zeynep Kamil'de Başhekim Yardımcısı olarak 1996 da emekli olana kadar çalıştım. Ama hastanem ile ilişkim Zeynep Kamil Hastanesi Anne ve Çocuk Sağlığı dernek başkanı olarak devam etmektedir. İki kızım var. Evli olanlardan birisi annesi gibi öğretmen. Diğer kızım da benim gibi doktor. O beni de geçti kariyer yaptı. Çocuk Göğüs Hastalıkları Doçenti oldu. Marmara Ün. TIP Fak. de çalışıyor. Şimdi çok mutluyum. Emekliliğimi güzel yaşıyorum.

Emirdağ'ı özleyorum, havasını, suyunu bilhassa doğduğum yer olan yaylasını çok özleyorum. Emirdağ'a gittiğimde birçok hemşerimle buluşuyorum. Bir de üzülüyorum Emirdağ'ımızın sembolü olan bir zamanların Yorgun Dedesi ve en tepesinde bir kaç ağacı olan Adaçalı'nın bu gün taş ocakları yüzünden çok çirkin yıkımının görüntüsünün olmasına.

Emirdağ ismini bütün yaşamım boyunca arkadaşlarıma, dostlarıma zevkle, coşku ile duyurdum. Bu nedenle ne mutlu bana diyor ve Emirdağ'ımıza, Emirdağlı hemşerilerime sağlık ve mutluluklar diliyorum.

CANAVAR KİMİ YEDİ?

Kuzuları Hangi Canavar Yedi

O si Baba çok zor şartlarda çocuklarını büyüttü. Çok istemesine rağmen o günün şartlarında belki de çocuklarına istediği gibi istikbali sağlayamadı. Büyük oğlu ortaokulu zar zor bitirdiği için askerden sonra Polis memuru oldu. Osi Baba da o günkü yaygın kanaat ve beklenti doğrultusunda büyük oğlunun diğer çocuklarına sahip çıkmasını, onları yanına alıp okutmak suretiyle daha iyi bir meslek ve istikbal kazanmalarını bekliyordu. Oğlu memur olunca şehirden yani kazadan da rahatlıkla bir de öyle oldu kazadan gelinin ailesi yakın gitmişti. köyden hem

olunca şehirden yani gelin alabilirdi. Nitekim bir gelin aldı. Gerçi bir köyden kazaya Şehirdeki yaşayışları farksızdı. Onun için köylü hem de şehirli sayılırlardı. Böylesi daha iyi bize yakın diye düşündüler. Başlangıçta her şey olumlu

gidiyordu. Ancak düğün günü yaklaştıkça kız tarafının istekleri talepleri Osi Babayı bayağı bunalttı ama işe başlanmıştı bir kere. Neticede oğlu **“Baba benim maaşım var, iyi kötü ben de yardım ederim, borçlarımızı öderiz”** dediği için kız tarafının lüzumsuz taleplerine de fazlaca ses çıkarmadan düğünü yapıp oğlunu evlendirdi.

Aradan zaman geçtikçe oğlundan ödeme konusunda bir ses olmadığı gibi yavaş yavaş oğlunun hâl ve tavırlarında da değişiklikler görülmeye başladı. Gelin ise daha geldiği ilk günden itibaren Osi Babayı ve ev halkını küçük görmeye, onların aşını, ekmeğini, kılık kıyafetini, beğenmemeye başladı. Oysa Osi Babanın ailesi kazanın kurucu beylerinden geliyordu. Akralarının çoğu da kazada oturuyordu. Kazaya birçok yemek, birçok adet ve görgü kuralı bu aileden yayılmıştı. Ama gel gör ki gelinin tafrasından geçilmiyordu. Hele bir de çocuk doğurduktan sonra gelini tutana aşk olsun. Osi Baba **“oğlumun yuvası dağılmasın”** diye sabırlı olmaları konusunda ev halkını tembihlediği gibi oğlunu da “uyumlu ve sabırlı olması konusunda” uyarıyordu.

Osi Baba tarafı böyleyken kızın ailesi de sürekli kızlarını her halde haklı çıkaracak bir gayretin içinde bulunuyorlardı. Kızın babası ve anası damadın hoşuna gidecek söz ve davranışlarla, yalan yanlış sözlerle aklını karıştırıp çocuğu kontrol altına alma gayreti içindeydiler.

Oğlana gelince bir tarafta babasının durumu, kalan düğün borçları, evi Ankara’da olduğu için gelin hanımın çevresinden gördüğü her şeyi istemesi vs. oğlan iyice bunalmış vaziyette. Oğlan, babasına yardım etmek istese de her zaman faksitle yeni bir şey alınarak buna fırsat verilmiyordu. Gelin köyü ve köylüleri beğenmediği için oğlan da izine geldiğinde günlerinin çoğunu kazada kayınbabasının yanında geçirmeye başlamıştı. Osi Baba, oğlunun izinli geldiğini ve kazada kayın babasının yanında kaldığını çoğu kere başkasından kazaya gidip gelen köylülerden duyuyordu. Öyle ki köylüler **“Oğlunu gördük kayınbabasıyla meydan kahvesinde oturuyordu, sonra kalkıp gittiler”** dedikten sonra **“Yoksa senin haberin yok mu?”** diye de soruyorlardı. Osi Babayı kahreden de bu soruydu. Sadece “haberim var” deyip bir iş bahanesiyle oradan kalkıp ayrılıyordu.

1970’li yıllarda Ankara’da sıkıyönetim var. Sıkıyönetimde görevli olan askerlere ayrıca sıkıyönetimde görev tazminatı ödenmekteydi.

Hâlbuki sıkıyönetimde polislerde görev yapmakta, üstelik daha fazlasıyla çalışıyorlar. Sonra nasıl olduysa sıkıyönetim komutanlığı polislerinde sıkıyönetim tazminatı almasını uygun bulup polislere iki yıllık tazminat ödenmesini kararlaştırdılar. Oğlan bu tazminatı alınca hanımının karşı çıkmasına rağmen paranın önemli bir kısmını babasına götürüp "Baba bu para ile toklu alalım, sen onları besle kurbanda satalım. Benim param olan anaparayı geri bana ver, kârıyınan da inşallah borcunu kapatırsın" diyor.

Gerçekten Osi Baba verilen para ile otuz kadar toklu alıp kendi toklularıyla beraber beslemeye başlıyor. Beslediği toklular büyümüş şişek olmuştu. Osi Baba şişekleri kurbanda yakın topluca satıyor. Osi Babanın şişekleri sattığı gün oğlanın kayınbabası bir telgraf çekerek "Baban şişekleri sattı gel parayı kurtar" diye damadını çağırıyor. Oğlan izin alıp geliyor. O gece kazada kayınbabasının evinde yatıyor. Hâlbuki köy ile kaza arası yaya yürüme bir saat bile sürmez. Osi Babaya oğlunu kazada gördüklerini söyleyenler olsa da pek ihtimal vermiyor. Oğlu ertesi sabah kaba kuşluk vakti köye geliyor. Osi Baba hem seviniyor hem de merak ediyor. "Hayırdır, kurban bayramına yakın niye geldin oğlum, bayram iznini önce mi verdiler?" diye sorunca "Baba şişekleri satmışsın paramı almaya geldim" diyor. "Oğlum, eren misin? Evliya mısın? Şişekleri sattığını nereden biliyorsun?" deyince kayın babasının telgraf çektiğini onun için izin alıp geldiğini söylüyor. "Ne diye telgraf çekti oğlum" deyince o da saf saf telgrafta yazanı aynen söylüyor. "Ya! Öyle mi demek? Kayınbaban besihanemize canavarın girdiğini de söyledi mi?" oğlan şaşırılmış halde sordu. "Ne canavarı baba". "Hiç sorma oğlum, koturanın arka deliğinden besinin içine canavar girmiş, Allahın hikmeti bu ya senin şişeklerin hepsini de yemiştir". "Nasıl olur baba? Sürünün içine giren canavar sadece benimkilerini mi yemiştir. Ya diğerleri?" "He ya oğlum, Allahın hikmeti işte bu ya! Diğerlerine hiç dokunmamış, sanki eliynen koymuş gibi sadece senin şişekleri dutup dutup yemiştir." Oğlan elini sallayarak "Böyle şey olmaz. Ya!" dedi. Osi Baba gayet sakin "Neylersin ki oldu işte oğul, yapacak bir şey yok!" dedi. Oğlu şaşırıldı, canavarın yediği şişeklerin parası mı olur diye düşündü.

Babasından para alamayacağını anlayıp hayret ve öfkesi birbirine girdi. Kayınbabamın dediği doğruymuş diye düşündü. Babasının neden böyle bir şey yapığını bir türlü anlayamadı ve sert bir şekilde yerinden fırlayıp kalktı. Kalkıp kayınbabasının yanına gitmeye karar verdi. "Tamam, tamam ben gidiyorum" diyerek kalkıp köyün içinde kahvenin önüne doğru yürüdü. Anası arkasından "Oğlum nereye, daha bir sokum ekmek bile yemedin, dur gitme nereye gidiyorsun?" diye seslense de hiç duyuramadı, yürüdü gitti. Oğlan kendi kendine söylenerek kahvenin önüne kadar vardı. Kahvenin önünde babasının amcazadesi Ahmet emmisini gördü. Ahmet emmisi sanki kendisini beklemiş gibi yalnız oturuyor ve onun geliş yolunu gözlüyordu. Onu görünce işaret ederek yanına çağırırdı. "Gel oğlum hoş geldin hele, ne zaman geldin?" dedi. Oğlanın her halinden canının çok sıkın olduğu belli oluyordu. Adeta burnundan soluyordu.

"Hiç sorma Ahmet emmi. Yeni geldim geri gidiyorum." "Hayırdır nereye gideceksin. Ankara'ya mı?" "Yok, yok kazaya bizim kayın babanın yanına gideceğim önce sonra gece ya da yarın Ankara'ya giderim"

Ahmet emmi dediği sadece aile içinde değil köyde ve kazada da herkesin saygı duyduğu, akıllı bir aile büyüğüydü. Oğlanın dün geldiğini kazada o da görmüştü. Yeğeni olan bu oğlanı önceden geriden takip ediyor, bir takım hareketlerini o da beğenmiyordu. "Oğlanın bu gelişinde babasıyla arasında nahoş bir durum olduğunu, kayın babasının da bunu fırsat bilim aile içinde daha başka hoş olmayan şeylere sebep olabileceğini kestirerek buna fırsat vermemeye karar verdi.

"Gel otur bakalım. Bir çay iç, ben de kazaya gideceğim, birlikte gideriz " dedi. Çaylarını içerken gelen bir vasıtaya işaret ederek durdurdular binip birlikte kazaya vardılar. Ahmet emmisi köyde çaylar yarım kaldı. Haydi, şu çayları burada içelim diyerek genelde kayınbabasının pek uğramadığı ara sokaktaki bir kahveye gittiler. Orada çaylarını içerken "Hele anlat bakalım şu canını sikan olay nedir dedi?" Oğlan olanları baştan sona olduğu gibi anlattıktan sonra "Emmi söyle Allah aşkına hiç böyle canavar yemesi olur mu? Hiç böyle bir şey, girdiği sürünün içinden tek tek seçerek yiyen bir canavar gördün mü sen?" dedi. Emmisi birer çay daha söyledikten sonra "Olur oğlum olur! Canavar önce seni yedi, sonra bir başka canavar da şimdi şişekleri yemiştir." dedi. Oğlan emmisinin yüzüne garip garip baktı ve sordu: "Nasıl yani. Vallahi ben bir şey anlamadım?" "Zaten anlasaydın başına bunlar gelmezdi oğlum. Şimdi beni dinlersen sen bu meseleyi kimseyle konuşma, ben babanla konuşurum. Yirmi dakika sonra Eskişehir'e araba kalkacak. Kalk gidelim, biletini al, önce Eskişehir'e oradan da Ankara'ya git, işine bak." dedi.

Birlikte yazıhaneye gelip biletini aldı. Arabanın yanında beklerken oğlanın kayınbabası geldi. O, Ahmet Ağanın Eskişehir'e gideceğini sanarak damadına bir şey sormadı, damadı da emmisinin yanında ona bir şey söylemedi. Sadece selamlaştılar, konuşmadan hareket saatinin gelmesini beklediler. Hareket saati gelip otobüs muavini "Aşağıda kimse kalmamasın, yolcular binsin" deyince oğlan "Allaha ısmarladık" deyip önce Ahmet emmisinin sonrada kayınbabasının elini öpünce şaşırarak kayın babaya cevabı Ahmet ağa verdi. "Yeğenimin fazla izini yokmuş. Şimdi Ankara'ya gidiyor, ben de onu yolcu ediyorum. Haydi oğlum bin araba hareket edecek, çocuklara da çok selam söyle" dedi. Oğlan arabaya binip yerine oturdu, hiçbir tarafa bakmıyordu, baksa da görmüyordu.

Otobüs hareket ederken oğlan, kafasında emmisinin dediklerini düşünüyor ve kendi kendine aynı soruyu sorup cevap aradığı için yerdekilerin el sallamalarına cevap bile veremedi.

"Canavar önce seni yedi, sonra bir başka canavar da şimdi şişekleri yemiştir." Emmim ne demek istedi acaba?

Abdil Muhsin TÜRKMEN

Abdilkadir YALDIZKAYA

ESKİ KACERLİ

Emirdağ'ın orta yeri özüdür
Sevdalara bakan güzel gözüdür
Türkülerin vazgeçilmez sözüdür
Sevdaların adıdır Eski Kacerli

Yurt edinmiş Türkmen ile Yörüğü
Fakirlikten giymiş kara çarığı
Eksik olmaz ellerinde yarığı
Garipliğin adıdır Eski Kacerli

Toprak damlı evi yorgun yüzleri
Sohbetlerde söyler güzel sözleri
Çoğunun gurbeti bekler gözleri
Hasretlerin adıdır Eski Kacerli

Güneşin yanığı çatlak dudaklar
Dillerde duadır kalpte adaklar
O yüce gönüller kederi saklar
Duaların adıdır Eski Kacerli

Çayderesi susuz kalmış akıyor
Seller gelip bentlerini yıkmıyor
Türkmen beyi yaylasına çıkmıyor
Hayallerin adıdır Eski Kacerli

Şimdi ıssız cıvı cıvı sokaklar
Artık bir virane beyli konaklar
Her hanesi ayrı bir tarih saklar
Dileklerin adıdır Eski Kacerli

Kacerli çeşmesi nazlı akıyor
İbıdık kuyusu mahsun bakıyor
O garip halleri canlar sıkıyor
Unutmanın adıdır Eski Kacerli.

Ofise giden yol bir ince yoldur
İnsanları sevecen yüzleri aldır
Yumurtalı pide güveci boldur
Ağızların tadıdır Eski Kacerli

GÜZEL YAYLAMIZ

Güzel yaylam seni nasıl özledim
Duluğunu süsledi mi kar gene
Hasretimi yüreğimde gizledim
Bu yıl sana göç eylemiş yar gene

Hatıra doludur her bir koyağın
Yoğurdun südün balın kaymağın
Dumanı tüterdir bizim oymağın
Guytulukta ateşlimi kor gene

MIZRAK Mahir Ayhan

ANILAR VE HAYALLER

Saat mevsimin üçü
Kaybolmuşum zamanın içinde!
Koştur dur hayâl peşinde!
Anılar...

Anılar, gölge misâli.
Ben hayâllerimin,
Onlarsa benim peşimde!

....
Para mı saysak ne
Affan Dede'ye !
O da getirirse çocukluğumuzu bize
Ve yeniden.

Kestaneler kaynatıp mısırlar patlatsak
Kömür kokulu kuzinemizde.
Yağarken dışarda lapa lapa kar
Kardan adam yapsak, kartopu oynasak.
Kirlenmemiş yüreklerimizle!
Eserken Adaçal'dan ılık bir rüzgar
İp atlasak, topaçlar çevirsek.

Egzos dumanı kokmayan
caddelerimizde!

Doğduğum topraklar canım memleket
Ana yurdum baba yurdum Emirdağ
Aşiretim eş dost size emanet
Ana yurdum baba yurdum Emirdağ

Azmi göğüs gerdim kara kışına
Bahar geldi çıktım dağlar başına
Kurban olam toprağına taşına
Ana yurdum baba yurdum Emirdağ

Fakiyim gurbetde gelirsın yada
Yazamadım dedim üç beş satır kağıda
İlelebet yaşa yalan dünyada
Ana yurdum ata yurdum Emirdağ

Söz Müzik: Fakı Edeer

Fakı Edeer

ANA YURDUM BABA YURDUM EMİRFDAĞ

Ömer Denizli

SEVDALI EMİRDAĞ TÜRKÜLERİ

Bademlik üstünde bir ulu yatır
Sevdamı işledim ben satır satır
Biliyorum geri gelmeyeceksin
Gideceğin yere beni de götür

Yellibeller beyazlandı karınan
Çok zamandır küskünüm ben yarınan
Göçmen kuşlar haberini getirdi
Gelin mi ettiler seni zorunan

Gurbet elin her çilesi zor yarım
Geçen kervanlardan beni sor yarım
Acı haberimi bir gün alırsan
Ağıtlar yak gel salıma gir yarım

Hasretim ben boranına karına
Bal olayım çiğdemdeki arına
Bir gün olur gurbet elden dönersem
Emirdağı beni de bas bağrına

Şerife Gündoğdu

NASIHAT

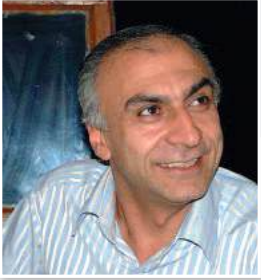
Gönül aynasının pasın silmeli
Kalp gözünü açıp bakmalı dostlar
Bir beşer evvela kendin bilmeli
Gönülden gönüle akmalı dostlar

Besmeledir elbet her işin başı
Hoşgörüyü sabır pişirir aşı
Engin gönüllüdür bilen her kişi
Kibrin kalesini yıkmalı dostlar

Kimseye söyleme duyduğun sırrı
Sakın kötöleme duyduğun yeri
Aklından çıkarma o yüce yâri
Aşk ateşi bizi yakmalı dostlar

Ayrılma yolundan yüce ulunun
Halinden haberdar her bir kulunun
Farkı yoktur zengin ile kölenin
Katında doruğa çıkmalı dostlar

Yıllardır çözülmez âlemin sırrı
Her nesneye yansır Rabbimin nuru
Dünyayı yok eder dilerse narı
Nefsimizi biraz sıkmalı dostlar

Kadir Güven

HAZAN GÖZLERİN

Unuturdum ben seni gözlerin olmasaydı
Hem tövbem hem tövbemi bozan idi gözlerin
Hiç adını anmazdım türkümüz çalmasaydı
Tellerimi titreten ozan idi gözlerin !..

Bir tatlı tebessümle aşk nedir anladığım
Kemandı ağladığım, ney oldu inlediğim
Sanki Ulucami'de huşuyla dinlediğim
Seher vakti okunan ezan idi gözlerin !

Boğuştum gecelerin olmayan sabahıyla
Göğüs gerdim çileye eyvahiyla, ahıyla
Yüklendim bu sevdayı sevabı, günahıyla
Yüreğime kurulan mizan idi gözlerin !

Ne bir gün bıktım dedim ne de bir an yoruldu
İsminin geçmediği her şiire darıldım
Gönlüme hapsettikçe gurbet gurbet sürüldüm
Hasretler diyarıydı, fizan idi gözlerin!

Sevdiğim dedim sana, dostum, yoldaşım değil
Yüreğimdi ağrıyan, bedenim, başım değil
Dışlerimi sıktıkça akan gözyaşım değil
Kan olup da kirpikten sızan idi gözlerin!

Son dileği sormadan, son mermisini sıkın
Hayalleri küstüren, umutlarımı yıkan
Hep öyle utanarak, hep öyle mahzun bakan
Siyaha aşık eden nazan idi gözlerin!

O efsunlu rengini bir tuttum âlem ile
Senden dedim avundum, verdiğin elem ile
Ahvalime gülerek kırdığın kalem ile
İdam fermanımı da yazan idi gözlerin!

Yaktın bitirdin beni külüme dokunmadan
Eşiğinde beklettin elime dokunmadan
Cesedimi görmeden, ölüme dokunmadan
Yaşarken mezarımı kazan idi gözlerin!

Ellere can olurken bana hep elmişsin sen
Dikeni yaprağından fazla bir gülmüşsün sen
Ben Mayıs zannetmişim, meğer Eylülmüşsün sen
Baharımı solduran hazan idi gözlerin!

Rabia Barış

TÜRKMEN KIZI

Türkmen kızı inci boncuk takınır,
Takınır da uğrun uğrun bakınır,
Edeplidir elden günden sakınır,
Kıydan gel Türkmen kızı kıydan,
Al bakracı doldur suyu kuyudan.
Türkmen kızı kirmanını eğirir,
Kirpiğini gamzesine değirir,
Sofrasında garipleri doyurur,
Eşmeden gel Türkmen kızı Eşme'den,
Al testini doldur suyu çeşmeden.
Türkmen kızı mendilini oyarlar,
Çeyizini kök boyada boyalar,
Yeşil çuha, mor kadife sayalar,
Çığradan gel Türkmen kızı çıgradan,
Al güğümü doldur suyu pınardan.
Türkmen kızı gül yağını sürünür
Sürünür de gül dibinde görünür,
Siyah saç kırı kırk beş belik örünür,
Geriden gel Türkmen kızı geriden,
Al kovani doldur suyu dereden.
Türkmen kızı kına yakar eline,
Gayret kuşağını sarar beline,
Gün yeli dokunur zülfün teline,
Beriden gel Türkmen kızı beriden,
Al kırbanı doldur suyu dereden.

Raşit Ertoý

KARABAĞ / EMİRDAĞ

Hasret bitecek vuslat çok yakın
Erivan'a Türk dünyası yapacak akın
Üzgünsün ama umudunu kaybetme sakın
Ermeni'nin beli nasıl kırılacak bakın
Karabağsız tam olur mu hiç Turan
Sensiz yaşarsam çarpsın beni Kur'an
Ermeni'ye kalırsan Türk'e girsin kıran
Kurtaracağız seni elbet geldi sıran
Canından aziz bilir Türk vatani
Hatırla toprağını vermeyen Mete han'ı
Ağdam'da Askeran'da kanı toprağa akını
Türk kabul etmem Hocalı'sız yatani
Sen esir dururken biz gülmeyiz
Ermeni'yi kırmadan eve gelmeyiz
Azerbaycan için şehit olur ölmeyiz
Karabağsız yatıp kalkanı Türk bilmeyiz
Guya arkanızdaymış Ermeni diasporası
Açık bir adres söyle nerededir orası
Soykırım insanlık ayıbıdır yüz karası
Karabağ'ıma kavuşunca bitecek hicran yarısı
Türk'üm diyen seni unutmaz Karabağ
Acın içimizde sönmeyen yanardağ
Esareti ERTÖY'un özünde köz Karabağ
Sana öz kardeşdir Türkmen Emirdağ

Ulvi Yürük

AZERBAIJAN

Özümüz bir, sözümüz bir,
Azerbaycan, Azerbaycan,
Aramızda yoktur kibir,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Orta Asya ilk ilimiz,
İslamiyet hak dinimiz,
Öz Türkçedir tek dilimiz,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Bir ağaçta iki dalız,
Aynı hilal, aynı yıldız,
Mukaddestir bayrağımız,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Tek milletiz iki devlet,
Birliğimiz büyük kuvvet,
Dostluğumuz ortak niyet,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Kura nehri sine,sine,
Akar Hazar denizine,
Bakü şehri bir hazine,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Dağlarında dolu meşe,
Sadıktır er candan eşe,
Sebepler olur güzel düşe,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Yiğitlerin diyarıdır,
Servetlerin toprağıdır,
Kızıl neflin ocağıdır,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Kafkasyada, Tufan dağda,
Hocalı' da, Karabağ' da,
Çok savaştı, yakın çağda,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Karabağ' dir bir yanımız,
Cenkte aktı çok kanımız,
Ermeni' dir düşmanımız,
Kardeş Vatan, Azerbaycan.

Ulvi der ki; kardeş Vatan,
Ayrılır mı et tırnaktan,
Biz mutluyuz bir olmaktan,
Kardeş Vatan, Azerbaycan

Şükrü Türkmen

DOSTA SELAMIMDIR

Dosta selamımdır varın söyleyin
 Gidişi olmayan yollarla gelsin
 Çekin bir kenara tembih eyleyin
 Giderken kırdığı dallarla gelsin

Gurbetinde gönül sükûn bulmadı
 Kurumuş yaprakdan farkım kalmadı
 Çoktandır dertleşmek nasip olmadı
 Ömrümden çaldığı yıllarla gelsin

Şimdi ne yapıyor bilmem ki nerde
 Hep onu bekledim hayırda, şerde
 Bir kuru selamı dermandı derde
 Giymesin karayı allarla gelsin

Haykırmak isterken kesildi sesim
 Buzlandı gönlüme çizdiği resim
 Mekân değişmedi aynı adresim
 Sahipsiz mektuba pullarla gelsin

Burhanettin Çil

BERGÜZAR

Emirdağ'ı deler derin gözlerin,
 Bana veda eder dudak izlerin,
 Mutluluklar diler, açmam gizlerin,
 Bir top saçın kaldı bana bergüzar.

Nihansın sevdiğim, etme ah-u zar,
 Ağmış kirpiklerin göz yaşın süzer,
 Derdi düğüm düğüm sineme yazar,
 Bir top saçın kaldı bana bergüzar.

Sendin yeşil bağın gülünü deren,
 Sendin veda eden, buseler veren,
 Sendin hicran ile bağrımdan vuran,
 Bir top saçın kaldı bana bergüzar.

Yanan yüreğime sarmıştım seni,
 Bu yaz geldin yine ağlattın beni,
 Yataklara mahkûm ettin bedenini,
 Bir top saçın kaldı bana bergüzar.

Alma günahımı, etme intizar,
 Mühür gözlerine değmesin nazar,
 Bozdurma tövbemi dirliğin azar,
 Bir top saçın kaldı bana bergüzar.

Süleyman Karanfil

SUVERMEZ KÖYÜ'NE DÖNESİM GELDİ

Sırtıma vurup da yırtık heybeyi
 Suvermez köyüne dönesim geldi
 Gara ZülbiyeyleGadin abayı
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Pala'nın Musa'nın yüzü güleçti
 Bir zaman yaşayıp bu köyden geçti
 Pirikligizi'ni eş edip seçti
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Habib'in Nuri'nin dükkânı vardı
 Küçücük oda'nın içi pek dardı
 Badeleğin avlu dükkânın ardı
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Badelek diyorlar adı Kadirdi
 Dik dik bakar konuştuğu nadirdi
 Kazanıp da eşe dosta yedirdi
 Hatırdan geçirip anasım geldi

TırıgınAl'osman bir de Habeşi
 Üstüne varmayın çıkar ateşi
 Horata ederken bulunmaz eşi
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Balıgızı derler fırın yakardı
 Saman alevine dalgın bakardı
 Saya giyer gümüş cebe takardı
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Omuşoğluzenaatkâr adamdı
 Berberlik yaptığı küçük bir damdı
 Usturakantaşı makası tamdı
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Çilala'nın sakosu var garadan
 Türlü türlü halkeylemiş Yaradan
 Görmeyeli yıllar geçmiş aradan
 Hatırdan geçirip anasım geldi

AcerağaAvrupa'dan gelince
 Çiftçilik yapardı kendi halince
 Hal hatır ederdi inceden ince
 Hatırdan geçirip anasım geldi

Fışkılar hiç durmaz kavga ederdi
 Tozo ağam eyi sığır güderdi
 Şadı Baba çobancalık öderdi
 Hatırdan geçirip anasım geldi.

Körez sülâlesi Göçüren Dayı
 Yaylaya çıkardı goçgatım ayı
 Tatar kalesinde kaybettii tayı
 Hatırdan geçirip anasım geldi.

Postaloğlu muhtarlıkta yıkıldı
 Üstüne de nice türkü yakıldı
 Olanlardan canı fena sıkıldı
 Hatırdan geçirip anasım geldi.

DuzsuzSülûman'ın kahvesi vardı
 Dört masa sığarken gerisi dardı
 Gazocağı yakmak ne kadar zordu
 Hatırdan geçirip anasım geldi.

Satı Aba aleyçikten bakardı
 Sütü sağıp makineden çekerdı
 Kaymağı deriye her gün dökerdi
 Hatırdan geçirip anasım geldi.

ACI KAYBIMIZ

RAMAZAN GÜNEŞ,

Emirdağlı Abdülkadir ve Kumru Güneş'in en küçük çocuğu olan Ramazan 15 Şubat 1968'de Eskişehir'de dünyaya geldi. İlkokul ve ortaokulu Emek'te okudu. Liseyi Eskişehir Ticaret Lisesinde bitirdi.

Çorum Meslek Yüksek Okulu'nda muhasebe bölümünde okudu.

Bir yıl kadar Eskişehir Taşıyıcılar Kooperatifinde muhasebede çalıştı.

Üniversitedeki mezuniyeti sebebiyle Astsubay olmak için başvurdu. 1993 yılında İzmir Çiğli'de Havacı Astsubay olarak göreve başladı.

1995 Yılında evlendi bir oğlu ve bir kızı dünyaya geldi. Eskişehir askeri üssünde ikmal bölümünde mesleğini sürdürdü. Emekli olmadan Diyarbakır üssünde doğu görevini yaptı. 2012 yılında emekli oldu.

Bu arada Eskişehir Emirdağ Kültür ve Eğitim Vakfı'nda ve Emirdağ Köylüleri Derneği'nde görev aldı.

Emekli olduktan sonra emlak işleri ile ilgilendi. İnsanlara yardım etmeyi seven, sosyal, sevgi dolu bir insandı. 08 Aralık 2015 günü Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Allah Rahmet eylesin, Mekânı Cennet olsun.
Özlemle anıyoruz.

EMİRDAĞ DERGİSİ TALEP FORMU

Makale, köşe yazısı, yorum, şiir hikaye yazmak isteyen hemşehrilerimize duyurulur..

Word dosyası A4 ebat en az 1 sayfa, en fazla 3 sayfayı geçmiyecek şekilde 12 punto Times Roman Yazı karakterinde yazılarınızı aşağıdaki EVAK mail adresine gönderilmesi gerekmektedir. Fotoğraflarınızın yüksek çözünürlükte taranmış olması gerekmektedir. Makale ve kendi fotoğraflarınız JPEG formatında mail yoluyla tarafımıza ulaştırmanız gerekmektedir.

Değerli okurlarımız 30. sayımızdan itibaren **Emirdağ Dergisi** basılı yayını okumak için lütfen formu doldurup bize ulaştırınız

Lütfen formu doldurup bilgilerinizi elden veya e-posta yoluyla bize ulaştırın. Dergimiz ÜCRETSİZ olup, POSTA Bedeli tarafınızdan ödenir.

EMİRDAĞ DERGİSİ'ni POSTA\KARGO ÜCRETİNİ ÖDEYİM, DERGİMİ GÖNDERMENİZİ İSTİYORUM

POSTA ☐ KARGO ☐

ADI SOYADI :
ADRES :
İLÇE\ŞEHİR :
SABİT TELEFON :
GSM TELEFON :
E-POSTA :

Hoşnudiye Mah. İsmet İnönü (Doktorlar) Cad. Kazım Önal İş Merkezi 43\46 ESKİŞEHİR
Telefon +90.222 233 74 74 Fax: +90.222 234 32 32
e-mail: emirdag-1@hotmail.com \ emirdagvakfi@gmail.com

PARLAK BİR GELECEĞE DOĞRU

Emirdağlı Gençlerimize **parlak bir geleceğe doğru**
17 yıldır EVAK burslarıyla başarılı gençlerimize destek veriyoruz

EVAK Vakfı, eğitimde fırsat eşitliği yaratmak hedefiyle, 1998 yılından bu yana verdiği eğitim burslarıyla yetenekli fakat maddi imkanları yetersiz gençleri desteklemektedir.

EVAK Vakfı'nın üniversite ağırlıklı olarak verdiği bursları alan öğrenci sayısı toplamda iki bini aşmıştır.

Vakfın Üniversite öğrencilerine yönelik bağış gelirlerinden ayrılan ödenekler ile yetenekli fakat maddi imkanları yetersiz öğrencilerin eğitim süresi boyunca desteklenmesi için oluşturulan bursur.

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
HUKUK FAKÜLTESİ

BURSİYER SEÇİM SÜRECİ

Her yıl yeni eğitim-öğretim dönemi başında EVAK vakıf web adresinden burs duyurularını yayımlar.

Öğrenci EVAK Vakfı Bursiyer Aday Formu'nu doldurur Vakıf merkez ofisine teslim eder.

EVAK Vakfı, başvurular arasından ön eleme yapar.

EVAK Vakfı ve akademik kadro ile yöneticilerden oluşan Burs Komisyonu aday öğrencileri belirler, öğrencilerle gerektiğinde yüz yüze görüşür.

Asil ve yedek bursiyer listesi EVAK Vakfı tarafından öğrencilere duyurulur.

EVAK Vakfı tarafından burs işlemleri başlatılır.

BURS BAŞVURU KOŞULLARI

- T.C. vatandaşı veya Emirdağ asıllı olmak,
- Örgün eğitim lisans öğrencisi olmak,
- Eğitimi için maddi yardıma ihtiyacı olmak,
- Disiplin cezası almamış olmak,
- Başarı notunun en az, 100 üzerinden 60, 5 üzerinden 3,00, 4 üzerinden ise 2,50 olması,
- Karşılıksız burs almıyor olmak.

BURS DEVAM KOŞULLARI

- Yılsonu başarı notunun en az, 100 üzerinden 60, 5 üzerinden 3 veya 4 üzerinden 2,5 olması,
 - Önceki yıllardan başarısız dersinin olmaması,
 - Bir üst sınıfa geçmiş ve fiilen öğrenciliğinin devam ediyor olması,
 - Başka bir kurumdan karşılıksız burs almıyor olması,
 - Disiplin cezası almamış olması.
- *Yanıtıcı beyanda bulunulması halinde kazanılan burs hakkı iptal edilir. Ödenen tutarların iadesi için yasal işlem başlatılabilir.

**Emirdağ'lıyım
BURSLUYUM**

**KÜÇÜK BİR YARDIM,
BÜYÜK BİR FARK!**

EMİRDAĞLILAR VAKFI

**BURS HESABINA
YATIRILAN
PARALAR
SADECE BURS
İÇİN KULLANILIR.**
İsteyen istediği
miktarla yatırabilir
iki taksitte
yatırabilir.

BURS HESABI : VAKIFBANK

Başarı Ödüllendirilmeli

TR6400015 00158007285727281

**ZEKAT veya FITIR sadakalarınızı burs olarak verebilirsiniz. Öğrenci başına burs ücreti yıllık 700 TL. dir.
Burslar banka hesabından doğrudan fakir öğrencilerin hesabına aylık 100TL aktarılmaktadır.**

ATABİR

İNŞAAT

BLUE TOWERS

“Gökyüzünün
mavi tonları
yeni yaşam alanınızı
SARSIN..”